
Břeclav – Pohansko VII.

Kostelní pohřebiště
na Severovýchodním předhradí

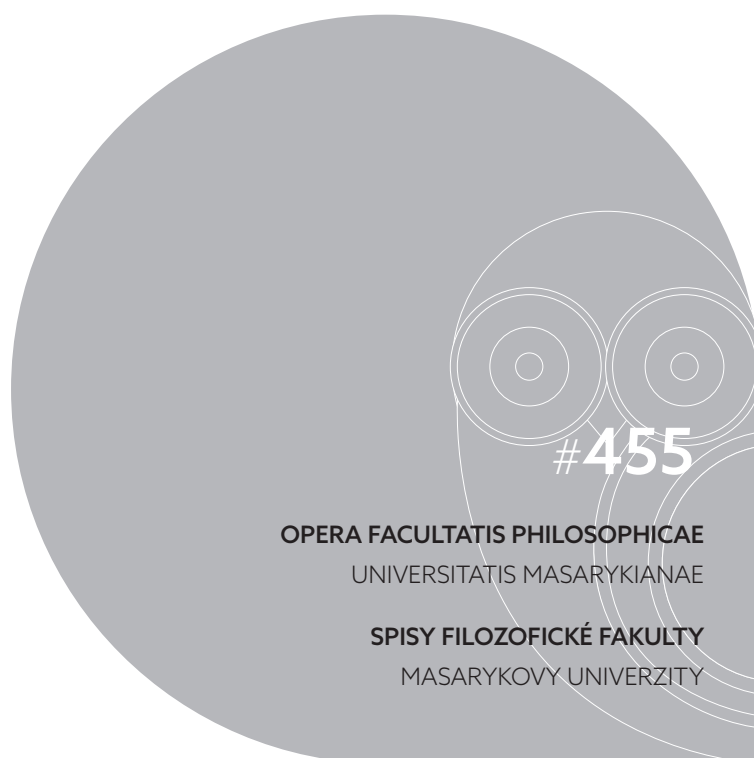
Jiří Macháček / Petr Dresler

Renáta Přichystalová / Vladimír Sládek

FILOZOFICKÁ FAKULTA
MASARYKOVA UNIVERZITA

#455

#455

OPERA FACULTATIS PHILOSOPHICAE
UNIVERSITATIS MASARYKIANAE

SPIŠY FILOZOFICKÉ FAKULTY
MASARYKOVY UNIVERZITY

muni
PRESS

Břeclav – Pohansko VII.

Kostelní pohřebiště na Severovýchodním předhradí

Jiří Macháček / Petr Dresler

Renáta Přichystalová / Vladimír Sládek

#455

FILOZOFICKÁ FAKULTA
MASARYKOVA UNIVERZITA

BRNO 2016

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Macháček, Jiří

Břeclav – Pohansko VII. Kostelní pohřebiště na Severovýchodním předhradí / Jiří Macháček, Petr Dresler, Renáta Přichystalová, Vladimír Sládek. – Brno : Filozofická fakulta, Masarykova univerzita, 2016. – 506 stran. – (Spisy Filozofické fakulty Masarykovy univerzity, ISSN 1211-3034 ; 455)

Anglické resumé

ISBN 978-80-210-8455-1

902.2 * 902:904 * 911.37 * 718 * (437.322)

- archeologické výzkumy – Česko
- archeologické nálezy – Česko
- sídliště (archeologie) – Česko
- pohřebiště – Česko
- Pohansko (Česko : archeologická lokalita)
- kolektivní monografie
- katalogy

902 - Archeologie [8]

Publikace vznikla v rámci řešení projektu Grantové agentury ČR „Mezi Velkou a přemyslovsou Moravou. Archeologie kolapsu a oživení raně středověké společnosti“ (reg. č. P405/12/0111). Její vydání bylo podpořeno Filozofickou fakultou Masarykovy univerzity. Antropologická část výzkumu byla podpořena projektem „Lidé na sklonku Velké Moravy: bioarcheologická a tafonomická analýza nového pohřebiště u rotundy na severovýchodním předhradí Pohanska u Břeclavi“ (reg. č. GAČR 14-22823S).

Recenzovali: PhDr. Gabriel Fusek, CSc. (Archeologický ústav SAV, Nitra)

doc. PhDr. Pavel Kouřil, CSc. (Archeologický ústav AV ČR, Brno, v.v.i.)

© 2016 Masarykova univerzita

ISBN 978-80-210-8715-6 (online : pdf)

ISBN 978-80-210-8455-1 (vázaná)

ISSN 1211-3034

DOI: 10.5817/

CZ.MUNI.M210-8455-2016

1. Úvod	9
2. Severovýchodní předhradí v kontextu systematických archeologických výzkumů Pohanska u Břeclavi	11
3. Charakteristika lokality z hlediska přírodního prostředí	15
4. Metoda	18
4.1 Metodika terénního výzkumu a dokumentace hrobových kontextů	18
4.1.1 Základní postupy terénního výzkumu na Pohansku u Břeclavi	18
4.1.2 Dokumentace hrobových jam a pohřbů	18
4.2 Poexkavační zpracování archeologických nálezů a dat	20
5. Rozsah pohřebiště – jeho ohraničení a původní povrch	21
6. Pohřební ritus a všeobecná charakteristika pohřebiště	28
6.1 Morfologie hrobů, velikost a výplň hrobových jam	28
6.1.1 Tvar hrobové jámy	28
6.1.2 Kubatura hrobových jam	29
6.1.3 Výplň hrobových jam	31
6.2 Úpravy hrobových jam	32
6.2.1 Kamenné konstrukce	32
6.2.2 Dřevěné konstrukce	38
6.3 Poloha zemřelých	41
6.3.1 Standardní poloha nálezů s nataženými končetinami	42
6.3.2 Nestandardní polohy	44
6.3.3 Sekundární pohřby – tzv. sklady kostí	46
6.4 Vícenásobné pohřby	48
6.5 Pohřební praktiky a rituály	50
6.5.1 Podložení lebky plochým kamenem	50
6.5.2 Nádoba v hrobě	52
6.5.3 Potravinové milodary	52
6.6 Dětské pohřby a jejich pozice v rámci struktury pohřebiště	53
7. Tafonomicko-demografická charakteristika kosterních nálezů z pohřebiště u druhého kostela na Pohansku	56
7.1 Metody antropologického výzkumu	56
7.1.1 Terénní výzkum a laboratorní zpracování	56
7.1.2 Odhady paleodemografických údajů	57
7.2 Zachovalost kosterních pozůstatků	58
7.3 Věk dožití	59
7.4 Pohlaví	61

7.5	Výška postavy	61
7.6	Hmotnost	63
7.7	Výsledky antropologického výzkumu	64
8.	Hrobové nálezy	65
8.1	Náušnice a záušnice	65
8.1.1	Veligradský šperk	66
8.1.2	Podunajský šperk	71
8.1.3	Záušnice	72
8.2	Gombíky	73
8.2.1	Kovové gombíky	74
8.2.2	Skleněné gombíky	76
8.3	Prsten	77
8.4	Materiálová a technologická analýza šperků	77
8.4.1	Rentgenově fluorescenční spektroskopie	77
8.4.2	Skenovací elektronová mikroskopie (SEM) – analýza a syntéza	88
8.4.3	Materiálová a technologická analýza šperků – interpretace	95
8.5	Závěsky a náhrdelníky	95
8.5.1	Korálky	95
8.5.2	Olovený závěsek ve formě kříže	107
8.5.3	Kaptorga	109
8.5.4	Závěsky z ulit měkkýšů	110
8.5.5	Rolníčky	112
8.6	Zbraně, jezdecká výstroj a součást mužského kroje	113
8.6.1	Ostruhy	114
8.6.2	Přezky, průvlečky a nákončí	118
8.6.3	Sekery	119
8.7	Nože	122
8.8	Nástroje, předměty denní potřeby a ostatní nálezy	127
8.8.1	Kružítkové rydlo	127
8.8.2	Jehla	128
8.8.3	Parohová schránka	129
8.8.4	Zdobená bronzová rukojeť	131
8.9	Fragmenty textilu	134
8.10	Keramické nádoby	135
9.	Datování pohřebiště	140
9.1	Chronologie hrobových nálezů	140
9.1.1	Velkomoravský horizont	140
9.1.2	Povelkomoravský horizont	141
9.2	Synchronizace pohřebiště u prvního a druhého kostela na Pohansku na základě hrobových nálezů	143
9.3	Vertikální stratigrafie	144
9.4	Chronologie podle sídlištní keramiky	152
9.5	Chronologie pohřebiště	165
9.6	Radiokarbonové datování koster z pohřebiště	166
10.	Prostorová struktura pohřebiště. Vztah hrobů a kostela	170
10.1	Skupina A	170
10.2	Skupina B	170
10.3	Skupina C	173
10.4	Skupina D	173
10.5	Skupina E	174
10.6	Skupina F	174
10.7	Skupina G	175
10.8	Skupina H	175
10.9	Skupina I	176

10.10 Skupina J	177
10.11 Skupina K	177
10.12 Skupina L	177
10.13 Skupina M	178
10.14 Skupina N	178
10.15 Skupina O	179
10.16 Skupina P	179
10.17 Skupina R	180
10.18 Skupina S	181
10.19 Skupina T	181
10.20 Skupina U	182
11. Sociální struktura komunity pohřbívací u rotundy na severovýchodním předhradí a její postavení v rámci velkomoravské společnosti	191
11.1 Metodologie výzkumu sociálních struktur na raně středověkých pohřebištích	191
11.2 Pojmový aparát a teoretické modely	192
11.3 Pohřebiště na severovýchodním předhradí Pohanska a postavení místní komunity ve střeoevropském kontextu	195
11.4 Vnitřní sociální struktura pohřebiště u rotundy na Pohansku	198
11.5 Model sociálního uspořádání komunity z pohřebiště u rotundy	201
12. Vztah pohřební a obytné komponenty v sídelním areálu severovýchodního předhradí	203
13. Závěr	206
13.1 Charakteristika kostelního pohřebiště na severovýchodním předhradí Pohanska u Břeclavi	206
13.2 V jaké době se pohřbívalo v okolí rotundy na severovýchodním předhradí Pohanska?	209
13.3 Jakou roli hrálo severovýchodní předhradí s kostelem a pohřebištěm v rámci velkomoravské aglomerace na Pohansku a jaký byl společenský status komunity, která zde pochovávala?	211
13.4 Jsme schopni identifikovat vnitřní sociální strukturu komunity z pohřebiště u rotundy?	212
13.5 Můžeme spojit archeologické struktury objevené na severovýchodním předhradí Pohanska s konkrétními společenskými procesy, které probíhaly uvnitř raně středověké Evropy?	213
14. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí, pohřebiště u druhého kostela.	
Katalog hrobů a nálezů	223
14.1 Struktura katalogu	223
14.2 Popis hrobů	224
15. Popisky k tabulkám	331
16. Literatura	475
Seznam použitých zkratk	492
Summary	493

Na následující straně:

Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Celkový pohled na výsek kostelního pohřebiště a základy rotundy (foto P. Dresler).

1. ÚVOD

Je to deset let od chvíle, kdy laborant a terénní technik Ústavu archeologie a muzeologie Masarykovy univerzity Pavel Čáp poprvé upozornil na nenápadnou vyvýšeninu v prostoru severovýchodního předhradí Pohanska u Břeclavi. Jak se později ukázalo, šlo o terénní relikv stavební destrukce dosud neznámého velkomoravského kostela. Od tohoto okamžiku se datuje nová etapa výzkumu (*Macháček 2011, 25*), která se stala důležitým mezníkem v bádání o zdejší velkomoravské aglomeraci. Přinesla kvalitativně nové poznatky, které mohou v kontextu systematicky a dlouhodobě zkoumané lokality posunout naše poznávání vývoje raně středověké společnosti na podstatně vyšší úroveň.

Nové práce na severovýchodním předhradí lze rozdělit do tří hlavních úseků – (1) výzkum velkomoravské rotundy, (2) kostelního hřbitova a (3) související obytné, resp. výrobní komponenty celého sídelního areálu. Největší pozornost byla doposud věnována kostelu, který po čtvrtstoletí, které uplynulo od posledního podobného nálezu, rozšířil unikátní a historicky cenný soubor nejstarší církevní a zároveň zděné kamenné architektury z území České republiky. Tento objev byl již dostatečně prezentován v řadě odborných studií (*Čáp et al. 2010; Macháček 2011; Macháček et al. 2014*). Seznámit se s ním mohla i široká veřejnost na mezinárodní výstavě organizované k 1150. výročí příchodu byzantské misie na Velkou Moravu (*Kouřil 2014, 479; Macháček 2014*). Výzkum sídliště, které s kostelem souviselo, nebyl dosud uzavřen, a v této monografii je proto zmiňován jen okrajově. Hlavní pozornost zde věnujeme pohřebišti, jehož terénní odkryv byl dokončen v roce 2012. Nekropole spadá do kategorie kostelních hřbitovů, jak ji definoval Bořivoj Dostál (*Dostál 1966, 15–17*), a patří tak mezi nejcennější funerální památky z období Velké Moravy. Její publikaci se uzavírá druhá etapa nejnovějšího archeologického bádání na severovýchodním předhradí Pohanska.

Okolo rotundy i v jejím interiéru bylo postupně během pěti sezón odkryto 152 hrobů se 154 archeologicky identifikovanými jedinci (2008: 15 hrobů, 2009: 21

hrobů, 2010: 34 hrobů, 2011: 66 hrobů, 2012: 16 hrobů; antropologická analýza uvádí 155 jedinců – podle archeologického pozorování však byl skelet z jednoho individua rozdělen do dvou hrobů: H 164 a H 174). Hroby byly poměrně dobře zachovány díky příznivým geologickým a pedologickým podmínkám i díky tomu, že Pohansko zůstalo po zániku raně středověkého centra víceméně neosídleno. Prostor předhradí nebyl nikdy ani obděláván. Z archeologického hlediska je důležitá také skutečnost, že hroby i přes kulminující christianizaci obsahují rozmanité nálezy, jejichž spektrum sahá od honosných šperků ze stříbra či pozlaceného bronzu, přes jezdeckou výstroj a zbraně, až po milodary v podobě keramických nádob. Moderně vedený terénní výzkum, jehož součástí byla i detailní digitální dokumentace či odběr environmentálních vzorků, přinesl velké množství vědeckých informací, které se postupně zpracovávají. Tato monografie se zaměřuje speciálně na problémy archeologické povahy. Paralelně probíhající výzkum týmu antropologů pod vedením Vladimíra Sládka naopak řeší otázky z oblasti bioarcheologie a paleodemografie (*Sládek – Macháček 2017b*). Na výzkumu se podílejí i další odborníci z řady vědních disciplín – historici, geofyzici, materiáloví inženýři, geodeti, osteologové, geologové a chemici, parazitologové, paleobotanici a mnozí další. Jejich poznatky jsme do našeho bádání integrovali zatím jen v omezené míře, protože ne všechny specializované analýzy mohly být dokončeny. K úplnému propojení dílčích výsledků dosavadního výzkumu dojde až v další etapě našeho bádání.

Za hlavní cíl předložené práce považujeme zveřejnění kompletní archeologické terénní dokumentace, která se stala spolu s popisem nálezů náplní obsáhlého katalogu. Ten tvoří jádro celé monografie. Kromě něj však čtenář v knize nalezne i část analytickou a syntetickou. Detailně se rozebírá především pohřební ritus, jednotlivé kategorie artefaktů i vertikální a horizontální prostorové vztahy na pohřebišti. Na provedené analýzy navazuje finální syntéza poznatků, která má

zodpovědět otázky formulované na podkladě našich dosavadních znalostí o druhém kostelu, severovýchodním předhradí, celém Pohansku i Velké Moravě jako takové (*Macháček 2010, 2015b; Macháček et al. 2014; Třeštík 1999a, 1999b*):

V jaké době se pohřbívalo v okolí rotundy na severovýchodním předhradí Pohanska a jak přesně lze, z hlediska relativní i absolutní chronologie, tento interval definovat?

Jaký společenský status získala komunita, která u rotundy pohřbívala?

Jsmo schopni identifikovat vnitřní sociální strukturu této komunity?

Jakou roli hrálo severovýchodní předhradí s kostelem a pohřebištěm v rámci celé velkomoravské aglomerace na Pohansku? K jakému účelu byla rotunda určena?

Můžeme spojit archeologické struktury objevené na severovýchodním předhradí Pohanska s konkrétními společenskými procesy, které probíhaly uvnitř raně středověké Evropy – např. s utvářením nejstarších šlechtických rodů?

Odpovědi na uvedené otázky, které kniha přináší, chápeme jako součást interpretačního modelu – jednoho ze stavebních kamenů potřebných při budování nové teorie o raně středověké společnosti Velké Moravy (*Neustupný 2007*). Model však nelze zaměňovat s historickou realitou, jejíž úplné poznání nám nikdy nebude plně dostupné (*Macháček 2015b, 467*). Není absolutní a navždy danou „pravdou“. Jeho platnost je podmíněna stavem bádání a má bezesporu i své alternativy. Snažíme se pouze prokázat, že model, který v knize prezentujeme a jehož hrubé obrysy již byly načrtnuty dříve (*Macháček 2014, 145–146*), souhlasí s našimi daty a prozatím není důvodu ho odmítnout. Bude platit tak dlouho, dokud ho nefalzikují nová data, příp. dokud nebude nahrazen modelem vhodnějším.

Tato kniha ani výsledky v ní prezentované by nemohly vzniknout bez součinnosti a spolupráce velkého počtu zainteresovaných kolegů nejen z Masarykovy univerzity, ale i z dalších institucí u nás i v zahraničí. Archeologický výzkum přímo na lokalitě prováděli pracovníci a studenti Ústavu archeologie a muzeologie FF MU v rámci výuky terénní exkavace, s podporou výzkumného projektu Grantové agentury ČR reg. č. P405/12/0111 a Specifického výzkumu Masarykovy univerzity (MUNI/A/0859/2015). Z našich spolupracovníků je nutno na prvním místě jmenovat objevitele rotundy Pavla Čápa, který se zásadním způsobem podílel na vlastním terénním odkryvu kostela i pohřebiště a koordinoval laboratorní zpracování nálezů. Velkou

zásluhu na úspěšném dokončení celého díla mají také studenti archeologie Masarykovy univerzity, z nichž někteří spojili s výzkumem na Pohansku celá svá bakalářská, magisterská i doktorandská studia. Z těch neaktivnějších jmenujme Margitu Filipovou, Jiřího Grünseisena, Annu Koudelkovou, Barboru Machovou, Vojtěcha Noska, Marii Salvetovou, Tomáše Tencera, Michala Vágnera a Jana Zemana.

Na výzkumu se kromě českých studentů a badatelů podílely i týmy a jednotlivci ze zahraničí. Zmínit je nutné především skupinu z University of Florida (USA) pod vedením prof. Florina Curty a Czech American Archaeological Field School pod vedením Dr. Michaela Dietze a Dr. Johna StaECKa z College of DuPage, Glen Ellyn (USA). Výzkum byl koncipován jako široce interdisciplinární. Jak terénní části, tak poexkavačního zpracování odebraných vzorků se účastnili specialisté z různých archeologických, přírodovědných a technických disciplín: Helena Březinová, Nela Doláková, Patrik Flammer, Miroslava Gregerová, Jiří Hruška, Sylva Kaupová, Roman Křivánek, Matthias Kucera a Peter Milo, Wolfgang Neubauer, Jan Petřík, Luboš Prokeš, Antonín Přichystal, Antonín Zeman, Jindřich Štelcl, který je zároveň i spoluautorem kapitoly o skleněných korálcích nalezených na pohřebišti. Mimořádně významnou roli sehrál i tým antropologů pod vedením Vladimíra Sládka, zejména pak Eliška Makajevová, Martin Hora a Margit Berner.

Značnou zásluhu na vzniku knihy mají také autoři fotografických a kresebných příloh Soňa Plchová, Josef Špaček a Šárka Trávníčková. Neméně důležitý je i přínos Dana Šlosara, autora počítačové sazby, a Jarmily Vojtové, jazykové korektorky. Poděkování patří Ediční radě Filozofické fakulty MU, která zařadila naši knihu do Spisů Filozofické fakulty Masarykovy univerzity.

Neocenitelná je i pomoc, které se nám dostalo ze strany našich vážených kolegů z Filozofické fakulty Masarykovy univerzity, kteří s námi trávili v družném duchu a intelektuální atmosféře letní měsíce na Pohansku, kde sami přiložili ruku ke společnému dílu, jehož výsledkem je tato kniha. Ze srdce tak děkujeme Robertu Antonínovi, Tomáši Dvořákovi, Liboru Janovi, Liboru Vykoupilovi, Martinu Wihodovi.

Knihu věnujeme naší *alma mater*, která nám poskytla nejen solidní vzdělání, ale i organizační a intelektuální zázemí, bez něhož by tato práce nikdy nevznikla.

V Brně dne 15. 6. 2016

Autoři

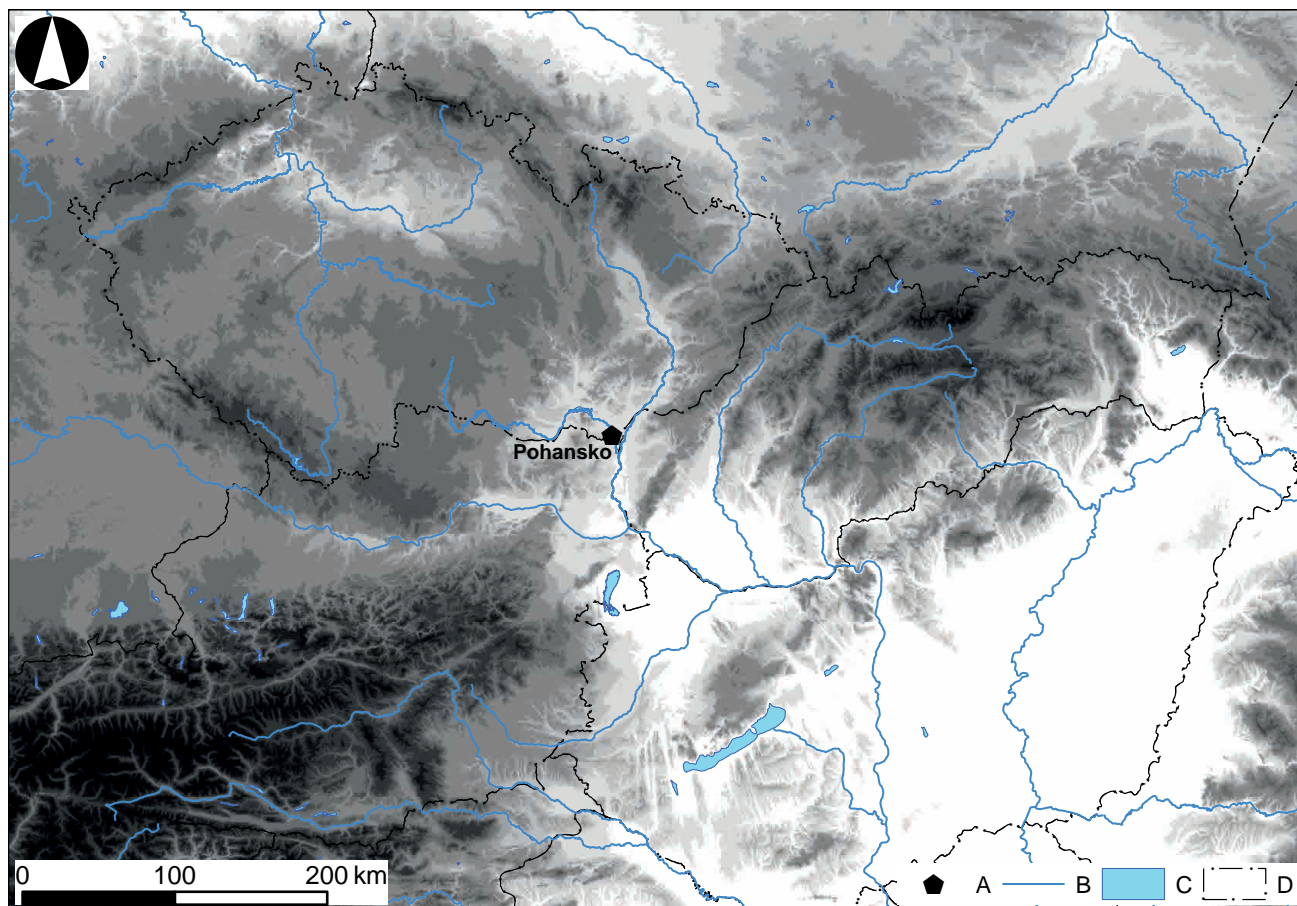
2. SEVEROVÝCHODNÍ PŘEDHRADÍ V KONTEXTU SYSTEMATICKÝCH ARCHEOLOGICKÝCH VÝZKUMŮ POHANSKA U BŘECLAVI

Systematické archeologické výzkumy na Pohansku u Břeclavi (obr. 1) zahájil v roce 1959 F. Kalousek poté, co byly o rok dříve na třech místech lokality objeveny kamenné a maltové destrukce. Pouze na největší z nich se podařilo prozkoumat pozůstatky křesťanského chrámu s přilehlým pohřebištěm. První kostel i jeho hřbitov se nacházely v poloze, která byla později nazvaná Velmožský dvorec¹ (Dostál 1975; Kalousek 1971). Na zbylých dvou místech se podařilo odkrýt nároží povrchové velkomoravské stavby v případě Lesní školky a maltovou vrstvu v poloze Žárové pohřebiště. Další kamenný kostel se v počátcích archeologických výzkumů Pohanska identifikovat nepodařilo. Nicméně pátrání po něm se F. Kalousek nevdal a realizoval řadu dalších sondáží v místech, kde předpokládal jeho existenci. Úspěchu se však nedočkal. V hledání druhého kostela pokračoval i jeho následovník Bořivoj Dostál, mj. v poloze Lesní hrúd. Avšak ani při něm štěstí nestálo. Až terénní technik P. Čáp na podzim roku 2006 prosondoval pedologickým vrtákem západní části polohy nazývané Severovýchodní předhradí, kterou archeologové desetiletí měli zcela bez zájmu. Zde narazil na kamennou destrukci promísenou maltou (Čáp – Dresler – et al. 2011; Macháček et al. 2014) – pozůstatek raně středověké církevní stavby. Výzkum dlouho hledaného kostela, pohřebiště a sídliště byl na Severovýchodním předhradí zahájen o rok později. První odkryvy v této části rozlehlé velkomoravské aglomerace však proběhly již mnohem dříve – krátce po započítí systematických výzkumů na Pohansku.

Velkomoravské Pohansko dělíme na tři základní areály: centrální opevněná část (hrad), Jihozápadní a Severovýchodní předhradí. Celková plocha všech areálů činí dohromady 57 ha, přičemž Severovýchodní předhradí je z nich nejmenší – jen 2,5 ha (obr. 2). Jedná se o vyvýšený prostor, který je nejsevernější částí zbytků terciérní terasy, poznamenané erozní činností řeky Dyje, jež ji vymodelovala do půlměsícovitého tvaru. Eroze této vyvýšeniny, která prochází skoro celým Pohanskem, byla ukončena až v pozdním novověku, podle historických mapových děl možná až v polovině

19. stol. Nepravidelný útvar Severovýchodního předhradí je relativně nejvýrazněji převýšen nad nivelizovaný terén údolní nivy, uprostřed které je Pohansko lokalizováno. Vlastní plocha předhradí však nebyla jinak výrazně narušena lesní nebo hospodářskou činností a od první pozemkové evidence z počátku 19. stol. se vždy jednalo o pozemky určené k senoseči. V současné době evidujeme pouze ojedinělá narušení plochy, k nimž došlo před zahájením archeologické činnosti v těchto místech: výstavbu seníků na severní vyvýšenině (19. stol.), výstavbu okrasné aleje (1. pol. 19. stol.), honební či hospodářské ploty (19. stol.), betonové sokly tylových vojenských staveb (léto 1938?). Skutečnost, že zájmový prostor nebyl zasažen orbou, činí ze Severovýchodního předhradí jedno z nejlépe dochovaných míst celého Pohanska.

Severovýchodní předhradí se začalo odkrývat v roce 1960, a to záchranným výzkumem v místech, kde měla být postavena a doposud stojí základna Masarykovy univerzity a k ní příslušející studna (obr. 2). Pod vedením R. M. Perničky byla tehdy na ploše 600 m² objevena skupina jedenácti kostrových hrobů (H 1 – H 11) a stejný počet objektů (Dostál 1970a, 1970b). Další výzkum na ploše 350 m², opět záchranný, byl realizován až v roce 1968 pod vedením B. Dostála na východní hraně předhradí, která byla narušena těžkou mechanizací při výstavbě mostu. Zde se podařilo zachytit palisádový žlábek respektující hranu, osm kostrových hrobů (H 12 – H 18) a čtyři zahloubené objekty (Dostál 1970a). První systematický výzkum zahájil až v roce 1970 F. Kalousek, a to v nejvyšší severní partii vyvýšeniny severovýchodního předhradí, zřejmě kvůli pátrání po dalším kostele. Ani zde však nebyla jeho snaha korunována úspěchem. Místo velkomoravského kostela našel pozůstatky po lichtenštejnském velkokapacitním seníku/krmelci. Odkryv sídlištních objektů (obj. 15 – obj. 68) a hrobů (H 19 – H 35) však i zde doložil velkomoravské osídlení (Dostál 1978). V roce 1973 provedl Z. Měřínský menší sondáž v jižní části předhradí. Bohužel z této akce se nedochovala žádná dokumentace ani zaměření sondy. Výzkum z roku 1975,

Obr. 1. Břeclav – Pohansko. Mapa s lokalizací hradiska na podkladu digitálního výškopisu střední Evropy. Legenda: A – Pohansko u Břeclavi, B – vodní toky, C – vodní plochy, D – státní hranice.

Fig. 1. Břeclav – Pohansko. Map with location of the stronghold on the background of digital elevation map of Central Europe. Key: A – Pohansko near Břeclav, B – watercourses, C – water areas, D – state border.

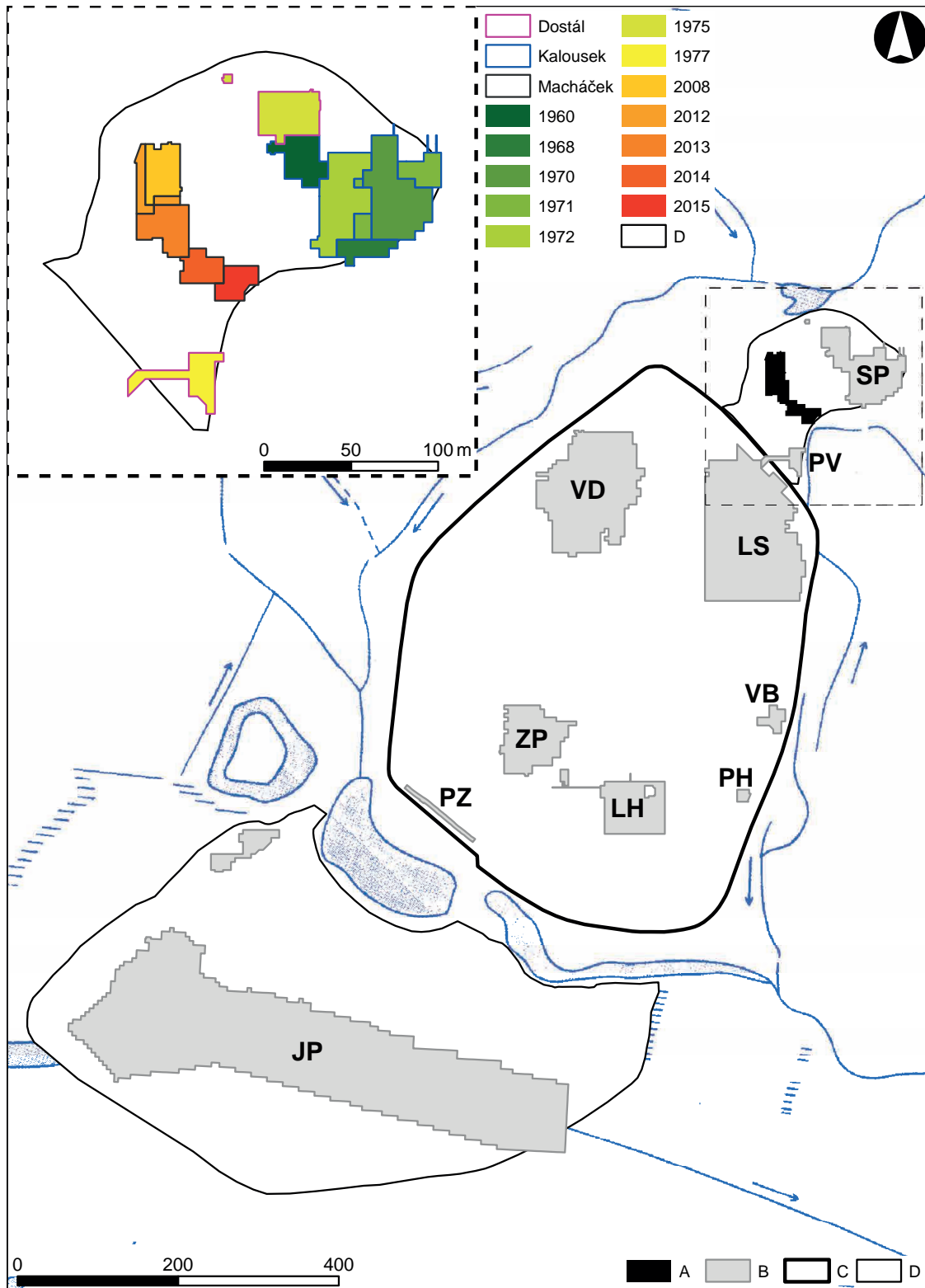
situovaný do prostoru před vědeckovýzkumnou základnou měl opět záchranný charakter. Na prozkoumané ploše měla být vybudována přístavba, k jejíž realizaci ovšem nakonec nedošlo. Objekty (obj. 69 – obj. 99) nebyly doposud publikovány, ale hroby (H 36 – H 50) byly společně s ostatními z prostoru předhradí i hradiska prezentovány ve speciální studii i s nálezy (Dostál 1982a). Poslední výzkum na ploše severovýchodního předhradí provedl v roce 1977 až B. Dostál, a to v jižní části předhradí, v prostoru navazujícím na dřívější výzkumy destrukce opevnění. Otevřená plocha propojovala prostor výzkumu v Lesní školce se Severovýchodním předhradím v místě tzv. Průkopu valem, výrazné mezeře v destrukci opevnění, o které se zřejmě B. Dostál domníval, že by mohla být pozůstatkem velkomoravské brány. Výzkumem bylo zjištěno, že proluka vznikla až v důsledku stavební aktivity Lichtenštejnů na počátku 19. století, kteří zde vedli okrasnou alej skrze celé předhradí a hradisko směrem k loveckému zámečku. Jámy po přesazených stromech aleje byly zaznamenány na Severovýchodním předhradí jak v 70. letech, tak i při nejnovějších výzkumech v druhém desetiletí 21. stol. Objevily se i v centrální části hradiska.

Na ploše severovýchodního předhradí se B. Dostálovi v roce 1977 podařilo kromě pozůstatků po aktivitách Lichtenštejnů prozkoumat i sídlištní objekty ze starohradištního i středohradištního období (Dostál – Vignatiová – Šik 1980).

Výzkum B. Dostála v roce 1977 byl zaměřen spíše na poznání významu proluky v destrukci opevnění a na plochu navazující na řezy opevněním, které byly realizovány v letech 1975 a 1976. Samotné severovýchodní předhradí zůstávalo spíše stranou jeho zájmu. Všechny ostatní výzkumy a řezy byly záchranného nebo sondážního charakteru. Pouze výzkum F. Kalouska v období 1970–1972 nabyl systematického charakteru, nepřinesl však očekávaný objev sakrální stavby. Pro vedoucího výzkumů musel být proto zklamáním, zvláště pokud byl při svých výzkumech motivován objevy početné sakrální architektury na sousedních Valech u Mikulčic. Nevíme sice zcela jistě, zda F. Kalousek opravdu hledal na Pohansku další kostely, jeho zájem o nejvyšší partie předhradí, tedy o polohy topograficky podobné místu prvního kostela v centrální části Pohanska, tomu nasvědčuje.

Bez snahy F. Kalouska najít další sakrální stavbu by výzkumy na Severovýchodním předhradí měly pouze

2. Severovýchodní předhradí v kontextu systematických archeologických výzkumů Pohanska u Břeclavi

Obr. 2. Břeclav – Pohansko. Prozkoumané plochy se zvýrazněním výzkumu pohřebiště a sídliště u druhého kostela (bez řezů destrukcí opevnění). A – plocha výzkumu 2008–2015, B – ostatní prozkoumané plochy, C – areál opevněný hradbou, D – areály předhradí. Ve výřezu detail Severovýchodního předhradí s vyznačením výzkumných sezon (výplň) a s vyznačením vedoucího výzkumu (obrys). Použité zkratky: SP – Severovýchodní předhradí, PV – Průkop valem, VD – Velmožský dvorec, LS – Lesní školka, VB – Východní brána, ZP – Žárové pohřebiště, LH – Lesní hrúd, PH – Pod hrúdem, PZ – Před zámek, JP – Jižní předhradí.

Fig. 2. Břeclav – Pohansko. Excavated areas (excluding cross-sections of fortification) with highlighted excavation of the cemetery and the settlement at the second church. Key: A – excavated area 2008–2015, B – other excavated areas, C – area fortified by wall, D – suburb areas. Insert shows detail of the North-eastern suburb with marked campaigns (fill) and head of excavation (outline). Abbreviations: SP – North-eastern Suburb, PV – Rampart Section, VD – Magnate Court, LS – Forest Nursery, VB – Eastern Gate, ZP – Cremation Graveyard, LH – Forest Dune, PH – Under the Dune, PZ – In front of the Chateau, JP – Southern Suburb.

záchranný charakter. Vzhledem k tomu, že tento prostor nebyl do dnešních dnů narušen žádnou výraznou stavební nebo zemědělskou činností a nadložní vrstva i terénní situace jsou zde intaktní, je vlastně jenom dobře, že se pozornost vytrvalých badatelů obracela na poškozené nebo likvidované plochy velkomoravského hradiska – ať již to byla plocha Lesní školky, ničená hlubokou orbou, prostor Jihozápadního předhradí, poškozený výstavbou odlehčovacího kanálu, nebo i za-

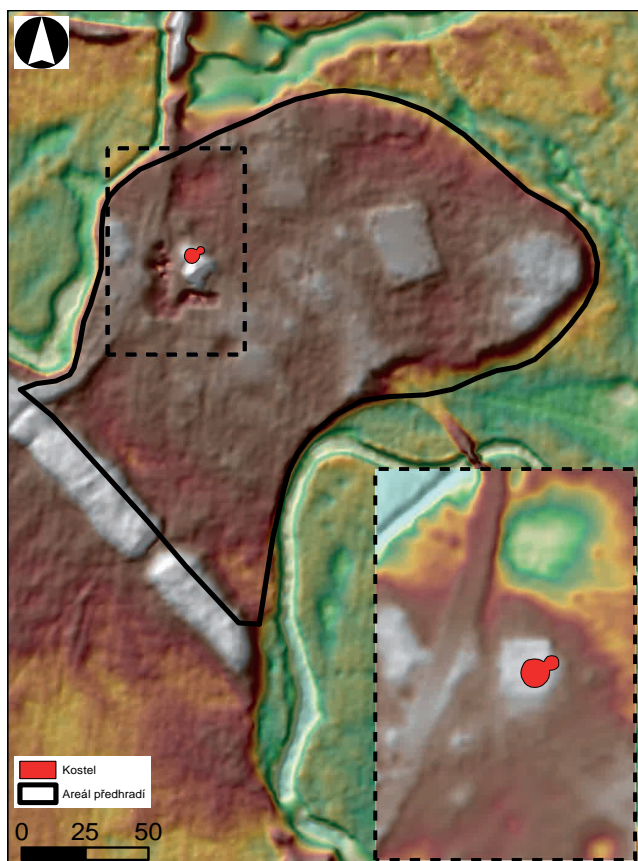
travněný prostor centrálního areálu, který byl částečně narušen mělkou orbou v polovině 50. let 20. století. Viditelně neopevněný prostor Severovýchodního předhradí zpočátku nehrál důležitou roli v plánech prvních generací badatelů na Pohansku. Jeho význam byl plně doceněn až v prvním desetiletí 21. století, kdy zde došlo k objevu druhého velkomoravského kostela a s ním souvisejícího pohřebiště.

3. CHARAKTERISTIKA LOKALITY Z HLEDISKA PŘÍRODNÍHO PROSTŘEDÍ

Severovýchodní předhradí, o celkové výměře cca 2,7 ha, se nachází na oválném, mírně zvýšeném areálu, který je obklopen mrtvými rameny Dyje a její říční nivou. Jedná se o severní cíp písčito-štěrkovité vyvýšeniny, silně poznamenané erozní činností Dyje, která prochází skoro celým Pohanskem od jihu na sever. Od centrální části je předhradí odděleno destrukcí hradby. Druhý kostel a areál pohřebiště byly lokalizovány na mírné

elevaci, která je po kostele na Velmožském dvorci a již dříve prozkoumané východní části Severovýchodního předhradí třetím nejvyšším místem Pohanska (obr. 3).

Současnou konfiguraci terénu v místech pohřebiště a v jeho nejbližším okolí poznamenaly nejen raně

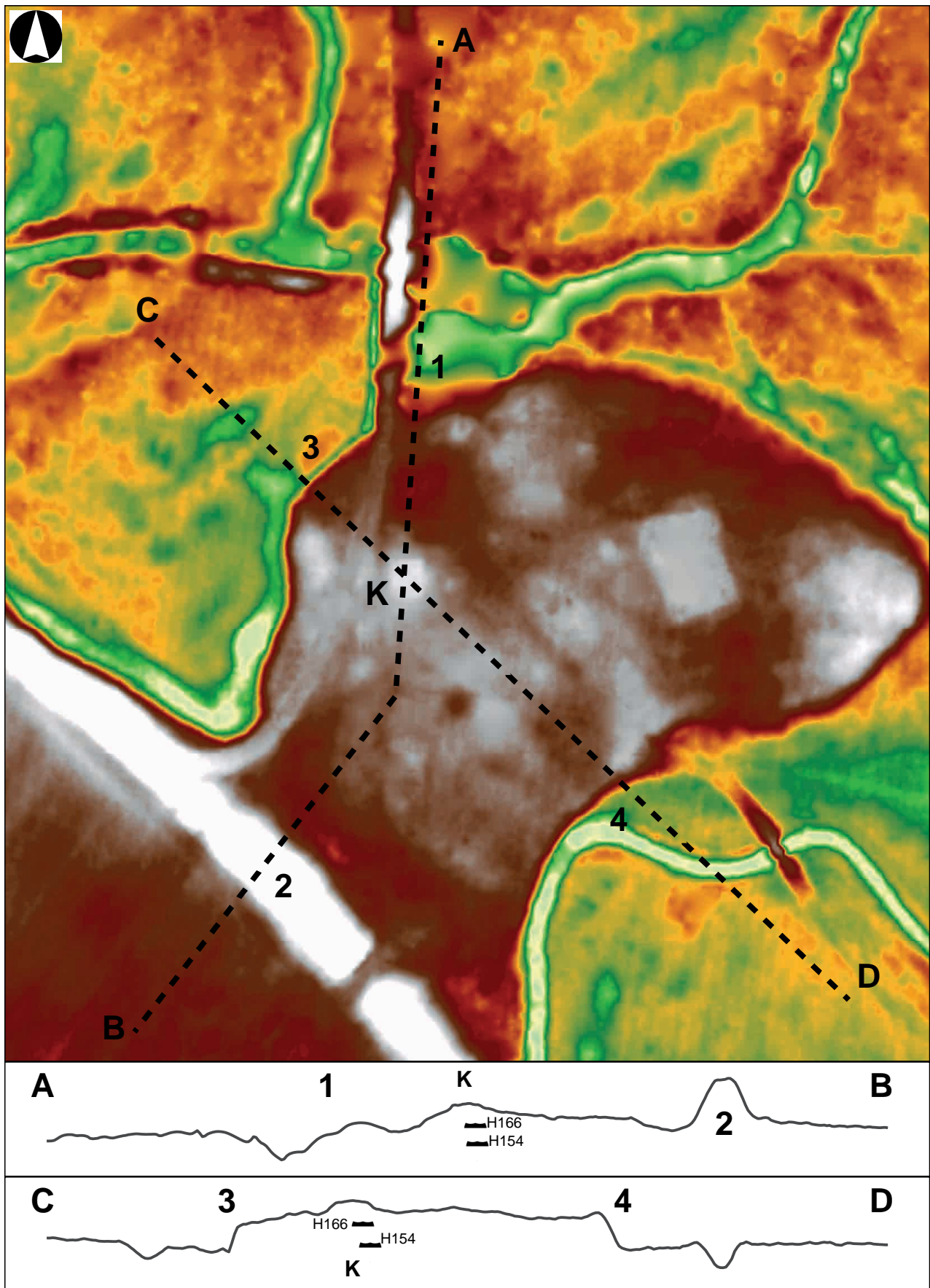
Obr. 3. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. DMT s vyznačenou polohou kostela (zdroj dat ČUZK – LLS). Ve výřezu DMT před zahájením výzkumů.

Fig. 3. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. DMT (digital terrain model) with marked position of the church (data source ČUZK – LLS). Insert shows DMT before the start of excavation.

Obr. 4. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Stěna výkopu objektu obj. 151 s ukázkou zvrstvení geologického podloží (foto archiv ÚAM).

Fig. 4. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Vertical section inside excavated feature O 151 showing geological layers of the subsoil (photo ÚAM archive).

Obr. 5. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Řez předhradím s vyznačením den vybraných hrobových jam. Profily převýšeny 10krát.

Fig. 5. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Cross-section of the suburb with marked bottoms of selected grave pits. Profile elevations magnified 10 times.

středověké, ale i mladší stavební aktivity. Destrukce kostela zde vytvořila vyvýšeninu, která byla později využita k výstavbě betonových základů recentní stavby zřejmě z období výstavby pevnostní hranice Československé republiky v roce 1938 (Macháček *et al.* 2014, 97). Vyvýšenina měla přibližně oválný tvar, protažený ve směru S–J, který silně ovlivnila stavba betonových základů. Severně od pohřebiště se terén výrazně svažoval do rozsáhlejší prohlubně, jejíž dno leží jen o 25 cm výše než okolní údolní niva. Západní hranice této deprese je zvýrazněna nástupem asfaltové komunikace. Východním, jižním a jihozápadním směrem od ruin kostela terén také klesá, i když ne tak výrazně. Na západ, směrem k silnici a za ní, se terén po mírném poklesu výrazněji zvedá, až se nakonec prudce sníží na úroveň okolní nivy (obr. 5).

Prostor předhradí nebyl na rozdíl od centrální části Pohanska nikdy obděláván jako orná půda. Na mapách stabilního katastru je veden jako louka. Na počátku 19. století zde byla vysázena okrasná alej. V roce 1914 byla osázena kaštany, jejichž kořenové systémy dodnes mírně ovlivňují konfiguraci terénu. Kromě archeologických výzkumů a stahování dřeva k asfaltové komunikaci nebyla plocha zřejmě nikdy výrazněji narušena. Nadložní vrstvy se proto nacházejí ve velice dobrém stavu. Kromě prostor kostela zde registrujeme poměrně fádňi stratigrafické poměry. Pod drnem se nachází cca 10 cm humusové

hlinitopísčité zeminy s minimem nálezů. V hloubce 15–20 cm pod dnešním povrchem pak začíná velkomoravský komunikační horizont, na kterém se nacházejí artefakty či kameny a mazanice. Z této nivelety byly zahlubovány sídlištní jámy, hroby apod. Komunikační horizont není možné běžně na profilu rozlišit pouhým okem. Identifikujeme jej pouze pomocí sledování báze kamenů a artefaktů. Vrstva mezi komunikačním horizontem a povrchem podloží je silná okolo 15 cm a mimo výplně objektů a hrobů se v ní množství nálezů směrem dolů zmenšuje.

Geologické podloží není jednotné, ale mění se velmi rychle. Původní geologické zprávy uvádějí, že je tvořeno převážně čistými vátými písky (Havlíček 2001; Macháček *et al.* 2007; Poláček – Škojec – Havlíček 2005). V průběhu našeho archeologického výzkumu byl však tento poznatek revidován. Pod svrchní vrstvou písčitého podloží se v hloubce od 30 do 40 cm nachází až 20 cm mocné, šikmo položené vrstvy štěrku i mikrovstvičky plaveného písku a jemnějšího štěrku, které severně od kostela vystupují až na povrch podloží (obr. 4). Podle posledních pozorování je původ vyvýšeniny interpretován jako relikv nejmladší terasy z konce pleistocénu, nikoliv jako duna vátého písku nebo pozůstatek jesepu (Petr *et al.* 2015). Tyto vrstvy štěrku komplikovaly prosévání a proplachování výplně hrobových jam.

4. METODA

4.1 Metodika terénního výzkumu a dokumentace hrobových kontextů

Metodika terénní exkavace kostelního pohřebiště na Severovýchodním předhradí navazuje na metodologickou praxi dlouhodobého systematického archeologického výzkumu Pohanska (*Dostál 1970b*, 1–2, *1978*, *1988*, 307–309; *Dresler 2011*, 9–23; *Dresler – Macháček 2009*, 55–56; *Kalousek 1971*, 7; *Macháček 2011*, 16–21).

4.1.1 Základní postupy terénního výzkumu na Pohansku u Břeclavi

Lokalizace všech zachycených struktur je prováděna v základní čtvercové síti 5 × 5 m, orientované na směry hlavních světových stran. Tato síť je využívána pro zaměření výzkumů v celé sídelní aglomeraci. Čtvercová síť je rozparcelována na sektory 100 × 100 m, označené velkým písmenem abecedy. Čtverce v sektorech jsou číslovány od 1 po 100, a to v poledníkovém směru od severu na jih a v rovnoběžkovém směru od východu na západ. Na severovýchodním předhradí se pohybuje v sektoru B (obr. 2).

Číselná evidence archeologických komplexů (objektů, hrobů, žlabů, kúlových/sloupových jam atd.) probíhá na každé zkoumané ploše Pohanska zcela samostatně. To znamená, že každá zkoumaná poloha (ve smyslu trati) má svoji číselnou řadu objektů, hrobů atd. V roce 2008 jsme na severovýchodním předhradí navazovali na dosud poslední archeologickou kampaň na této poloze, která proběhla v roce 1977. To znamená, že první dokumentovaný objekt nového výzkumu byl označen číslem 125 a první hrob dostal číslo 51. U dokumentace žlabovitých půdorysů a kúlových/sloupových jam jsme přikročili k číslování od čísla 1 (žlab 1, KJ 1).

Zároveň byla na počátku nového výzkumu předhradí vytvořena nová dokumentační kategorie – fakt (zkratka F). Fakt byl definován jako terénní pozorování anomálií, převážně v úrovni geologického podloží, příp. i v nadložní vrstvě, o nichž nebylo dosud rozhodnuto, zda jsou antropogenního nebo přírodního půvo-

du. Všechny evidované objekty/útvary tak na počátku dokumentace dostaly svoje číslo faktu.² Po rozpoznání typu archeologického komplexu je k číslu faktu přiřazeno i konkrétní číslo hrobu, sídlištního objektu, sloupové jámy, žlabu apod. Protože se jedná o jednotící identifikační číselnou řadu pro všechny zkoumané objekty, čísla faktů se nadále využívají při geodetických měřeních a v geodatabázích. Pozůstatky antropogenních či přírodních zásahů, které nebylo možné během výzkumu blíže nebo jednoznačně specifikovat, jsou dále evidovány pouze pod číslem faktu.

Exkavace od úrovně drnu až po (povětšinou) písčité podloží probíhala v letech 2008–2012 pouze ručně bez použití jakékoliv mechanizace. Po odstranění drnu byly jednotlivé nadložní vrstvy exploatovány po umělých vrstvách („na výšku jednoho rýče“). Po dvou umělých strzech bylo dosaženo podloží. Tyto uměle definované vrstvy se na většině plochy shodovaly s přirozeným členěním nadloží, kdy po odstranění půdního horizontu (první úroveň UR1) bylo dosaženo tzv. velkomoravského pochůzného horizontu (druhá úroveň UR2) a po dalším snížení se objevilo rostlé podloží. Od úrovně UR1 byl vytěžený sediment přesíván. V případě složitější stratigrafické situace v prostoru destrukce a pod destrukcí kostela byly podle potřeby definovány další dokumentační úrovně v horizontálním i vertikálním směru. Celkem jich bylo během výzkumu kostela i pohřebiště zadokumentováno 85 (*Macháček et al. 2014*, 95).

Během odstraňování nadložních vrstev byly čtverce základní sítě 5 × 5 m rozděleny do čtvercového rasteru 1 × 1 m (levý dolní roh čtverce ve směru na sever měl hodnotu 0). Dokumentace všech nálezů probíhala v jednotlivých úrovních a nalezené artefakty lze přiřadit do konkrétního čtverečního metru zkoumané plochy.

4.1.2 Dokumentace hrobových jam a pohřbů

Hrobové celky se rýsovaly na podloží jako obdélníkové půdorysy vyplněné hnědou až šedou písčitou hlínou

(až na několik dětských hrobů, které do podloží zahloubeny nebyly).

Prvním krokem při exkavaci kontextu, který nesl znaky hrobové jámy, bylo odebrání záspy v té polovině objektu, kde jsme předpokládali výskyt lebky.³ Snižování záspy probíhalo pouze do hloubky, ve které byla identifikována lebka, či jiná část lidské kostry. V této fázi byl také dokumentován profil hrobové jámy. Pak byla odebrána druhá polovina jámy do úrovně těsně nad kostrou. Začištěné nivó v úrovni těsně nad kostrou bylo dokumentováno v případě, pokud byly identifikovány stopy po zetlelé schránce pro tělo či po jiných dřevěných (příp. kamenných) konstrukcích. Záspy hrobových jam se od úrovně podloží po úroveň těsně nad kostrou prosívaly. V nižších úrovních byla výplň hrobové jámy proplavována.

Během preparace skeletu byly pravidelně odebrány vzorky pro pylové, parazitologické a fosfátové analýzy. Celkem bylo během 5 let výzkumu odebráno ze 152 hrobů 3212 vzorků pro různé účely (text. tab. 1). Fosfátové analýzy byly odebrány od r. 2008 pouze z oblasti hlavy, hrudníku, pánve a chodidel. Od r. 2010 byly vzorky odebrány systematicky ve čtvercové síti ze dna hrobové jámy. Hustota čtvercové sítě je vždy odvozena z délky a šířky dna hrobové jámy. Pylové vzorky byly odebrány z prostoru lebky, pánve, diafýzy humeru a diafýzy femuru. Vzorky určené pro parazitologické analýzy se začaly cíleně odebrat v roce 2011, a to z oblasti nad lumbálními obratli a z prostoru křížové kosti. Pro analýzu absence či presence vajíček parazitů ze sezon 2008 až 2010 byly úspěšně použity vzorky z pánve, primárně odebrané pro pylové analýzy.

Všechny úrovně exkavace hrobu a skeletu⁴ byly doprovázeny geodetickou a fotografickou dokumentací (zaměření totální stanicí, šikmé a kolmé foto na analogové i digitální bázi, pořízení videozáznamu). V roce 2010 bylo v testovacím režimu spuštěno 3D dokumentování hrobů v úrovni vypreparované kostry. Od roku 2011 se 3D dokumentace stala nedílnou součástí dokumentačních technik používaných na Pohansku.

Plánová dokumentace hrobů pak vychází z trojrozměrného zaměření objektu a digitální kolmé fotografie. V počítači jsou následně tato data transformována pomocí postupů vycházejících z principů jednonímkové fotogrammetrie a projektivní transformace do digitální vektorové podoby a vyhodnocována v programech pracujících na bázi GIS (Dresler – Macháček 2009, 55–56; Macháček et al. 2014, 95).

Písemná dokumentace hrobových jam a pohřbů probíhá na základě formalizovaného zápisu do terénního formuláře. Zápis o hrobu obsahuje informace o kontextech jako jsou uložení, stavební konstrukce, kostra a výkop. Všechny záznamy terénní dokumentace i záznamy související s laboratorním zpracováním a inventarizací nálezů z Pohanska jsou posléze převe-

deny do podoby databázového záznamu (Dresler et al. 2008; Macháček 2002).

Po dokončení zevrubné dokumentace hrobového celku v úrovni vypreparované kostry následuje vyzvednutí skeletu. Kosti každé kostry byly vybírány a číslovány jednotlivě. Číslo a poloha kosti byly zaznamenány jednak na vytištěné kolmé fotografii kostry a číslo, poloha a druh kosti byly také zaevidovány na formuláři, který byl pak vložen do sáčku spolu s vyzdvíženou kostí (obr. 6). Popsané ortofoto kostry s vyznačením pořadí, ve kterém byly kosti z hrobu vybírány, se deponuje spo-

Obr. 6. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Ukázka číslování jednotlivých částí skeletu při vybírání kostry z hrobové jámy.

Fig. 6. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Example of numbering of the individual parts of the skeleton during pick-up from grave.

lu s kostrovým materiálem. Tento systém dokumentace je nezbytný pro následnou tafonomickou analýzu pohřbů, prováděnou specializovanými antropology.

Speciálním fenoménem na pohřebišti kolem rotundy byly nálezy izolovaných lidských kostí. Šlo o kosti bez zjevné souvislosti s konkrétním funerálním kontextem. Často byly nacházeny ve vrstvě pod úrovní tzv. pochůzného velkomoravského horizontu (tedy pod UR2). Ve velké většině pocházely z nedospělých jedinců (inf. Ia, Ib), můžeme tedy předpokládat, že se jedná původně o dětské hroby, které nebyly zahloubeny do podloží, a další aktivity v tomto prostoru způsobily jejich postupnou transformaci v pozůstatky po rozrušeném hrobě. Nálezy osamocených lidských kostí jsme definovali jako tzv. izolované kosti (zkratka IK). Při nálezů izolované kosti byla pořízena základní dokumentace (foto, zaměření) a do jednoduchého formuláře bylo zapsáno pořadové číslo IK, lokalizace, číslo bodu, poznámka a datum nálezů. Číslování izolovaných kostí probíhá průběžně a jednotlivé sezony na sebe navazují, stejně jako v případě dokumentace hrobů.

Rok	2008	2009	2010	2011	2012	Počet celkem
Počet hrobů	15	21	34	66	16	152
Počet vzorků pro makrozbytky	8	0	1	0	0	9
Počet palynologických vzorků	51	62	108	175	55	451
Počet vzorků na fosfátovou analýzu	107	186	671	1276	460	2700
Počet parazitologických vzorků	0	0	0	39	13	52
Počet vzorků celkem	166	248	780	1490	528	

Textová tabulka 1: Druhy a počty odebraných vzorků během výzkumných sezon 2008–2012.

4.2 Poexkavační zpracování archeologických nálezů a dat

Po ukončení vlastního výzkumu byly nálezy laboratorně ošetřeny standardním způsobem a uloženy v depozitářích Ústavu archeologie a muzeologie FF MU. Uchovávány byly i environmentální vzorky odebrané při terénním výzkumu. Následně proběhla řada analýz, z nichž některé nejsou stále dokončeny. Z těch nejdůležitějších lze jmenovat analýzy antropologické a paleodemografické, parazitologické, palynologické, geochemické a petrologické. Některé skupiny nálezů (šperky) byly podrobeny speciálním materiálovým analýzám. Aplikovali jsme dvě základní metody: rentgenově fluorescenční spektroskopii (XRF) a skenovací elektronovou mikroskopii (SEM). Pro potřeby datování jsme kromě tradičních archeologických postupů – vertikální i horizontální stratigrafie, datování *per analogiam* (cross-dating) – použili i radiokarbonovou metodu s využitím kalibrace. K vyhodnocení kvantitativně silně zastoupených kategorií nálezů (sídlíšní keramika) byla nasazena multivariační statistická analýza (PCA). Při vyhodnocování prostorového uspořádání kostelního hřbitova na severovýchodním předhradí Pohanska jsme postupovali podle metodiky, kterou vypracoval na anglosaské lokalitě Raunds Furnells archeolog Andy Boddington (1996). Jeho postupy jsme ještě zefektivnili aplikací moderních softwarů z rodiny geografických informačních systémů (ArcGIS – ESRI). Při vlastní interpretaci našich dat jsme vycházeli z deduktivní metody, kterou popisují H. Steuer (1982, 12–13), E. Neustupný (2007, 176–188) či Z. Vašíček (2006, 62–66).

5. ROZSAH POHŘEBIŠTĚ – JEHO OHRANIČENÍ A PŮVODNÍ POVRCH

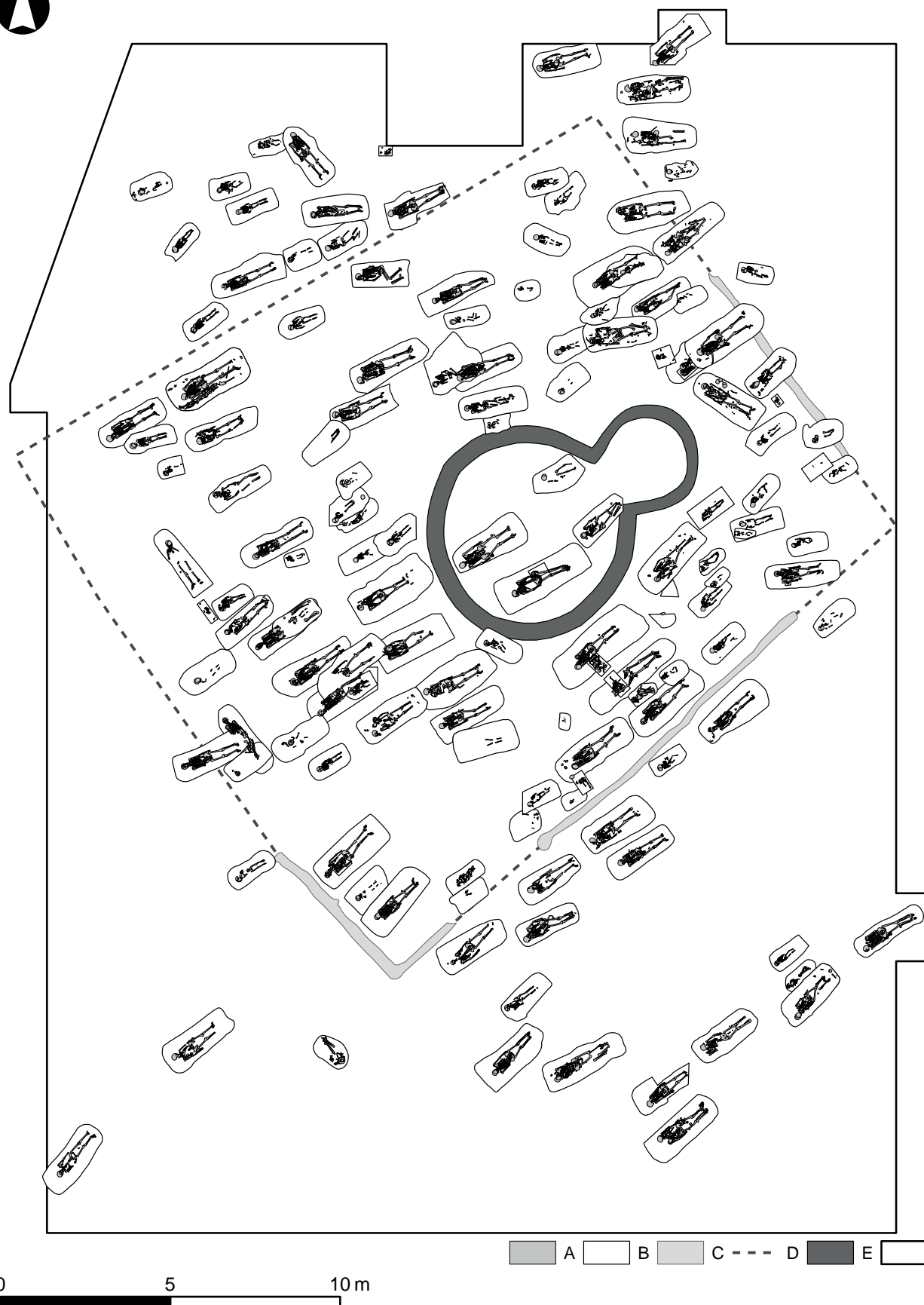
Pohřebiště na severovýchodním předhradí je orientováno podle hlavní osy kostela, která probíhá od jihozápadu k severovýchodu. Tento směr dodržuje i většina hrobů. Předpokládané i zachycené okraje pohřebiště proto nejsou orientovány a popisovány ve směru hlavních světových směrů, ale směrů vedlejších (obr. 7).

Plocha pohřebiště byla zřejmě na samém počátku pohřbívání vymezena ohrazením, ze kterého se dochoval pouze palisádový žlábek, který byl při výzkumu identifikován a prozkoumán jen zčásti, jako tři samostatné útvary Z01, Z02 a Z03 (obr. 8A). Žlábek Z01, zachycený na severovýchodní straně, byl narušen několika hroby (H 71, H 75, H 126 a H 133) a na úrovni začištěného podloží končil kruhovým objektem, snad sloupovou jámou, která ovšem po dalším začištění podloží zmizela. Žlábek dále na severozápad nepokračoval a nepodařilo se jej identifikovat ani ve stěnách dalších hrobů, které se ve směru předpokládaného pokračování žlábků nacházely (H 80 a H 82). Obdobně se nepodařilo zachytit pokračování žlábků jihovýchodním směrem a předpokládaný východní roh, za hrobem H 71, kde podloží bylo silně narušeno kořenovým systémem. Jihovýchodní strana je tvořena žlábkem Z02 a částí žlábků Z03. Severovýchodní část žlábků Z02 se stejně jako v případě jihovýchodní části žlábků Z01 nepodařilo kvůli narušení podloží zachytit. Žlábek Z02 byl hroby respektován a na dochované části nebyl žádným hrobem narušen. Pouze v severovýchodní části mohl být překryt hrobem H 63,1. Žlábek byl na jihozápadě zakončen kulatým rozšířením v metrovém sektoru 52 čtverce B65–36. Zde se zřejmě nacházel jihovýchodní vstup o minimální šířce 1,9 m. Protilehlé vymezení vstupu se nepodařilo identifikovat. Žlábek Z03, který navazuje na Z02, byl na svém severovýchodním konci narušen recentním kruhovým výkopem a hrobem H 94. Pokud by žlábek končil těsně za jihozápadní stěnou hrobu H 94, potom by jihovýchodní vstup byl široký až 3 m, ale na jeho jihovýchodním okraji by se potom nacházel H 94. Žlábek Z03 vytváří jižní roh vymezeného areálu. Až na hrob H 124 a snad H 94 byl ostatními respektován. Žlábek končil v metrovém sektoru 22 čtverce B66–36,

uprostřed kratší, severovýchodní stěny hrobu H 122. Dále se jeho průběh nepodařilo identifikovat, a to ani ve stěnách hrobu H 112, který jeho další pokračování teoreticky narušoval. Žlábků zachycenými výzkumem jsme byli schopni vymezit jihozápadní, jihovýchodní a severovýchodní stranu, jižní roh a odvodit východní roh ohrazení. Západní a severní roh, stejně jako další průběh jihozápadní, severovýchodní a především severozápadní stranu ohrazení rekonstruujeme (obr. 8B). Podloží v místech předpokládané severozápadní strany ohrazení bylo špatně čitelné. Linii ohrazení a severní roh snad vymezují ojedinělé kruhové objekty zachycené na úrovni podloží, které ovšem po dalším začištění zmizely.

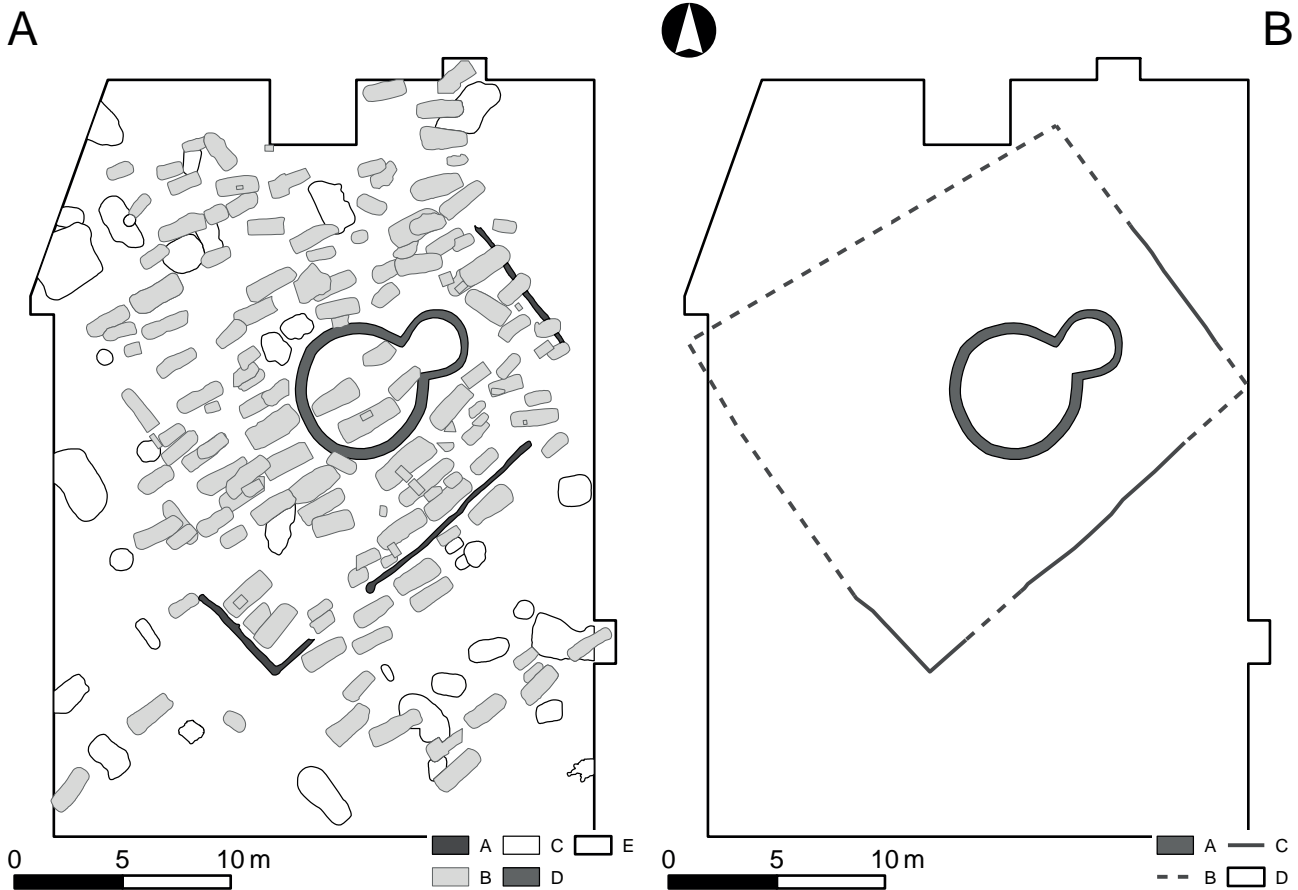
Prozkoumané i rekonstruované rohy žlábků směřují k hlavním světovým stranám. Žlábek vymezuje lichoběžník o délce stran 20 m (JV), 19 m (JZ), 18 m (SZ) a 15 m (SV) o celkové ploše cca 336 m². Hroby se nacházejí jak uvnitř této plochy, tak vně, přičemž respektují její severozápadní a jihovýchodní hranici. Jihozápadní a severovýchodní hranice je narušena několika hroby. Žlábek se podařilo identifikovat až po začištění podloží, nikde nebyl zaznamenán již v nadloží, tak jako tomu bylo v případě palisádového opevnění na Velmožském dvorci. Tam byly v humusovitém nadloží sledovány pásy kamenů, pocházející pravděpodobně z utěsnění kůlů palisády (Dostál 1969, 184). Maximální šířka žlábků na úrovni začištěného podloží je 0,35 m a hloubka od úrovně podloží 0,2 m (obr. 9). Absenci žlábků v severovýchodní polovině ohrazení lze vysvětlit špatnými půdními podmínkami, menším zahloubením, které nedosáhlo úrovně podloží, nebo jiným způsobem konstrukce, čemuž by nasvědčovaly ojedinělé kruhové objekty.

Obdobné vymezení plochy pohřebiště je známo z prostoru prvního kostela, který byl součástí velmožského dvorce (obr. 10:1). Žlab, který u severního rohu severovýchodní strany velmožského dvorce přiléhá k palisádovému opevnění, ohraničoval prostor, který byl interpretován jako kultovní ohrada předkřesťanské svatyně, kterou převrstvil křesťanský chrám (Do-

Obr. 7. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Celkový plán pohřebiště u druhého kostela. Legenda: A – lidské kosti, B – hrobová jáma, C – žlábek po ohrazení, D – předpokládaný průběh ohrazení, E – základy kostela, F – prozkoumaná plocha.

Fig. 7. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Comprehensive plan of the cemetery at the second church. Key: A – skeleton, B – grave pit, C – enclosure trench, D – enclosure line reconstruction, E – church foundations, F – explored area.

Obr. 8. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. A) Celkový plán pohřebiště se zachycenými žlábkami. Legenda: A – žlábek ohrady, B – hroby, C – objekty, D – základy kostela, E – prozkoumaná plocha; B) idealizovaný pravděpodobný průběh ohrazení areálu. Legenda: A – základy kostela, B – předpokládaný průběh ohrady, C – dochované žlábký ohrady, D – prozkoumaná plocha.

Fig. 8. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. A) Comprehensive plan of the cemetery with detected trenches. Key: A – enclosure trench, B – graves, C – features, D – church foundations, E – excavated area; B) idealized probable line of the area enclosure. Key: A – church foundations, B – supposed line of the enclosure, C – surviving enclosure trenches, D – excavated area.

Obr. 9. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Řez žlábkem ohrazení pohřebiště (foto archiv ÚAM).

Fig. 9. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Cross-section of the cemetery enclosure trench (photo ÚAM archive).

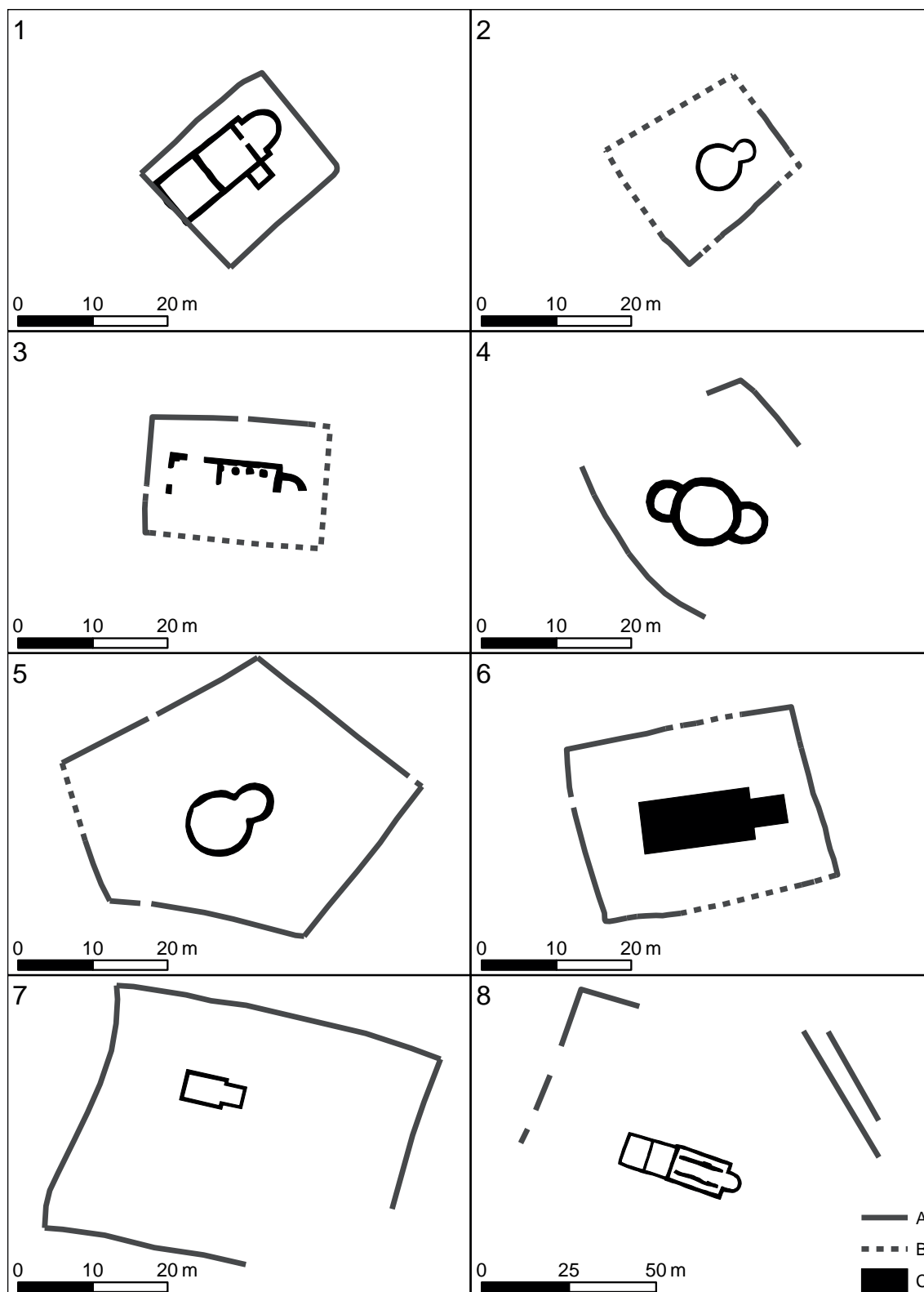
stál 1969, 195, 1992, 81; Richter 1965, 203). Jeho stavba se musela přizpůsobit starší pohanské stavbě, což ovlivnilo i orientaci kamenného kostela a také hrobů na pohřebišti a v centrální části Pohanska vůbec. Žlaby ohrady byly široké 0,2–0,6 m (nejčastěji 0,5 m), jejich hloubka kolísala od 0,5 do 1,2 m (nejčastěji kolem 0,9 m). Ohrada tvořila nepravidelný obdélník o délce stran 21,5 m (SZ), 20 m (JV), 18 m (JZ), 17 m (SV) a o celkové ploše asi 358 m² (Dostál 1969, 188–189). Kdy přestala snad zprvu kultovní a později však hřbitovní ohrada na velmožském dvorci plnit svoji funkci, se doposud nepodařilo bezpečně stanovit. Je jisté, že řada hrobů ji respektuje, jiné ji však porušují. Jihozápadní strana kultovní/hřbitovní ohrady však byla navíc překryta základem nartexu kostela. Vzhledem k malému počtu hrobů nacházejících se uvnitř předsíně i kvůli absenci hrobů narušených základovým zdívem nartexu není vyloučeno, že přístavba byla realizována velice brzo (Kaloussek 1961, 143). Každopádně v době výstavby nartexu již určitě jihozápadní strana kultovní ohrady a zřejmě i starší opevnění velmožského dvorce neexistovalo. Část hrobů, které porušují palisádový žlab kultovní/hřbitovní ohrady, respektuje mladší opevnění velmožského dvorce. Objevují se však zde i mnohonásobné superpozice, které dokládají pohřbívání v době, kdy neexistovalo již ani mladší palisádové opevnění.

Palisádové žlaby nebo plotové žlábkové vymezení prostor raně středověkých kostelních pohřebišť známe i z ostatních lokalit (obr. 10:3–8). V Mikulčicích v poloze Na Valách byla palisáda identifikována západně od třetího kostela, baziliky. Nachází se však ve větší vzdálenosti od kostela i od největší koncentrace hrobů, a proto není jisté, jaký prostor vymezovala. Zda pohřebiště, sakrální okresek nebo ohraničovala větší areál jižně od hlavní komunikace. Mnohem přesvědčivější je vymezení pohřebiště u šestého kostela, dvouapsidové rotundy, na severovýchodním podhradí Mikulčic. Výzkumem se podařilo zachytit severní roh, část severozápadního, severovýchodního a jihozápadního palisádového žlabu, který byl 0,4–0,6 m široký a 1,1–1,15 m hluboký a pravděpodobně ohraničoval plochu cca 620 m². Na severovýchodní straně vymezuje plochu pohřebiště kromě palisádového žlabu také hlavní komunikace, procházející celou akropolí. Obcházela prostor pohřebiště ze severovýchodu, zde se také lomí a zřejmě směřovala dále východním směrem do prostoru kaple sv. Margity v Kopčanech. Kromě několika nejmladších hrobů je palisádový žlab hroby respektován (Profantová – Kavánová 2003, 8–9). Palisáda se také nacházela okolo kostela ve Starém Městě u Uherského Hradiště v trati Na Špitálkách, který je svým půdorysem a velikostí téměř identický s kostelem na Velmožském dvorci z Pohanska (Dostál 1992, 75; Poulik 1955). Na nezničeném prostoru se podařilo identifikovat severně a západně od kostela palisádový žlab se severozápadním a jihozápadním rohem a s přerušením, zřejmě

vstupem, přibližně uprostřed severní strany. Palisáda se nacházela 5,3 m severně a 2,7 m západně od zdiva kostela. Podle publikovaného plánu byl areál vymezený palisádou na západní straně široký 15 m. Pokud by východní strana areálu byla ve stejné vzdálenosti jako západní, potom bychom mohli předpokládat, že délka severní a jižní strany byla 24 m a celková plocha 360 m² (Poulik 1950, 1955). Prostor okolo kostela v Zalasabar – Borjúállás byl ohraničený palisádou o rozměrech 23,7 m (Z), 30,6 m (S), 23,4 m (V), 31,5 m (J) a ploše 760 m². Vstup do areálu v šíři 2,3 m se nacházel v severní polovině západní strany. Konce palisádového žlabu byly zpevněny sloupy. Palisádový žlab byl postupně převrstven výkopy hrobových jam (Müller 1995). V samostatném pětiúhelníkovém areálu vymezeném palisádou o ploše téměř 900 m² se nacházel i kostel a pohřebiště v Ducovém – Kostolci (Ruttkay 2006). V anglosaském prostředí bylo pohřebiště i s kostelem ohrazeno příkopem například v Raunds Furnells, kde ale severní strana ohrazení dosahovala délky až 44 m (Boddington 1996).

Pokud jde o celkový rozsah kostelního hřbitova na severovýchodním předhradí Pohanska, pak můžeme konstatovat, že bylo odkryto skoro v úplnosti. Rozkládá se na ploše přibližně 710 m², přičemž od severu na jih měří cca 35 m a od východu na západ asi 25 m. Na jihozápadní, východní či západní straně sice nemůžeme vyloučit, že se další hroby nacházejí i na neprozkoumané ploše, vzhledem k dislokaci a orientaci hrobů je to však spíše nepravděpodobné. Ve prospěch názoru, že okraje areálu bylo i v těchto místech dosaženo, může svědčit ta skutečnost, že jsme při okrajích prozkoumané plochy nezachytili žádné další obrisy hrobových jam. Pokud zůstaly některé hroby ještě neobjeveny, pak by to bylo nejspíše směrem severním, kde se hroby nejvíce přibližují okraji prozkoumané plochy a kde zůstala menší část plochy neprozkoumaná kvůli vzrostlému stromu. Hranicí pohřebiště jsme si nejvíce jisti na jihovýchodní straně, která byla zřejmě vymezena raně středověkou komunikací. Ta se projevuje jako pět metrů široká mezera mezi pohřebištem a sídlištěm, probíhající od severovýchodu k jihozápadu, ve směru mírné sníženiny v destrukci opevnění, kde předpokládáme severní bránu centrálního areálu. Od této komunikace, zřejmě hlavní, se oddělovala cesta vedoucí do velmožského dvorce, kde byly v severovýchodní linii palisádového opevnění starší i mladší fáze zachyceny brány do areálu dvorce.

Publikovaná ohrazení a ohrady z prostoru velkomoravského útvaru jsou různého tvaru a rozměrů. Zajímavá je shoda velikosti ohrazení obou kostelů na Pohansku a kostela ze Starého Města v trati Na Špitálkách. V případě kostela Na Špitálkách a kostela na Velmožském dvorci z Pohanska zaujmou nejen podobné rozměry ohrady, ale i výjimečná shoda v půdorysu sa-

Obr. 10. Ohrazení raně středověkých kostelů. 1: Pohansko, první kostel (převzato a upraveno podle *Dostál 1969*); 2: Pohansko, druhý kostel; 3: Staré Město u Uherského Hradiště - Na Špitálkách (převzato a upraveno podle *Poulik 1955*); 4: Mikulčice - Na Valách, 6. kostel (*Poulik 1963*); 5: Ducové - Kostolec; 6: Zalaszaabar - Borjúállás (převzato a upraveno podle *Müller 1995*); 7: Raunds Furnells (převzato a upraveno podle *Boddington - Cramos - Cadman 1996*); 8: Mikulčice - Na Valách, 3. kostel (převzato a upraveno podle *Poláček - Marek 2005*).

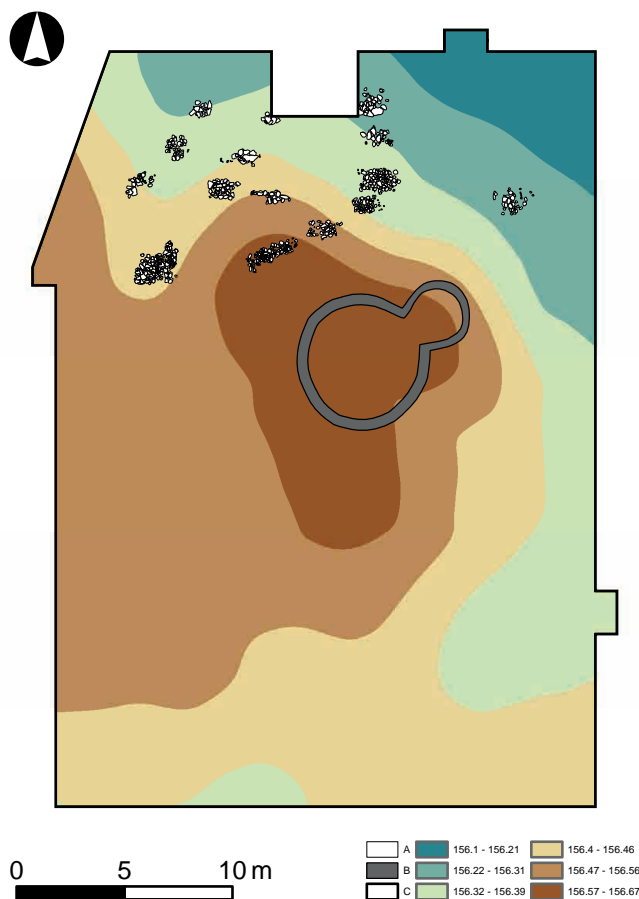
Fig. 10. Enclosures of early medieval churches. 1: Pohansko - first church (taken and adapted from *Dostál 1969*); 2: Pohansko, second church; 3: Staré Město near Uherské Hradiště - Na Špitálkách (taken and adapted from *Poulik 1955*); 4: Valy near Mikulčice, 6th church (*Poulik 1963*); 5: Ducové - Kostolec; 6: Zalaszaabar - Borjúállás (taken and adapted from *Müller 1995*); 7: Raunds Furnells (taken and adapted from *Boddington - Cramos - Cadman 1996*); 8: Mikulčice - Valy, 3rd church (taken and adapted from *Poláček - Marek 2005*).

motné stavby. Jistě bude do budoucna zajímavé pokusit se pomocí přírodovědných metod datovat obě tyto stavby. Rozměry a plocha ohrady okolo druhého kostela na Pohansku jsou sice o něco menší než u kostela na Velmožském dvorci, ale protože je severozápadní strana ohrady včetně rohů rekonstruována, není tento rozdíl tak výrazný.

Původní velkomoravský komunikační horizont se podařilo při výzkumu kostela a pohřebiště zachytit několikrát, zejména v souvislosti s destrukcí zdiva kostela a kamenných úprav nad hrobovými jámami. Mimo prostor destrukce kostela lze původní povrch, ze kterého byly zahlubovány hroby i objekty, identifikovat pouze sledováním polohy kamenů, mazanic a kostí, ojedinělých i ve skupinách. Zaměřením jejich báze lze rekonstruovat výšku a obecně tvar a sklon terénu v 9. a 10. století.

Velkomoravský komunikační horizont se nacházel průměrně 24 cm pod současným povrchem a 26 cm nad podloží. Průměrná nadmořská výška horizontu je 156,43 m n. m. Rekonstruovaný velkomoravský horizont vytváří nevýraznou nepravidelnou vyvýšeninu ve středu zkoumané plochy, která pokračuje a rozšiřuje se dále západním směrem. Jižním a jihovýchodním směrem horizont mírně klesá o maximálně 20 cm. Severně a severovýchodně od středu prozkoumané plochy a apsidy kostela je pokles velkomoravského horizontu výraznější a v severovýchodním rohu dosahuje rozdílu 50 cm (obr. 11). Tento trend na nejnižším místě sledujeme jak na úrovni současného povrchu, tak i v případě podloží. Na hlavním S-J profilu je mírná vyvýšenina také zřetelná. Zda byla tato nevýrazná vyvýšenina jedním z důvodů výstavby kostela, nebo byla navýšena při vlastní stavbě, nemůžeme doložit. Podle hlavního profilu je maximální převýšení 34 cm, průměrně se však převýšení pohybuje okolo 15 cm, což je z hlediska rozlišovacích schopností lidského oka na-prosto nevýznamné.

Při skrývání nadložní vrstvy v severní polovině zkoumané plochy se již v roce 2008 na dvou místech podařilo identifikovat kameny intencionálně uložené na úrovni původního velkomoravského povrchu, které vytvářely pravidelné, víceméně obdélníkové útvary. Další podobné útvary byly rozpoznány při odkryvu i v následujících letech a ve čtyřech případech i dodatečně po zpracování dat v GIS. Původ kamenů je identický s kameny použitými na stavbu kostela. Zdá se, že v některých případech byl použitý kámen zřejmě získáván pouze povrchovým sběrem, a nikoliv lámáním. Ve většině případů se jedná o vrstvu z plochých kamenů nad hrobem (obr. 11, 17). Kamenné vrstvy byly označovány faktovými čísly, pro lepší přehlednost je ale budeme označovat číslem hrobu, nad kterým se nacházely. Také proto, že některé kamenné konstrukce pod jedním faktovým číslem lze přiřadit

Obr. 11. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. DMT původního povrchu pohřebiště (v m n. m.) s vyznačenými kamennými překryvy hrobů. Legenda: A – kamenné překryvy hrobů, B – základy kostela, C – prozkoumaná plocha

Fig. 11. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. DMT of the original surface of the cemetery with marked stone overlays of the graves (in m above sea level).

dvěma hrobům a naopak. Jedná se o těchto 17 hrobů: H 70, H 73, H 84, H 100, H 118, H 124, H 127, H 134, H 158, H 161, H 170, H 177, H 178, H 179, H 180, H 191 a H 199. Dvakrát nebyl pod kameny rozpoznán žádný hrob, který by se zahluboval až do podloží (fakt 42 a 44). Nemůžeme vyloučit, že se v nadloží, respektive ve vrstvě mezi kameny a podložím, nepodařilo rozpoznat kostru, tak jako tomu bylo v případě dětského hrobu H 100. Také nemůžeme vyloučit, že šlo pouze o symbolický hrob, jako u faktu 44, který svými rozměry 1,7 × 0,6 m má ideální rozměry k pokrytí hrobové jámy. V případě kamenné vrstvy severně od hrobu H 70 nebyl hrob prozkoumán, protože výraznou částí zasahoval do profilu zkoumané plochy, pod kořenový systém stromu.

Kamenné vrstvy lícovaly s obrysem hrobové jámy pouze výjimečně, např. H 134, častěji byly posunuty jižněji nebo severněji, což zřejmě může souviset se sesedáním výplně hrobové jámy. V případě hrobu H 199 je možné, že za hlavou byla vystavěna nějaká kamenná konstrukce, označení hrobu – pomník. Často také kameny nezakrývaly

hrob zcela, ale buď pouze prostor hrudi (H 158, H 178), nebo nohou (H 73, H 84, H 134). V případě, že se pod kamennou vrstvou nacházel hrob, šlo ve většině případů o hroby orientované V–Z, jen s mírnou odchylkou nebo se standardní orientací. Hroby H 158, H 161, H 179, H 191 se svým azimutem více blíží ke standardnímu JZ–SV směru a hroby H 124 a H 199 mají již zcela běžnou orientaci s hlavou k jihozápadu.

Z prostoru pohřebiště okolo kostela na Velmožském dvorci je pouze v jednom případě bezpečně zaznamenán hrob s kamennou vrstvou na úrovni velkomoravského horizontu. Hrob H 368 (čtverec A15–59) se nacházel v těsné blízkosti destrukce objektu 24, která byla tvořena pouze drobnějšími kameny (*Kalousek 1971, 199*). Svou orientací silně koreluje hrobům okolo druhého kostela. Kamenný překryv hrobu H 169 souvisí s destrukcí kostela, kameny byly spojeny maltou a vy-

tvářely nároží, na vnějších stranách hlazené (*Kalousek 1971, 108*). Další tzv. kamenné překryvy, identifikované na pohřebišti okolo prvního kostela, se nacházely těsně nad kostrou nebo v prostoru hrobových jam.

Kamenné vrstvy/překryvy nad hrobovými jámami, na úrovni původního povrchu, nejsou jinde ve středoevropském raném středověku zatím vůbec známy, a to ani v prostředí, kde je kámen zcela běžný. Nejbližší jsou snad případy kamenných obložení z prostředí Polska, ale ty mají zcela jiný charakter. Na původním povrchu je okolo hrobů obdélník vyskládaný velkými kameny a jáma je vyplněna menšími kusy. Tyto hroby a pohřebiště, vyskytující se zejména na severovýchodě Polska a v pobaltských zemích, jsou datovány do 11. až 13. století (*Dzik 2014; Kordala 2006*).

6. POHŘEBNÍ RITUS A VŠEOBECNÁ CHARAKTERISTIKA POHŘEBIŠTĚ

6.1 Morfologie hrobů, velikost a výplň hrobových jam

6.1.1 Tvar hrobové jámy

Na severovýchodním předhradí bylo evidováno 152 hrobů s 154 archeologicky identifikovanými jedinci. Hrobová jáma byla řádně zachycena u 131 jedinců. Dominoval obdélníkový tvar hrobové jámy (text. tab. 2). Profil hrobových jam měl nejčastěji neckovitou formu (70 %), u jednoho oválného hrobu byl dokumentován mísovitý příčný profil. Pokud byl evidován neckovitý tvar profilu s jedním nebo dvěma stupni, v případě hrobů od druhého kostela se nejedná o pozůstatky původní úpravy hrobové jámy, ale o stopy po upřesňování originálního tvaru výkopu hrobu v nepřehledných podmínkách písčitého podloží, kdy horní části zásypů hrobů byly jen s obtížemi odlišitelné od sterilního podloží. Převažoval kolmý (55 %) nebo šikmý přímý (11 %) úhel sklonu stěn hrobových jam. Objevily se také hroby s kombinací sklonu stěn (13 %). Dna hrobových jam byla z 87 % hladká a plochá, pouze pokud byl hrob narušen jiným objektem, nebo se jednalo o hroby nezahlobené do podloží, byly evidovány nepravidelnosti.

Výkop hrobové jámy se nepodařilo dokumentovat v 16 případech. Vesměs se jednalo o velmi narušené hroby (H 51, H 57, H 62, H 89, H 94, H 100, H 123, H 132), o mělce zahlobené sklady kostí (H 85, H 131, H 149), o pohřby malých dětí do zásypů jiných hrobů, kdy nebylo možné rozeznat jednotlivé výplně hrobových jam (H 63,2, H 115, H 139, H 167), nebo o hroby nezahlobené do podloží (H 90). U některých velmi mělkých hrobů nebo celků v superpozici s mladším zásahem byl stanoven pouze pravděpodobný půdorys

(H 81, H 174, H 186). Stejně tak u kamenné skříňky H 59, která se nezahlobovala do podloží, konstrukce z kamenů však měla kvadratický tvar, proto byl tvar hrobové jámy označený jako původně obdélníkový. U pohřbu jedince H 191,1, který byl porušen dodatečným pohřbem jedince H 191,2, je zaznamenán obdélníkový tvar hrobové jámy, i když kosti z H 191,1 byly v neanatomickém pořádku shrnuty k delší jihovýchodní stěně hrobové jámy individua H 191,2. Na základě terénních pozorování však předpokládáme, že tvar původní hrobové jámy zůstal zachován. Tvar primárního uložení jedinců z H 74 a H 121 nelze rekonstruovat, jedná se totiž o sklady kostí. Zaznamenán je ale tvar výkopu jejich sekundární polohy.

Převládajícím půdorysem hrobové jámy na pohřebišti je obdélníkový tvar (celkem 47krát) nebo obdélníkový se zaoblenými rohy (celkem 71krát). Zaoblení rohů hrobových jam, nebo dokonce jejich oválný půdorys (celkem 9krát)⁵ se velmi často vyskytuje tam, kde podloží tvoří písčité sediment – písek, písčité hlína, hlinitý písek. Nízká konzistence sedimentu má vliv na zaoblení rohů nebo kratších stěn jámy po celé jejich délce, a to zejména u objektů s malou kubaturou. Tento trend byl na Pohansku zaznamenán např. na jižním předhradí (*Přichystalová 2011b*, 61–62) a na jihozápadním Slovensku analogický jev vyzníval i M. Hanuliak (2004, 69). Jako zajímavý a ne zcela náhodný se jeví půdorys hrobové jámy ve tvaru lichoběžníku sbíhajícího se k hlavě nebo k nohám. Na severovýchodním předhradí se první typ vyskytl třikrát a druhý typ celkem šestkrát.

Do hrobové jámy s kubaturou kolem 1 m³ ve tvaru lichoběžníka sbíhajícího se k hlavě byli pohřbeni muži ve věkové kategorii young adult (1×) a old adult (2×). Jeden hrob byl umístěn přímo v interiéru rotundy (H

TVAR HJ	Obdélník se zaoblenými rohy	Obdélník	Ovál	Lichoběžník sbíhající se k nohám	Lichoběžník sbíhající se k hlavě	Nepravidelný	?
pravidelný	58	31	5	5	2	2	16
nepravidelný	13	16	4	1	1		

Textová tabulka 2: Tvary hrobových jam na pohřebišti kolem druhého kostela.

153) a dva hroby (H 60 a H 61) se nacházely 8 až 9 m jihovýchodně od středu rotundy v rámci skupiny O (viz kapitola 10. Prostorová struktura pohřebiště. Vztah hrobů a kostela, obr. 131).⁶ V případě H 153 se patrně jedná o nejdůležitějšího muže na pohřebišti. V hrobě H 60 byl pohřben muž se sekerou bradaticí a nožem a v H 61 byl velmi pravděpodobně v dřevěné schránce uložen poměrně urostlý mladý muž. Oba hroby mimo rotundu byly vyhloubeny na linii v ose JZ–SV.

Hrobová jáma ve tvaru lichoběžníku sbíhajícího se k nohám byla evidována v šesti případech a na rozdíl od první skupiny nepůsobí tak homogenně. Jeden z hrobů se opět nacházel uvnitř kostela – H 166, ostatní pohřby byly rozesety do skupin C, P, R a T (viz kapitola 10. Prostorová struktura pohřebiště. Vztah hrobů a kostela, obr. 116). Nejblíže k H 166 se nacházel hrob H 150 – na jižní straně v blízkosti rotundy byl do poměrně prostorného hrobu pohřben juvenilní jedinec bez inventáře. Cca 12 m JZ od H 150 se nacházel dlouhý a široký, ale relativně mělce založený ženský hrob H 195 s dřevěnou konstrukcí pod tělem pohřbené. Všechny tři hroby byly vyhloubeny na linii v ose JZ–SV. Zbylé tři hroby s lichoběžníkovitým půdorysem byly objeveny v prostoru na sever od rotundy. Dva z nich jsou řazeny do skupiny R, se Z–V orientací těla – H 78 a H 118. Tato skupina zřejmě patří do nejmladší fáze pohřbívání na pohřebišti. Hrob nedospělého jedince H 135 je řazen do skupiny hrobů P, která pravděpodobně zvnějšku respektovala ohrazení hřbitova na severozápadní straně. Kromě jednoho hrobu dospělého muže (H 165) patřily všechny hroby dětem.

I když hroby s lichoběžníkovým půdorysem sbíhajícím se k nohám netvoří na základě prostorových, antropologických nebo konstrukčních vlastností jasně vymezenou skupinu, lze v případě kostelního pohřebiště na severovýchodním předhradí říci, že hrobové jámy ve tvaru lichoběžníku nebyly v blízkém prostranství kolem rotundy a také přímo v ní hloubeny náhodně, ale s intencí poukázat na významnost nebožtíka, který byl do takto tvarované jámy uložen. Týká se to sledované skupiny se zúženou stranou u hlavy a hrobů se zúženou stranou v místě nohou, které se nacházely jednak v interiéru sakrální stavby a jednak jihozápadně od ní.

Na pohřebišti od prvního kostela naprosto převažují hrobové jámy obdélníkového půdorysu (cca 81 %, jsou tam řazeny i jámy se zaoblenými rohy nebo nepravidelné obdélníkové tvary). Celkem u 15 % hrobů nebylo možné tvar jámy určit a ve zbylých 4 % jsou zahrnuty jámy s lichoběžníkovým nebo nepravidelným půdorysem. Lichoběžníkový tvar s kratší stěnou u nohou byl identifikován v šesti případech,⁷ s kratší stěnou u hlavy jedenkrát (H 71 – jediný zástupce mužského pohlaví v této kategorii). Ani podle umístění vůči kostelu, ani podle hrobového inventáře⁸ nelze řadit sledované hroby k pohřbům jedinců s výjimečným významem.⁹ Dva hroby se nacházely severně od apsidy a pět východně

až jihovýchodně od hlavní lodi stavby. Podle dokumentace relativní stratigrafie patří lichoběžníkové hroby k relativně mladším kontextům, např. hroby H 3 a H 4 se sice nacházely v rámci dvorce, ale mimo starší palisádu kolem kostela, na jihovýchodním okraji výskytu hrobů v této části pohřebiště; H 84 porušoval H 99, který ležel stratigraficky nad starším žlábkem po vyhrazení prostoru kolem kostela; H 149 porušoval H 82 a ten ležel nad H 83 apod.

Lichoběžníkovým půdorysům hrobových jam se v regionu jihozápadního Slovenska podrobněji věnoval M. Hanuliak (2004, 69–70). Jejich vyšší výskyt (kolem 20 %) evidoval pouze na pohřebištích – Čakajovce a Bučany – Vinohrady. Na ostatních 35 evidovaných lokalitách nepřevýšil počet lichoběžníkových jam na pohřebišti 10 % a to platí i pro oba kostelní hřbitovy na Pohansku. Obecně v rámci této skupiny převažují hroby s půdorysy sbíhajícími se k nohám, jako např. na Pohansku anebo na významné nekropoli v areálu Pražského hradu – v Lumbeho zahradě, kde je evidováno šest případů půdorysů se stěnami sbíhajícími se k nohám a dvakrát k hlavě (Frolík a kol. 2014, 109). Podle M. Hanuliaka (2004, 70, obr. 50) byly do lichoběžníkových jam převážně ukládáni muži. Pro Pohansko toto pozorování neplatí beze zbytku, na severovýchodním předhradí byli takto pohřbeni čtyři muži, dvě ženy a tři děti (z toho dva v kategorii juvenis), na Velmožském dvorci pak jeden muž, tři ženy (jedna mladá dospělá žena v kategorii juvenis) a tři děti.¹⁰ Jako důvod pro pohřbívání do hrobových jam s lichoběžníkovým půdorysem uvádí několik možností: 1) náhoda, 2) nedostatečné soustředění kopáčů hrobů, 3) aplikace jiné výkopové techniky (Hanuliak (2004, 70). Pro hroby od druhého kostela lze konstatovat jistou pravděpodobnost záměrného vytvoření trapezoidní jámy v případě hrobů s kratší stěnou u hlavy. O důvodech můžeme pouze spekulovat.

6.1.2 Kubatura hrobových jam

Hrobové jámy svými rozměry zodpovídají velikosti těla, které do nich bylo uloženo, to znamená, že kubatury hrobových jam dětí mají malé kubatury, zatímco hroby dospělých mužů patří k těm největším (text. tab. 3). Výjimky se na pohřebišti vyskytují málo, ale zato jsou výrazné, např. do nadstandardně veliké jámy (největší na pohřebišti) byla uložena žena bez inventáře (H 154). Také na pohřebišti kolem prvního kostela měla největší hrobovou jámu mladá žena z bohatě vybaveného hrobu H 38 (Kalousek 1971, 43, obr. 38).¹¹ Je zajímavé, že na jižním předhradí neobjemnější hrob také patřil ženě – H 1, tentokrát bez inventáře (Přichystalová 2011b, 63; Vignatiová 1977–1978, 136, obr. 131). V Lesní školce byla naopak největší kubatura evidována u mužského hrobu H 51, který byl bez inventáře, ale se stopami po dřevěném

m ³	Dítě	Dospělý	Inf. Ia	Inf. Ib	Inf. II	Juv.	Žena	Muž
Objem/min.	0,013	0,18	0,013	0,05	0,22	0,38	0,18	0,5
Objem/průměr	0,24	0,9	0,074	0,25	0,57	0,68	0,92	0,96
Objem/max.	0,89	4,73	0,19	0,72	0,89	1,35	4,73	1,66

Textová tabulka 3: Kubatura hrobových jam na pohřebišti kolem druhého kostela. Kategorii Dospělý tvořily věkové skupiny juvenis, young/middle/old adult.

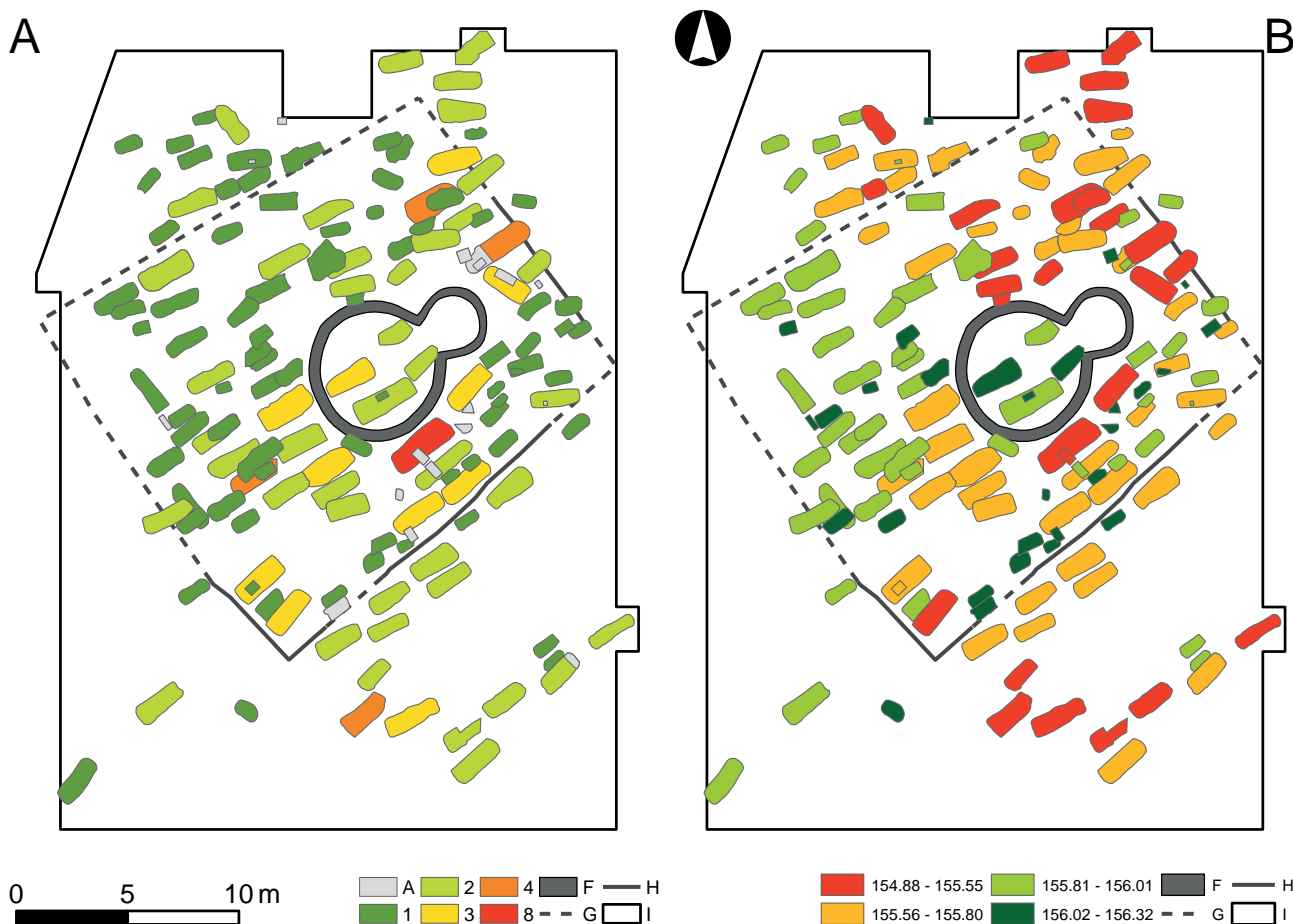
podložení těla (Přichystalová 2011a, 43–44). Stejně případy nadměrné hrobové jámy známe i u dětských hrobů, na severovýchodním předhradí jsou to např. H 55, H 156, H 172, H 181. Podobný jev zaznamenali i na pohřebišti v Lumbeho zahradě (Frolík a kol. 2014, 24).

Opačný příklad příliš těsné nebo kratší hrobové jámy se na severovýchodním předhradí vyskytl pouze dvakrát, jedná se o kostry s mírně pokrčenými dolními končetinami H 84 a H 152, kde kosti nohou byly v těsné blízkosti kratší stěny.

Nejběžnější kubatura středohradištních hrobů se pohybuje mezi 1 až 1,5 m³, což odpovídá konvenčnímu

rozměru hrobové jámy pro dospělého člověka o rozměrech plus/minus 2 × 0,8 × 0,9 m. Na severovýchodním předhradí byly v tomto intervalu dokumentovány dva hroby z kategorie juvenis, dva ženské a 13 mužských hrobů.¹² Z kategorie infans Ia až II nedosáhl této kubatury žádný z hrobů (obr. 12). Větší kubatura než 1,5 m³ byla změřena dvěma mužským (H 133, 185) a třem ženským hrobovým jámám (H 108, H 154, H 193).

Kromě ženského H 193 se všechny ostatní hroby nacházely kolem sakrální stavby ve vzdálenosti 4 až 8 m od středu rotundy (H 193 se nacházel 15,5 m jižně od středu kostela). H 154 byl vyhlouben hned vedle

Obr. 12. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Grafické vyjádření kubatur hrobových jam na pohřebišti. A) Podle stanovených objemových kategorií. Legenda: A: bez evidované kubatury; 1: 0,01–0,5 m³; 2: 0,51–1 m³; 3: 1,1–1,5 m³; 4: 1,51–2 m³; 8: 4,1–6 m³; B) Podle max. hloubky dna hrobové jámy v metrech nad mořem.

Fig. 12. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Graphic expression of grave pit volumes at the cemetery. A) By preset volume categories. Key: A: without recorded volume, 1: 0,01–0,5 m³; 2: 0,51–1 m³; 3: 1,1–1,5 m³; 4: 1,51–2 m³; 8: 4,1–6 m³; B) By max. depth of grave pit bottom in meters above sea level.

zdi kostela, podél jeho jihovýchodní části, a je pravděpodobné, že žena z tohoto hrobu měla přímý vztah k mužům a dětem pohřbeným v interiéru rotundy.

Pouze jeden z objemných hrobů obsahoval inventář, a to pohřeb ženy H 108 (obr. 13).¹³ I když tyto hroby (kromě jednoho) neobsahovaly hrobovou výbavu, u každého z nich byl dokumentován alespoň jeden znak úpravy hrobové jámy (podložení těla dřevěnou konstrukcí, kamenné obložení obvodu jámy) anebo existence dřevěné schránky.

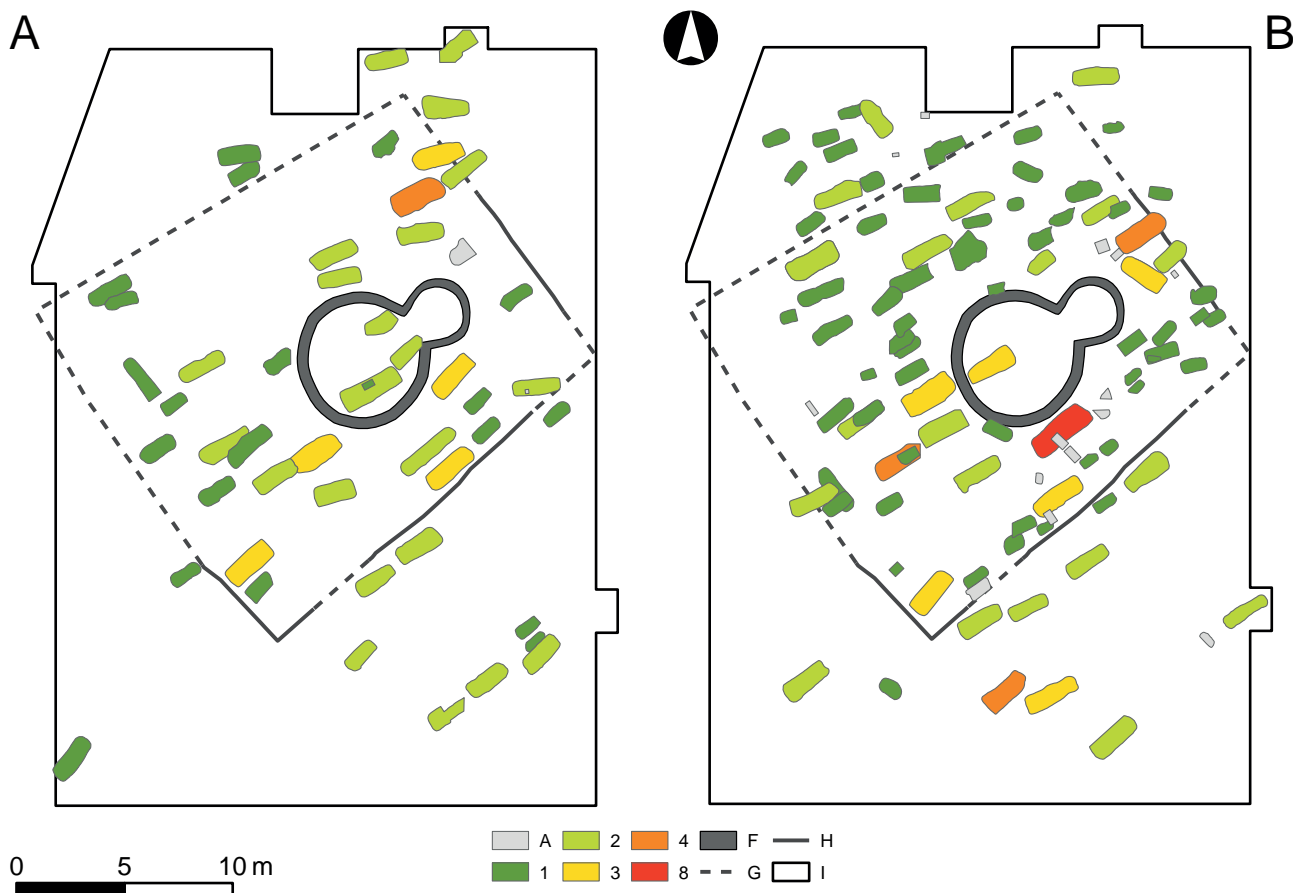
Zajímavá je i stratigrafie sledovaných kontextů. H 185 byl porušen výkopem hrobu H 157; H 108 porušil starší hrob dítěte H 146 a sám byl porušen výkopem hrobové jámy pro jiné zemřelé dítě (H 77); výkop H 133 téměř úplně zničil ženský hrob H 132 a zároveň porušoval žlab po ohrazení funerálního areálu. H 193 byl součástí okrajové skupiny devíti hrobů, která vymezovala jihovýchodní hranici pohřebiště. Z uvedeného vyplývá, že hroby s velkou kubaturou chronologicky patřily do různých etap fungování nekropole.

Vysoká kubatura hrobové jámy na severovýchodním předhradí nepatří mezi vlastnosti vhodné pro precizo-

vání chronologie, jeví se však jako atribut důležitý pro sociální stratifikaci pohřbené populace. Hroby s vyšší kubaturou (1–1,5 m³ a výš) byly umísťovány blíže sakrální stavbě nebo do ní (H 72, H 151, H 154, H 153, H 166), často obsahovaly výjimečný inventář (H 143, H 168), obsahovaly pohřeb v dřevěné schránce (H 61, H 87) nebo byla pomocí kamene či dřeva upravena hrobová jáma (H 133, H 162). Některé hroby obsahují kombinace všech zmiňovaných příznaků (H 133, H 143, H 153, H 154, H 162, H 166, H 191 atd.).

6.1.3 Výplň hrobových jam

Valná většina hrobů měla jednodlitou výplň bez známek zvrstvení (cca 91 %). Charakter výplně odrážel geologický a pedologický charakter polohy. Původ vyvýšeniny, na které stával kostel s pohřebištěm, je v současnosti interpretován jako relikv nejmladší terasy z konce pleistocénu (Petr *et al.* 2015). Pod svrchní vrstvou písčitého podloží se v hloubce od 30 do 40 cm nachází až 20 cm mocné, šikmo položené vrstvy šterku a tenké vrstvy

Obr. 13. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Grafické vyjádření kubatur hrobových jam na pohřebišti. A) Hroby s inventářem; B) Hroby bez inventáře. Legenda: A: bez evidované kubatury; 1: 0,01–0,5 m³; 2: 0,51–1 m³; 3: 1,1–1,5 m³; 4: 1,51–2 m³; 8: 4,1–6 m³.

Fig. 13. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Graphic expression of grave pit volumes at the cemetery. A) Graves with grave goods; B) Graves without grave goods. Key: A: without recorded volume; 1: 0,01–0,5 m³; 2: 0,51–1 m³; 3: 1,1–1,5 m³; 4: 1,51–2 m³; 8: 4,1–6 m³.

a čocky plaveného písku a jemnějšího šterku, které severně od kostela vystupují až na povrch podloží.

Hroby byly vyplněny ulehlym a středně ulehlym sedimentem charakteru písčité hlíny – hlinitého písku anebo písku. Barva výplně kolísala podle vlastností sedimentu. V případě písčité hlíny měla tmavší a středně tmavé odstíny šedé a hnědé. Hlinitý písek a písek byl evidován ve světlých odstínech šedé, hnědé barvy a v tmavých i světlejších tónech barvy žluté.

Jelikož v místech hřbitova byly prozkoumány relikty pravěkého, časně slovanského i velkomoravského osídlení, zášpy hrobů obsahovaly drobné fragmenty keramiky, různých drobných kovových i nekovových předmětů. Pokud hrob superponoval starší sídlištní objekt, objevily se v jeho výplni středně velké i velké fragmenty keramiky.

U třinácti hrobů byly evidovány změny v charakteru zášpy. V jedenácti případech¹⁴ byla rozpoznána vrstva vzniklá dekompozicí organické schránky pro tělo mrtvého nebo jako důsledek poklesu zeminy po zániku sekundárního dutého prostoru. U dvou hrobů bylo identifikováno porušení stěny výkopu a sesuv písčitého podloží do masy výplně (H 138 a 154).

Vrstvy byly dokumentovány v ploše nebo na profilu.

6.2 Úpravy hrobových jam

Na pohřebišti kolem druhého kostela bylo evidováno několik typů úprav hrobové jámy, využívajících jako základní materiál kámen nebo dřevo. Modifikace vnitřní části jámy či povrchová korekce rovu byla zaznamenána ve 45 případech, což je u necelých 30 % ze všech hrobů. Pokud přičteme i pravděpodobné kamenné překryvy a také kamenné překryvy hrobů rekonstruované na základě skládání vrstev v GIS (u sedmi se vyskytla i kombinace s jiným typem úpravy), tak celkový počet stoupne na 54 hrobů, a tedy na 35,5 %. Zajímavá je frekvence použití konstrukčních prvků pro úpravu hrobů ve srovnání s prvním kostelem. Na hřbitově kolem prvního kostela dosud nebyla provedena podrobná analýza úprav hrobových jam. Na základě slovního popisu a kreseb hrobů bylo selektováno 46 případů použití kamene na úpravu hrobu a dva případy, kde byly evidovány stopy po dekompozici dřeva, a nebyly to pozůstatky po schránce na tělo zemřelého. To znamená, že na Velmožském dvorci mělo nějakým způsobem upravenou hrobovou jámu necelých 12 % hrobů. Naše poznatky vychází z publikovaného katalogu, ve kterém autor tuto problematiku sledoval pouze okrajově (*Kalousek 1971*). Proto jsou předložené informace pouze předběžné a další bádání je bude upřesňovat.

Mezi záměrné úpravy hrobových jam řadíme úplné, téměř úplné nebo jen symbolické kamenné obložení obvodu hrobu (27x), obložení jámy lidskými kostmi (jedenkrát společně v kombinaci s kamenem), kamenné

skříňky (dvakrát), plošný kamenný překryv (pět jistých překryvů) a dřevěnou úpravu dna v podobě podložky/desky (13x), na kterou bylo uloženo buď tělo mrtvého, nebo dřevěná schránka. Pouze ve čtyřech případech se konstrukce prolínají, a to kamenné obložení s negativem dřevěné konstrukce (dvakrát), kamenné obložení v kombinaci s lidskými kostmi (jedenkrát) a kamenný překryv s negativem dřevěné konstrukce (jedenkrát). Mnohem častější je kombinace úprav hrobové jámy s primárním dutým prostorem (sedmkrát; viz text. tab. 4).

Kombinace hrobových konstrukcí se schránkou a podložením hlavy kamenem	Počet
obložení hrobové jámy kamenem – kámen pod lebkou	2
negativ dřevěné konstrukce – kámen pod lebkou	2
obložení hrobové jámy kamenem – kámen pod lebkou – schránka	2
negativ dřevěné konstrukce – schránka	3
obložení hrobové jámy kamenem – schránka	3
kamenný překryv – negativ dřevěné konstrukce – kámen pod lebkou – schránka	1
obložení hrobové jámy kamenem – negativ dřevěné konstrukce – schránka	1
obložení hrobové jámy kamenem – negativ dřevěné konstrukce – kámen pod lebkou	1
obložení hrobové jámy kamenem – obložení hrobové jámy lidskými kostmi	1

Textová tabulka 4: Přehled jednotlivých úprav hrobové jámy v kombinaci se schránkou a s hlavou podloženou kamenem.

Hroby s konstrukcemi se koncentrují většinou v blízkosti rotundy (obr. 14–18). Poněkud vzdálenější jsou pouze hroby H 52, H 76, H 79, H 134, H 180, H 192 a H 195.¹⁵ Hroby s kamennými překryvy (i těmi hypotetickými) jsou vázány na prostor vymezený kruhovou výsečí ve směru od Z na S. Naproti tomu hroby s archeologicky zdokumentovanými negativy po zetlelé, patrně dřevěné schránce se vyskytují po celém areálu pohřebiště bez ohledu na světovou stranu či vzdálenost od kostela.

6.2.1 Kamenné konstrukce

Na Pohansku se úprava hrobové jámy s využitím kamene váže pouze na kostelní hřbitovy. Výjimku tvoří šest hrobů ze starých výzkumů a jeden hrob z aktuálních výzkumů severovýchodního předhradí (H 210),¹⁶ které nebyly součástí pohřebiště kolem centrální sakrální stavby (*Dostál 1982a*, 166). Jak již bylo řečeno výše, na pohřebišti kolem rotundy byly zdokumentovány tři typy kamenných konstrukcí: kamenné obložení hrobové jámy, kamenná skříňka a plošný kamenný překryv.

Kamenné obložení hrobové jámy

Ze zmiňovaných konstrukcí byl nejčastěji evidován obvodový kamenný věnec nebo jeho symbolické vyjád-

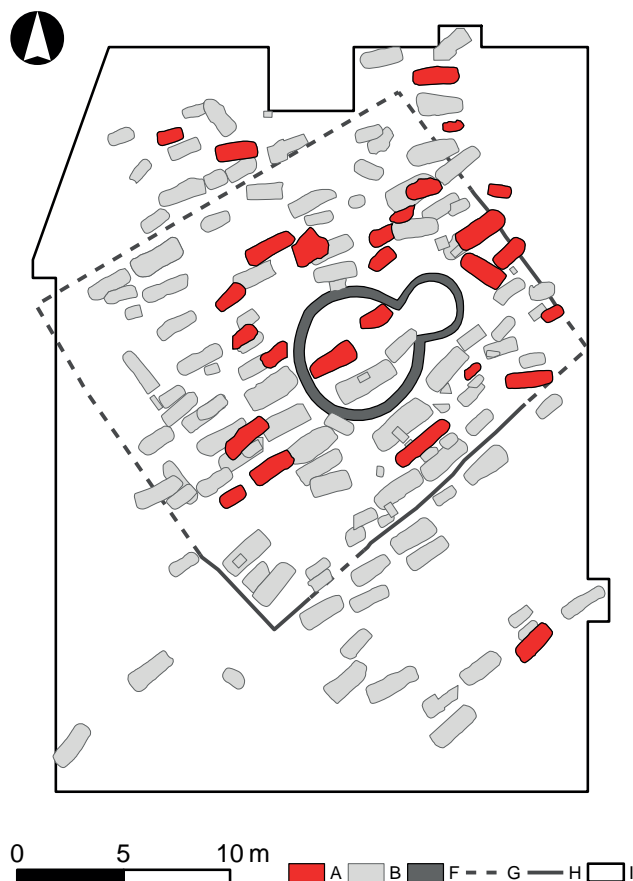
ření.¹⁷ Kamenné obložení se vyskytovalo ve třech základních formách: 1. úplné vyskládání obvodu hrobové jámy; 2. téměř úplné nebo taky částečné obložení; 3. symbolické obložení. K obkládání hrobů byl využíván stejný kamenný materiál, jako byl používán i ke stavbě kostela. Šlo o neopracovaný lomový kámen, konkrétně o písčité vápence nebo vápnité pískovce sarmatského stáří, které byly na Pohansko dováženy, v současnosti ze slovenského břehu Moravy, z lomů z podhůří Malých Karpat v okolí Holíče a Skalice (*Macháček et al. 2007, 305*). U čtyř hrobů bylo v obložení identifikováno použití opracovaných kamenů, a to již nefunkčních artefaktů – v hrobech H 63, H 68 a H 124 byly v konstrukci použity žernovy ze svoru, v hrobě H 146 byl podél levého bérce v obložení upotřeben zlomek rotačního brusu.

Kameny byly ukládány ke stěně hrobové jámy svisle i naplocho, v některých případech i na sebe (H 148, H 152, H 153). Báze kamenů měla většinou společnou niveletu se dnem hrobové jámy, v některých případech však byly uloženy i nad její úroveň (H 52, H 133, H 179). U malých dětí bylo sledováno svislé uložení plochého kamene velkých rozměrů na způsob kamenné stély v místě za hlavou (H 73, H 76, H 77, H 146), výjimečně se vyskytl tento jev i u dospělých jedinců (H 88, H 134).

Kameny kolem celého půdorysu byly objeveny pouze u tří dětských pohřbů ve věkové kategorii infans Ib a II (H 148, H 152, H 180). Dva hroby s úplným obložení, orientované JZ–SV, se nacházely nedaleko sebe jihozápadně až severozápadně od sakrální stavby. H 148 byl situován u předpokládaného vchodu na Z straně rotundy¹⁸ a asi 4 m SSV od něho v blízkosti severní stěny se nacházel H 152. Cca 15 m od kostela, na severozápadním okraji pohřebiště, se nalézal H 180. Hrob byl orientován na Z–V a spolu s hroby se symbolickým kamenným obložení stejné orientace – H 134, H 73, H 76 a H 79 – vytvářel v severní části pohřebiště spolu s dalšími hroby skupinu, která zřejmě patří do poslední fáze fungování pohřebiště (obr. 14).

Téměř úplné kamenné obložení bylo evidováno pouze u dvou hrobů. Jeden se nacházel přímo v interiéru kostela – H 153 – jediný dospělý jedinec v kategorii úplných a téměř úplných kamenných obložení. Kameny byly místy položeny ve dvou vrstvách. Konstrukce se nacházela za hlavou, po celé levé straně pohřbeného, na pravé straně v místech dolní končetiny a v nohách. Kameny zcela chyběly po pravé straně trupu a podél lebky. Jeden kámen ležel přímo nad lebkou, ten však mohl souviset s destrukcí kostela. V obložení se vyskytl i velký fragment pražnice, zřejmě ale nebyl umístěn do konstrukce intencionálně. Celkem bylo evidováno 67 kamenů o váze 82 kg.

Druhý hrob s téměř úplným věncem kamenů kolem dna hrobové jámy se nacházel cca 2 m západně od kostela, vedle H 148. Jedná se o hrob dítěte H 159. Dítě

Obr. 14. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Plán s vyznačením polohy hrobů s kamenným obložení hrobové jámy. Legenda: A – hroby s kamenným obložení, B – ostatní hroby, F – základy kostela, G – rekonstrukce ohrazení, H – dochované ohrazení, I – prozkoumaná plocha.

Fig. 14. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Plan with marked position of graves with stone lining of the grave pit.

bylo v poměru k velikosti svého těla uloženo do prostorné hrobové jámy. Kameny po obvodu jámy byly položeny místy ve dvou vrstvách. Bohužel jihozápadní část hrobu byla zničena základovým žlabem recentní budovy.

Symbolické kamenné obložení bylo identifikováno u 22 hrobů. Ve skupině naprosto převládají děti, celkem 12x. Nejfrekventovanější věková kategorie byla infans Ib (1 až 7 let), sem řadíme devět hrobů. U dítěte z kategorie infans Ia (do jednoho roku života) bylo obložení evidováno dvakrát a v kategorii infans II to bylo pouze jedenkrát (7 až 14 let). Mezi dětské hroby nepřičítáme hrob juvenilního jedince H 52, kterého antropologický posudek řadí již mezi dospělé jedince bez určení pohlaví.¹⁹ U adultních individuí se symbolická forma kamenného věnce objevila celkem devětkrát, z toho sedmkrát u mužů a dvakrát u žen. Ve věkové kategorii adultus převládá stupeň middle adult nad young adult v poměru 6 : 3.²⁰

Symbolické kamenné obložení lze rozdělit do čtyř základních variant, které pak obsahují různé subvarianty.

Varianta 1: skupina nejpočetnější a také s největší variabilitou; používané byly kameny nesteré velikosti a tvaru, uložené nejčastěji v místech za hlavou, u nohou a podél pánve; může se vyskytnout i obložení podél jedné strany či po obou stranách trupu anebo dolních končetin; počet kamenů se pohybuje od 2 do 11; úroveň báze kamenů může i nemusí být stejná s úrovní dna hrobové jámy (např. tab. 71:3, 75:4, 5, 81:5, 120:1, 121:1). Do této kategorie jsme zařadili 11 hrobů – pět mužských, jednoho juvenilního jedince a pět dětí.²¹

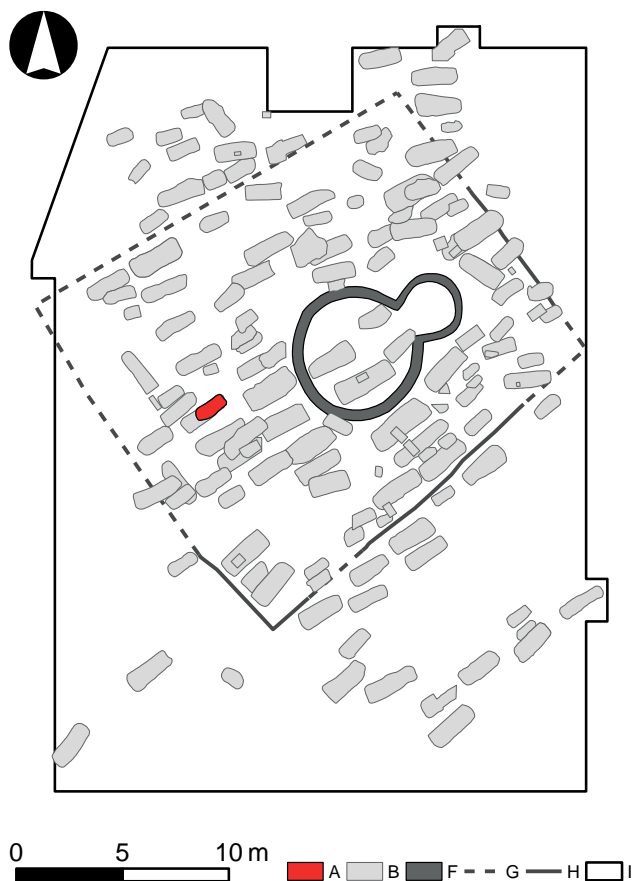
Varianta 2: používané byly středně velké až velké ploché kameny, umístěné v šikmé až kolmé poloze v místě za hlavou/u ramen a v nohách/podél bérků (např. tab. 77:3, 79:1, 2, 98:3, 4, 102:1). Velký kámen za hlavou často připomínal vztyčenou stělu. Do skupiny jsou zařazeny dva dětské hroby (H 73 a H 124) a jeden ženský hrob (H 134). Patří sem velmi pravděpodobně i narušené dětské hroby H 68 a H 146 a poničený mužský hrob H 157, kde kvůli superpozici s mladšími hroby nebo recentním základovým žlabem chybí část skeletu i obložení v horní anebo dolní části hrobové jámy.

Varianta 3: používané byly středně velké až velké ploché kameny, umístěné v kolmé poloze po stranách pánve; můžou se vyskytnout i v kombinaci s velkým kamenem, uloženým za hlavou (tab. 80:1, 89:4, 95:4). Do této skupiny byly zařazeny tři hrobové celky – dva dětské hroby H 76, H 102 a pohřeb mladé ženy H 117.

Varianta 4: používané byly středně velké až velké ploché kameny, umístěné v kolmé poloze v místě za hlavou (tab. 80:2, 3, 85:1, 2). Poloha i tvar kamenů připomínaly náhrobní stěly, které však po zahrnutí pohřbu zeminou nebylo možné z pochůzného horizontu identifikovat. Sem řadíme pouze dva hroby, a to dětský hrob H 77 a mužský hrob H 88.

Kombinované obložení hrobové jámy z kamene a lidských kostí

Asi 5,5 metru od vnější zdi kostela jihozápadozápadním směrem byl prozkoumán velmi bizarní typ obložení hrobové jámy, respektive pohřbu malého dítěte. Hrobová jáma H 164 byla umístěna v podélné ose staršího mužského hrobu H 174 (obr. 15). Mladší hrobová jáma překrývala celou severovýchodní polovinu původního hrobu a jejím vyhloubením byla porušena dolní část skeletu jedince H 174 – dislokovány byly kosti dolních končetin. Porušená část kostry byla následně využita při úpravě hrobové jámy. Obvodové obložení bylo sestaveno z kombinace kamene a lidských kostí (tab. 114:1, 2). U kratší jihozápadní stěny H 164 (v místě za lebku) ležely na sobě dva velké ploché kameny, uložené vodorovně.²² Podél pravé dolní končetiny dítěte

Obr. 15. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí.

Plán s vyznačením polohy hrobu s obložení hrobové jámy z lidských kostí. Legenda: A – hrob s kostěným obložení, ostatní viz obr. 14.

Fig. 15. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Plan with marked position of the grave with human bone lining of the grave pit.

te H 164 byly u stěny hrobové jámy naskládány pravý femur a tibie a podél levé dolní končetiny dítěte byly uloženy ke stěně hrobu levý femur, tibie a obě fibuly, které velmi pravděpodobně původně patřily porušenému jedinci H 174. Ve své podstatě jde o sekundární pietní uložení lidských ostatků, tzv. sklad kostí, které svým zakomponováním do pohřbu dítěte H 164 získalo další rozměr – funkci materiálu použitého při úpravě hrobové jámy. V prostředí středohradištních pohřebišť se jedná o úkaz zcela mimořádný.

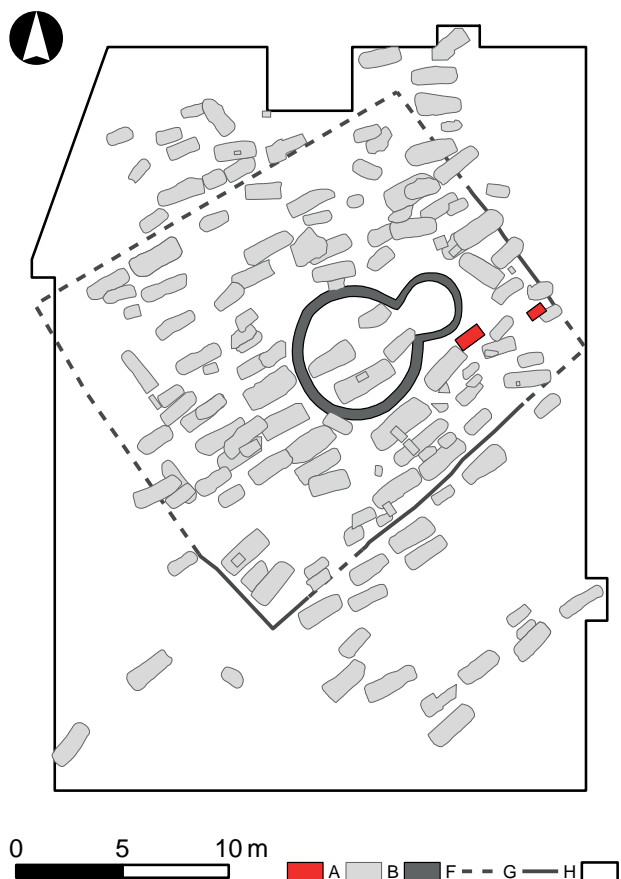
Skříňkové hroby

Na pohřebišti u druhého kostela se objevil i případ pohřbu do tzv. kamenné skříňky, tedy do hrobu, který byl obestaven plochými kamennými deskami, poskládanými do kvadratického tvaru připomínajícího kamenný sarkofág. Dokumentovány byly dva hroby a v obou případech se jednalo o dítě (tab. 73:4, 5, 86:1, 2).

Kamenná konstrukce označená jako H 59 se nacházela na severovýchodním okraji pohřebiště pod kamennou destrukcí kostela a zásyp vyplňující skříňku splýval se sedimentem v destrukci (tab. 73:4, 5). Skříňka i pohřeb byly rozpoznány až po vybrání a přeseťí výplně kamenné skříňky, kdy na síť zůstaly drobné lidské kůstky. *In situ* na dně skříňky zbyla pouze jedna dlouhá kost. Konstrukci stěn tvořilo 6 plochých kamenů – největší kamenné desky vytvářely kratší stěny. U pravého boku skeletu kamenná konstrukce chybí, je možné, že byla zničena při rozebírání kamenné destrukce kostela. Dno skříňky bylo vyloženo čtyřmi velkými plochými kamennými deskami (plocha 67 × 39 cm). Báze kamenů vymezujících dno skříňky nedosahovala hloubky podloží. Skříňka ukryvala pohřeb novorozence. H 59 se nacházel severovýchodně od apsidy stratigraficky nad hrobem H 71, který zároveň porušoval základový žlab po ohrazení funerálního areálu. Ve vertikální stratigrafii patří tedy mezi relativně mladší hroby. Analogické kamenné konstrukce s pohřby velmi malých dětí byly nalezeny na pohřebištích s kontinuou pohřbívání do mladohradištního období, např. v Klecanech I, v Brandýsku nebo Žalanech (Kytlicová 1968, 213; Profantová 2010, 161; Svoboda 1963, 283, 291, 297). Snad jako neumělou variantu tohoto typu pohřbu můžeme počítat i osamocený hrob H 27 ze starých výzkumů na severovýchodním předhradí Pohanska, kde pod skupinou kamenů byly nalezeny fragmenty lebky a kostí postkraniálu novorozence (Dostál 1982a, 164–165).

Jako kamennou skříňku označujeme také H 90, který byl situován cca 1 m jihovýchodně od apsidy a jenom pár cm severovýchodně od bohatého ženského hrobu H 143 (tab. 86:1, 2). Bohužel značná část konstrukce i horní část skeletu byla poničena recentním základovým žlabem. Neporušené nebo jen částečně porušené zůstaly pouze obě delší stěny skříňky (dochované rozměry skříňky v ploše 70 × 35 cm). Delší severozápadní stěnu podél levé dolní končetiny tvořily tři velké ploché kameny ve svislé poloze. Jihovýchodní delší stěnu tvořily dva velké svislé kameny a jeden svorový žernov, který byl postaven podél pravé horní končetiny. Částečně se dochovala i úprava dna – v prostoru uložení lýtkových a holenních kostí bylo dno vyloženo velkým plochým kamenem. Úroveň dna kamenné skříňky nedosahovala nívelety podloží.

Do skříňky bylo uloženo dítě starší než v případě H 59. Do kamenných skříňek byli ve valné většině pohřbíváni novorozenci nebo děti v kategorii infans Ia, skelet v H 90 však patřil jedinci ve věkové kategorii infans Ib. Analogický případ uložení dítěte staršího než jeden rok do kamenné skříňky pochází přímo z Pohanska. Na pohřebišti kolem prvního kostela bylo do kamenné skříňky (H 171) pohřbeno asi dvouleté dítě (Kalousek 1971, 110, obr. 171).²³ Další nálezy byly evidovány např.

Obr. 16. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Plán s vyznačením polohy hrobů s konstrukcí kamenné skříňky. Legenda: A - hrob s kamennou skříňkou, ostatní viz obr. 14.

Fig. 16. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Plan with marked position of the grave with a stone case construction.

v Žalanech nebo na Budči v poloze na Týnici (Štefan – Krutina 2009, 165; Svoboda 1963, 297).

V prostředí Velké Moravy se dětské pohřby v kamenných skříňkách objevují na prestižních kostelních pohřebištích – kromě hřbitova u prvního kostela na Pohansku (Kalousek 1971, 110), to bylo především pohřebiště u mikulčické basiliky, kde evidujeme celkem 13 dětských hrobů v kamenných skříňkách (Ungerma – Kavánová 2010, 77). V. Hrubý považoval kamenné schránky za jakýsi primitivní sarkofág, který napodobuje římské vzory a své analogie má i v prostředí chorvatských velmožů 8. a 9. stol. (Hrubý 1955a, 66).

Kamenné překryvy

Na pohřebišti kolem rotundy evidujeme také výskyt konstrukce, která u nás pro období 9. až 10. století nepatří mezi běžné úpravy hrobových jam. Jedná se tzv. kamenné překryvy hrobových jam. V literatuře se

můžeme setkat i s termínem kamenný zával (*Beneš et al. 2010, 195; Frolík a kol. 2014, 26; Profantová – Kavanová 2003, 43*), tento termín však není vhodný pro charakteristiku intencionální struktury v primární poloze. Slovo zával je vhodné použít u již transformovaných kontextů, kdy došlo k poškození či zničení původní situace (záměrně lidmi, přírodní katastrofou, archeologizací apod.) a prostor byl vyplněn uloženinou, která primárně plnila jinou funkci.

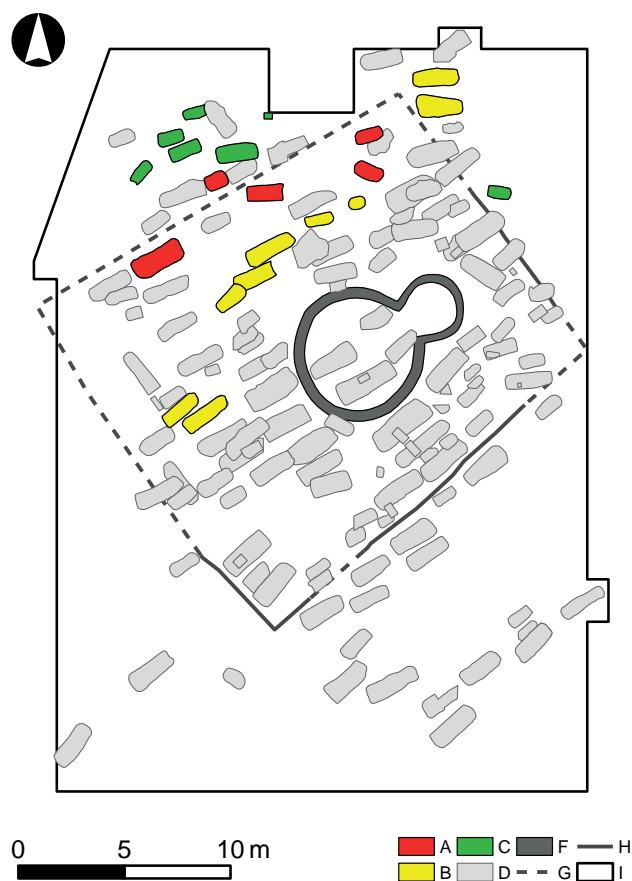
Kamenný překryv nebo jeho pravděpodobný výskyt byl identifikován téměř výhradně severně od rotundy (obr. 11). Jedinou výjimkou byla struktura označená F 35, která částečně překrývala hroby H 128 a H 174 v jihozápadní části hřbitova.

Mezi hroby s jasně vymezeným kamenným překryvem řadíme pět celků, a to H 70, H 84, H 118, H 161 a H 191 (obr. 17:A). U devíti hrobů nebyla nálezová situace zcela jasná, např. tam, kde kamenná struktura ležela mezi dvěma hroby a částečně oba objekty překrývala, anebo tam, kde je pochybnost o intencionalitě překryvu (možnost interpretace jako destrukční kry zdiva kostela nebo jiného nerozpoznaného stavebního reliktu). U těchto případů nelze s jistotou potvrdit, zda hroby byly záměrně překryty kamenem (obr. 17:B).²⁴ Další kategorií jsou hroby, u kterých byl hypotetický kamenný překryv stanoven na základě rekonstrukce velkomoravského pochůzného horizontu pomocí skládání jednotlivých digitalizovaných dokumentačních úrovní (obr. 17:C).²⁵ Kameny, které podle digitalizované plánové dokumentace ležely nad půdorysy hrobů, nebyly ale v žádné fázi odkryvu pohřebiště popsány v písemné terénní dokumentaci v souvislosti s konkrétním hrobem, proto nelze bezpečně stanovit, zda se jednalo o intencionální nebo náhodné nakumulování kamene nad hrobem v důsledku destrukce sakrální (či jiné) stavby anebo v konsekvenci s rabováním stavebního kamene v průběhu vrcholného středověku až novověku.

Hroby s kamenným překryvem (i u devíti nejasných případů) byly orientovány většinou ve směru Z-V, anebo jen s mírnou odchylkou v azimutu. Jeden hrob s velmi pravděpodobným překryvem (H 191) a pět hrobů s nejistým překryvem je orientováno standardně JZ-SV.

Obecně lze říci, že kamenné struktury umístěné nad hroby nebo mezi nimi měly buď obdélníkový, oválný, nebo nepravidelný půdorys různých rozměrů. Výška vrstvy kamenů se pohybovala nejčastěji mezi 15 až 30 cm. Kameny byly naskládány v úrovni velkomoravského pochůzného horizontu a pravděpodobně byly na povrchu dobře identifikovatelné. Použité byly ploché kameny, často načervenalé. Načervenalou barvu kamene nezpůsobila manipulace s ohněm, ale zvětvování povrchu kamene. Většinou šlo o písčité organodetritické až lumachelové vápence sarmatského stáří a ploché písčité sarmatské vápence (*Macháček et al. 2007, 305*).²⁶

Jak již bylo řečeno, jako intencionální kamenné překryvy byly interpretovány struktury nad hroby H 70,

Obr. 17. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí.

Plán s vyznačením polohy hrobů s kamennými překryvy archeologicky doloženými, velmi pravděpodobnými a hypotetickými – stanovenými na základě skládání vrstev v GIS. Legenda: A – hrob s kamenným překryvem, B – hrob s pravděpodobným překryvem, C – hrob s překryvem stanoveným na základě skládání vrstev, D – ostatní hroby, F – základy kostela, G – rekonstrukce ohrazení, H – dochované ohrazení, I – prozkoumaná plocha.

Fig. 17. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Plan with marked position of graves with stone covers archaeologically confirmed, highly probable and hypothetic/identified using overlaid GIS layers. Key: A – grave with stone cover, B – grave with highly probable stone cover, C – grave with hypothetic stone cover/identified using overlaid GIS layers.

H 84, H 118, H 161. Kromě H 84, kde byla pohřbena dospělá žena v poloze na pravém boku,²⁷ byly pod překryvy uloženy děti ve věkové kategorii infans Ib. Absolutní výjimku tvoří hrob H 191 se dvěma pohřby. Hrob se nacházel SZ od kostela (10,4 m od středu rotundy) a byli zde pohřbeni s určitým časovým odstupem dva jedinci: nejprve starší muž a pak juvenilní jedinec neurčeného pohlaví. Kromě kamenného překryvu hrobu H 191 byl u pohřbu 191,2 na dně jámy evidován negativ po dřevěném podložení těla, které bylo velmi pravděpodobně uloženo v dřevěné schránce (tab. 127:3, 128:1). Všechny hroby s překryvem byly bez inventáře.

Konkrétní případy kamenného překryvu hrobu

Hrobová jáma H 70 se nacházela cca 7,5 m severně od zdi centrály. Svým jihovýchodním rohem porušovala starší dětský hrob H 83, vybavený železným nožem a keramickou nádobou. Na překryv byl použit lomový kámen (viz výše). Ploché kameny byly položeny na sebe a rozkládaly se na ploše 140 × 84 cm. Výška kumulace se pohybovala kolem 26 cm.²⁸ Mezi kameny se, na rozdíl od ostatních překryvů, nacházely hojně keramické střepy, zvířecí kosti, mazanice, zlomky malty a také zde byl nalezen masivní železný kroužek o průměru 5,4 cm (tab. 67:4).

Na stejné severojižní linii, ale cca 1,5 m blíže k rotundě, se nacházel hrob H 118. Kamenná kumulace obdélníkového tvaru byla zaznamenána již v roce 2008 (označena byla jako F 9), zacházela však do západního profilu sondy. V následujícím roce na tomto místě výzkum pokračoval a pod překryvem²⁹ byl objeven půdorys H 118.

Třetí dětský hrob označený na povrchu kamenným překryvem byl situován asi 5 m severozápadně od kostela. H 161 se na východozápadní ose nacházel na stejné úrovni s H 118. Západní část hrobové jámy H 161 zasahovala do zásypu staršího sídlištního objektu č. 141. Oválný kamenný překryv o rozměrech 212 × 92 cm pokrýval téměř celou plochu obrysu hrobové jámy.³⁰

Mezi hroby H 161 a H 118 byl zahlouben hrob H 84. V něm byly nalezeny pozůstatky dospělé ženy, původně uložené na pravém boku s mírně pokrčenými dolními končetinami (middle adult). Kamenný překryv oválného tvaru se nacházel téměř po celé ploše obrysu hrobové jámy (182 × 64 cm).³¹ Všechny čtyři uvedené hroby s překryvy byly situovány poměrně blízko vedle sebe, vymezovaly plochu cca 4 × 8 m.

Poněkud stranou, jihozápadním směrem od ostatních hrobů s překryvy, byl vyhlouben pátý hrob, u kterého můžeme téměř s jistotou tvrdit, že byl překryt kamenným rovem. Jedná se o H 191, nad kterým se v nadložní vrstvě nacházela kumulace z plochých lomových kamenů o rozměrech 194 × 60 cm.³² Protože pohřeb juvenilního jedince 191,2 je stratigraficky mladší než pohřeb staršího muže 191,1, můžeme předpokládat, že konstrukce souvisí s pohřbem nedospělé.

V prostoru kolem uvedených hrobů, označených na tehdejší povrchu násypem z kamenů, se vyskytovaly další hrobové celky, u kterých existenci kamenného překryvu nelze přijmout bez výhrady. Jedná se o 9 hrobů (viz poznámka 24). Na severní hranici pohřebiště se nacházely blízko sebe dva hroby H 78 a H 79. Oba byly orientovány Z–V směrem. V hrobě H 78 byla uložena starší žena, vybavená nožem s bronzovou litou rukojetí, bronzovou jehlou a keramickou nádobou. Severněji byl pohřben muž, bez inventáře. Mezi oběma hroby se nacházela kamenná kumulace o rozměrech

110 × 54 × 18 cm. Struktura se dotýkala severní delší stěny H 78 a jižní delší stěny H 79, hroby však kumulace nepřekrývala. Pokud by se jednalo o záměrný kamenný překryv, pak by byl společný pro oba hroby a musel by vzniknout až po pohřbení obou jedinců. Protože se hroby vzájemně neporušují, nelze stanovit jejich vertikální stratigrafii. Jako druhá interpretační větev se nám nabízí možnost, že kumulace kamenů představuje utrženou nebo druhotně přemístěnou masu destrukce kamenných částí zdiva kostela.

Analogický je i případ mužského hrobu H 174 a ženského hrobu H 128. Nacházeli se 5 m jihozápadně od kostela, vzájemně se neporušovaly a kamenná struktura zčásti překrývala oba hroby.

Další hroby s hypotetickým kamenným překryvem – H 124, H 127, H 158, H 170, H 179 byly vyhloubeny blízko u rotundy, v intervalu 1,5–3,5 m SZ až S od zdi stavby. V dokumentační úrovni 15 bylo v tomto prostoru zadokumentováno šest kamenných kumulací s horizontálně uloženými plochými kameny bez viditelných stop po maltě či omítce, označených jako F 41 – F 46 (ve čtv. B 66–33, B 65–33 a B 66–34).³³ Důvod, proč nelze jednoznačně potvrdit souvislost kamenných kumulací s hroby je ten, že vzájemný překryv obrysů hrobových jam se skupinami kamenů je pouze částečný. Kamenná kumulace F 41 zčásti překrývala SV konec hrobu H 124. Hrob H 158 byl dotčen dvěma kumulacemi: F 42 se okrajově dotýkala západního rohu jámy a F 43 částečně ležela nad SV částí hrobu. Hrob H 170 se nacházel mezi kumulacemi F 44 a F 46, které zlehka překrývaly hrob u kratších stěn. Hrob H 127 byl pouze okrajově zasažen kumulací F 46, a to u západní kratší stěny.

Pokud by kamenné kumulace měly přímý vztah s uvedenými hroby, pak by ale nemohlo jít o kamenné překryvy v pravém slova smyslu, ale o zvláštní druh symbolického označení místa funerálního objektu. Zdá se, že toto označení mohlo být společné pro několik hrobových celků, např. H 78 a H 79, H 174 a H 128 nebo možná H 170 a H 127.

Zařazení hrobů s kamenným překryvem do chronologického rámce pohřebiště je závislé pouze na prostorovém uspořádání hrobů, které vytvářejí určité logické skupiny na základě umístění vůči kostelu, orientace, hloubky hrobové jámy apod. (viz kapitola 10. Prostorová struktura pohřebiště. Vztah hrobů a kostela). Hroby s kamenným překryvem se nacházely ve skupinách R (tříkrát), P (jedenkrát) a I (jedenkrát). Podle prostorové analýzy patří skupina R patrně k nejmladší fázi pohřebiště kolem rotundy a skupiny P a I k relativně mladším seskupením hrobů. Hroby s hypotetickým kamenným překryvem byly zařazeny do skupin C (jedenkrát), G (dvakrát), J (dvakrát) a R (čtyřikrát). Nejčastěji se povrchová kamenná struktura, velmi pravděpodobně označující hrob, vyskytovala v relativně mladších skupinách a v nejmladší skupině hrobů severně od rotundy. Lze tedy předpokládat, že kamenné překryvy

patří na pohřebišti ke konstrukčním prvkům, které můžou být do jisté míry brány jako chronologické indikátory. Analogický závěr vyslovil např. i J. Mařík (2009, 118, 121), který zpracoval pohřebiště libické aglomerace. Podle jeho názoru patří použití kamene při úpravě hrobů mezi chronologické faktory a na Libici tyto hroby řadí k relativně mladším kontextům.

Symbolika kamenných konstrukcí

Výskyt kamenných konstrukcí v rámci hrobových jam je na našem území v průběhu raného středověku zaznamenán na kostelních hřbitovech a na pohřebištích v blízkosti centrálních opevněných aglomerací nadregionálního i regionálního charakteru. Tento fenomén se objevuje někdy v druhé půli 9. století, největšího rozmachu zaznamenává v druhé polovině 10. století a první polovině 11. století a pak pomalu vyznívá (Hanuliak 2004, 100).

Podrobnou typologii použití kamene při úpravě hrobové jámy vypracoval již V. Hrubý (1955a, 66–68), a to na základě náleзовých situací na pohřebišti Staré Město – Na Valách. Na zmiňovanou práci navázal B. Dostál (1966, 20–21), který Hrubého rozdělení jednotlivých druhů kamenných konstrukcí zjednodušil. Ani jeden autor však detailně neanalyzoval původ a důvod, proč se v době vrcholící velkomoravské kultury začínají tyto konstrukce u nás objevovat. V. Hrubý u některých typů kamenných úprav sice zmiňuje jejich paralely ve franském (typ V-7) či římském, rozuměj antickém, kulturním okruhu (typ V-8), ale kořeny fenoménu blíže nezkoumá. Z. Krumphanzlová (1971, 420) ve své studii, věnované počátkům křesťanství v Čechách na základě rozboru archeologických pramenů, shrnuje dosavadní poznatky a vnější a vnitřní kamenné konstrukce hrobových jam dává do souvislosti s antickým kulturním dědictvím a šířením křesťanství právě z prostoru západní a jižní Evropy, kde se nová víra etablovala ještě v době fungování kulturních a společenských struktur římské říše. Také na území bývalých římských provincií v dnešním Chorvatsku, které v raném středověku osídlily slovanské kmeny, se hroby s kamennou úpravou ve větší míře vyskytují až v období tzv. křesťanských pohřebišť, tedy od druhé poloviny 8. století (Petřinec 2009, 121–127; Sokol 2006, 148–149).³⁴ Tento názor je odbornou veřejností všeobecně přijímán jako velmi pravděpodobný s tím, že je vždy nutné brát v úvahu místní kulturní vývoj a ovlivnění konkrétními kulturními zvykoslovím či etnikem (Hanuliak 2004, 100; Sokol 2006, 104).

Dalším frekventovaným vysvětlením použití kamene v hrobě je eliminace negativního vlivu pohřbené osoby, tedy tzv. antivampyrické/protirevenatské opatření (Frolíková-Kaliszová 2000, 219; Nowotny 2011, 24; Štefan – Krutina 2009, 188). Velké, ploché kameny uložené přes obličej, hrudník anebo kolena pohřbené osoby

jsou však v jiných geograficko-kulturních vztazích interpretovány zcela pragmaticky. Příkladem může být území Británie. Na kostelním hřbitově z poloviny 10. století ve Furnells, ve východním Northamptonshiru, je upraveno nějakým typem kamenné konstrukce až 55 % z 363 hrobů a jedním z nejčastěji vyskytujících se druhů je překrytí hlavy a horní části hrudníku plochými kameny – tzv. „stone pillows“, které jsou interpretovány jako fixace kadaveru v hrobě a zároveň jako projev určité piety, tedy jako ochrana hlavy (očí, nosu, úst) před přímým kontaktem se zásypem hrobu (Boddington 1996, 38–39). Specifické zacházení s mrtvým tělem se zpravidla vztahuje k jedincům, kteří se vyskytli v extrémních pozicích v rámci uznávaných společensko-náboženských pravidel – tedy na jejich negativním anebo pozitivním konci. V archeologii hledáme důkazy pro oba póly jen těžko. Proto je nutností přistupovat k interpretaci zvláštních pohřbů obezřetně a se zevrubnou znalostí pohřebních aktivit konkrétní lokality (Štefan – Krutina 2009, 188).

6.2.2 Dřevěné konstrukce

Na pohřebišti se v písčitém podloží podařilo zachytit stopy po dřevěných konstrukcích celkem u 38 hrobů, tedy u 25 % funerálních objektů. Vždy se však jednalo pouze o jejich negativní otisky. Dřevo, jakožto organický materiál, se zde nezachovalo. Rozeznány byly dva základní typy konstrukcí, a to dřevěné, pravděpodobně deskové podložky, které izolovaly tělo od přímého kontaktu se zemí, a dále kvadratické schránky konstruované bez pomoci kovových spojovacích článků. V pěti případech se obě konstrukce vyskytly společně v jednom hrobě (viz níže).

Dřevěné podložky

Otisky negativů po dřevěném podložení těla anebo schránky byly identifikovány ve 13 případech, což činí zhruba 8,5 % hrobů z celého pohřebiště (obr. 18). Na začistěném dně hrobové jámy se tyto stopy projevují jako dva tmavé pásy situované u obou kratších stěn (Dostál 1966, obr. 5:1; Galuška 1996, obr. 52). Vždy šlo pouze o negativní otisky, reliktů dřeva či dřevěných zuhelnatělých fragmentů z konstrukce se nepodařilo odhalit v žádném zkoumaném funerálním objektu.

Negativ po zetlelé dřevěné podložce byl na obou koncích hrobové jámy zachycen sedmkrát.³⁵ Pouze v místě hlavy byl negativní otisk evidován dvakrát³⁶ a pouze v nohách ve třech případech.³⁷ Na začistěném dně hrobu H 82 se po obvodu jámy vyrýsoval tmavě zbarvený obdélníkový rám 151 × 44 cm (tab. 82:4). Snad mohlo jít o jiný typ konstrukce dřevěné podložky pro ostatky nebožtíka.

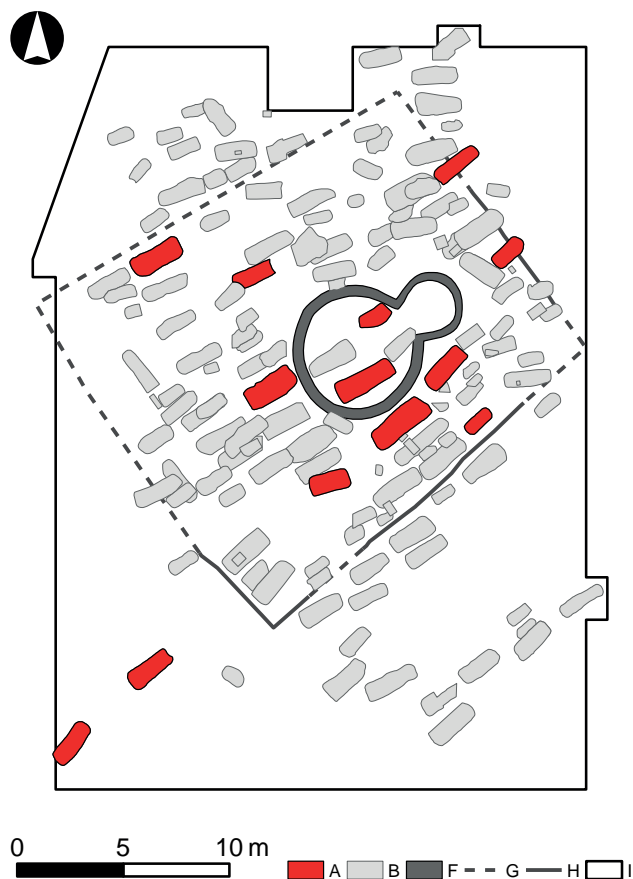
U hrobu H 192, kde byl jasně identifikován pouze negativ u jihozápadní kratší stěny hrobové jámy, se těsně u severovýchodní stěny vyrýsoval ledvinovitý obrys o rozměrech 52 × 30 × 5 cm. Zásyp žlabovitého útvaru u hlavy i ledvinovitý útvar v nohách měly stejné charakteristiky. Jednalo se o kyprý, středně šedožlutý písek jemné až střední zrnitosti. Je tedy možné předpokládat, že popsaný kontext v SV části hrobové jámy mohl být původně prvkem souvisejícím s úpravami jámy, tedy s dřevěnou konstrukcí sloužící jako podložka těla (tab. 129:2).

Podle dochovaných stop můžeme soudit, že spojovací příčná prkna dřevěných podložek měla šířku od 13 do 29 cm, v průměru mezi 17 až 20 cm. Žlabovité negativy byly vzdáleny od kratších stěn hrobových jam v intervalu 1 až 42 cm, nejčastěji však kolem 20 až 30 cm. Velikost použitých podložek závisela na rozměrech hrobové jámy. Podobné rozměry příčných desek pro dřevěné podložky zaznamenal i kolektiv autorů při zpracování pohřebiště v Lumbeho zahradě na Pražském hradě (Frolík a kol. 2014, 29–30) nebo i M. Hanuliak (2004, 81) na raně středověkých nekropolích jihozápadního Slovenska. Předpokládá se, že tyto podložky byly mobilní, nevznikaly primárně jako úprava dna hrobové jámy, ale byly konstruovány pro potřeby uložení těla v čase mezi zesnutím a pohřbem a pro potřeby transportu z místa vystavení mrtvého k místu pohřbu (Frolík a kol. 2014, 28; Hanuliak 2004, 84). V hrobové jámě pak sekundárně plnily funkci podložky, která izolovala tělo od země.

Hroby se zachycenými negativy po dřevěných konstrukcích byly v rámci pohřebiště u druhého kostela evidovány ve všech jeho částech, kromě severního okraje. Nutno však podotknout, že největší koncentrace těchto úprav hrobové jámy byla identifikována v blízkosti rotundy, a to jihozápadně, jižně a jihovýchodně od stavby. Dna dvou hrobů uvnitř kostela také jevila známky použití dřevěné konstrukce. Do této skupiny patří celkem 7 z 13 hrobů.³⁸

V hrobech, kde lze předpokládat dřevěnou podložku pro tělo či schránku, byli uloženi jak děti, dále jeden dospívající jedinec, tak i dospělí – muži i ženy. Ve čtyřech hrobech se nacházely děti ve věku infans Ib až II, v H 191 byl do primárního hrobu staršího muže pohřben juvenilní jedinec. Ve dvou hrobech byli identifikováni muži (young a middle adult) a ve zbylých šesti hrobech pak ženy všech věkových kategorií. Preferenci výskytu dřevěných podložek v ženských hrobech vyzoroval i M. Hanuliak (2004, obr. 72). U konstrukčně náročnějších úprav, jako jsou různé typy obkladů hrobových jam, pak zaznamenal jejich častější výskyt u dospělých jedinců mužského pohlaví (Hanuliak 2004, 86–96). Tuto tendenci sledujeme i na severovýchodním předhradí.

U pěti hrobů byla zaznamenána kombinace dřevěné podložky a přítomnosti schránky pro tělo. Jedná

Obr. 18. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Plán s vyznačením polohy hrobů s negativy po dřevěných konstrukcích ve formě podložky. Legenda: A – hrob s negativem po dřevěné konstrukci, ostatní viz obr. 14.

Fig. 18. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Plan with marked position of graves with negatives after wooden constructions in the form of a pad.

se o celky: H 126, H 143, H 162, H 166 a H 191 (tab. 99, 105, 106, 113, 115, 127, 128). Vesměs jde o hroby s vyšší kubaturou. Dalšími výraznými vlastnostmi jsou: významná poloha vůči kostelu (H 166, H 143, H 162), kombinace s jinými úpravami hrobové jámy (H 191, H 126), exkluzivní hrobový inventář (H 143, H 166). Vše nasvědčuje tomu, že zde byli pohřbeni důležití členové komunity (dítě inf. II, juvenilní jedinec, dva muži a jedna žena).

Je možné, že dřevěné podložky nebo jiný druh dřevěné konstrukce se vyskytly u více hrobů než u popsaných 13 případů.³⁹ Podmínky pro uchování organických materiálů (nebo jejich stop) v prostoru Pohanska však nejsou ideální. Vlastnosti písčitého, místy někdy až štěrkopísčitého podloží a střídavá hladina spodní vody mohly známky po těchto úpravách zcela vymazat.

Na severovýchodním předhradí se dřevěné podložky v hrobech vyskytovaly patrně průběžně po celou dobu pohřbívání, vyjma poslední fáze, která je spojována s nejmladší skupinou hrobů R na severním okraji pohřebiště.

V Lumbeho zahradě jsou „hroby se žlábkem/žlábký pod hlavou a v nohách“ datovány do staršího období fungování pohřebiště (Frolík a kol. 2014, 32).⁴⁰ Pro území jihozápadního Slovenska se v literatuře objevuje myšlenka, že deskovité podložky jsou častější pro typické středohradistní funerální lokality a v období po konci 9. století pomalu ustupují (Hanuliak 2004, obr. 73).

Dřevěné schránky

Kvadratické tmavé zbarvení zásyvu kolem kosterních pozůstatků bylo zachyceno ve 30 případech (19,7 % hrobů; obr. 19). Tyto obrysy evidujeme jako stopy po primárním dutém prostoru, do kterého bylo uloženo tělo nebožtíka v čase pohřbu.

Pro tento typ konstrukce jsme se rozhodli používat termín schránka, který je nadřazený pojmu rakev. Na severovýchodním předhradí se zachovaly pouze jako tmavé probarvené negativy bez náznaků konkrétní konstrukce, proto nelze přesně stanovit, zda se jednalo o rakev anebo o rámovou konstrukci bednového typu.

Rámová konstrukce bednového typu byla imobilní součástí konstrukčních úprav hrobové jámy a nesloužila k transportu nebožtíka (Galuška 1996, obr. 52; Hrubý 1955a, obr. 4). Zatímco rakev je charakterizována jako uzavřená schránka předurčená k přenesení nebožtíka na nekropoli a zároveň sloužila jako ochranná schránka, která se stala součástí pohřbu a také hrobové jámy. Indikátorem pro přítomnost rakve jsou také nálezy kovových spojovacích součástek, jako např. hřeby, skoby, pásová kování apod., ty však nejsou bezpodmínečným ukazatelem.⁴¹ Pro použití rakve můžou svědčit i nálezy tělesných pozůstatků, které již na první pohled byly uloženy ve stíněném prostoru (Hanuliak 2004, 93).

Na pohřebišti kolem druhého kostela nelze na základě dochovaných negativů přesně stanovit typ konstrukce. Je ale pravděpodobné, že se jednalo o kompaktní uzavřený prostor kolem těla, chránící ostatky před přímým kontaktem se zemí, který můžeme pojmenovat (dřevěná) schránka.

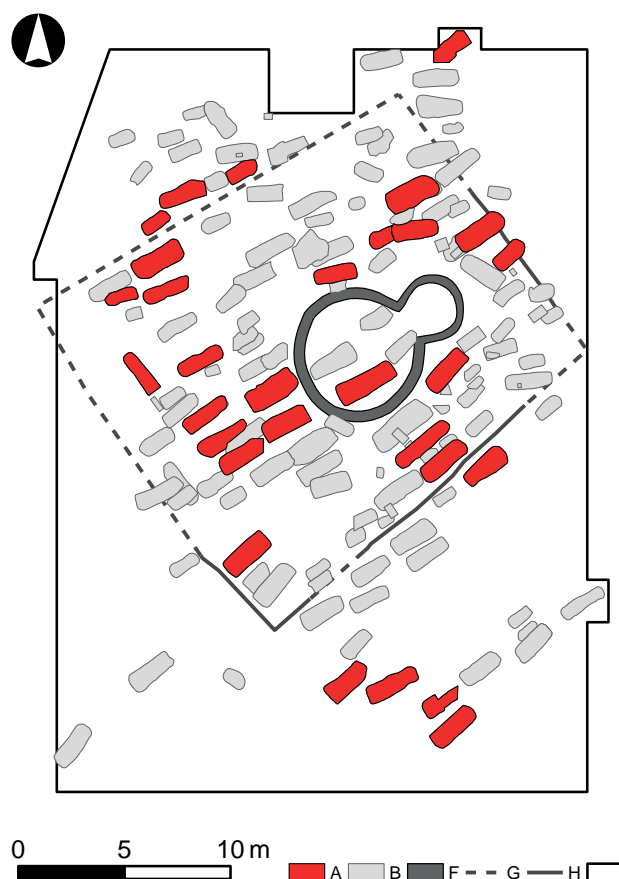
Podle dokumentovaných půdorysů můžeme zhruba rekonstruovat tvar a přibližnou velikost schránek. Dřevěné konstrukce měly kvadratický tvar. Velikost schránky byla přizpůsobena rozměrům hrobové jámy. Délka schránky byla průměrně o 30 cm kratší a o 33 cm užší než byl rozměr hrobové jámy. Zachycená výška schránky se pohybovala mezi 10 až 47 cm. U juvenilních a dospělých jedinců se plocha obdélníkového obrysu schránky pohybovala od 0,8 do 1,6 m². Pro lokality z jihozápadního Slovenska M. Hanuliak uvádí, že rámová konstrukce bednového typu je v průměru minimálně o 20 cm kratší a o 30 cm užší než rozměry hrobové jámy. Plocha rámu se zde pohybuje v intervalu 0,8 až 2,1 m² (Hanuliak 2004, 89). Údaje publikované pro pohřebiště na Slovensku jsou

poměrně blízko rozměrových údajů obrysů schránek na nekropoli kolem druhého kostela.

Pro plochy obrysů deskových rakví uvádí M. Hanuliak (2004, 95) jako nejběžnější rozměr interval mezi 0,76 m² až 1,46 m², což jsou rozměry, které má i běžná plocha rámových konstrukcí bednového typu, proto bez identifikace určitých konstrukčních prvků nelze přesně stanovit, zda se v případě negativů dřevěných schránek na pohřebišti kolem rotundy jedná o rakev anebo o deskové obložení/bednění, do kterého byl mrtvý uložen až na místě pohřbu.

O nemobilní rámovou konstrukci by se snad mohlo jednat v případě, kdy se vyskytuje kombinace kameného obložení obvodu jámy a kvadratických tmavých obrysů kolem kostry, kdy kameny mohly být využity jako fixace desek rámové konstrukce. Na pohřebišti u rotundy byly identifikovány čtyři případy zmiňované kombinace.⁴² Počet a rozložení kamenů symbolického obložení u těchto hrobů nedovoluje však jednoznačnou interpretaci ve prospěch tohoto typu konstrukce.

Na pohřebišti byly negativy dřevěných schránek identifikovány po celé jeho ploše, na prestižních mís-

Obr. 19. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Plán s vyznačením polohy hrobů s negativem po dřevěné schránce. Legenda: A – hrob s negativem po dřevěné schránce, ostatní viz obr. 14.

Fig. 19. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Plan with marked position of graves with a negative after a wooden case.

tech kolem rotundy (skupina hrobů A, B, C), nebo také v okrajových skupinách, ležících stratigraficky nad původním ohrazením funerálního areálu nebo mimo tento ohrazený prostor (např. skupiny hrobů F, O, P, U). Jedinou skupinou, kde se negativy dřevěných schránk nevyšly, byla skupina R – tedy skupina hrobů severně od rotundy, většinou Z-V orientace, nad kterými byly evidovány kamenné překryvy.

Do dřevěných schránek byli ukládáni jedinci všech věkových kategorií kromě nejmenších dětí (NB, infans Ia). Tři hroby patřily dětem ve věkové kategorii infans Ib⁴³ a tři v kategorii infans II.⁴⁴ Je zajímavé, že se všechny tyto dětské hroby nacházely v severní polovině pohřebiště. Prostorová analýza je rozřadila do čtyř různých skupin (D, F, J, P), které pokrývají relativně starší i mladší fáze pohřebiště. Ve čtyřech hrobech s identifikovaným negativem schránky byli pohřbeni juvenilní jedinci, u dvou z nich se ale podle antropologických posudků jedná již o mladé dospělé.⁴⁵

Primární dutý prostor byl dále evidován u 14 mužských a šest ženských hrobů.⁴⁶ Hrobové jámy se schránkami patřily do kategorie hrobů s vyšší kubaturou. Inventář se nacházel v pěti mužských a ve čtyřech ženských hrobech. Většinou šlo o železné nože. Mezi výjimečné hroby s výbavou lze zařadit mužský hrob H 169 s výskytem ostruh a s upevňovací řemínkovou garniturou (tab. 28) a ženský hrob H 143 s kolekcí šesti stříbrných náušnic, dvou plechových tepaných pozlacených gombíků a dvou nožů (tab. 21; podrobněji o zmínovaných artefaktech viz kapitola 8. Hrobové nálezy).

Pro porovnání uvedeme informaci o přítomnosti dřevěných schránek na pohřebišti kolem prvního kostela v areálu Velmožského dvorce. V katalogu pohřebiště F. Kalousek (1971) evidoval 29 hrobů s pravděpodobným použitím dřevěné rakve/schránky, což tvoří cca 7 % z celkového počtu hrobů. Ani zde netvořily hroby s rakvemi (schránkami) oddělené struktury. Nacházely se jak v rámci staršího, tak v rámci mladšího ohrazení, dva hroby (H 243, H 296) superponovaly mladší palisádový žlab a jeden hrob (H 217) se nacházel SZ od kostela, mimo palisádové ohrazení dvorce. V skupinách hrobů podél vstupu do dvorce, podle známů v katalogu, dřevěné schránky absentují.

Podle antropologického určení bylo v hrobech s pozůstatky dřevěných schrán pohřbeno 13 mužů, 11 žen a 5 dětí. Téměř všechny hroby byly vybaveny hrobovým inventářem, bez výbavy bylo pouze šest hrobů. Mezi tyto hroby s inventářem patří například dva hroby s meči (H 65, H 174), hroby s ostruhami (H 24, H 86, H 106, H 269, H 280, H 296), s náušnicemi z drahých kovů (H 38, H 63, H 96, H 134, H 158) anebo s náhrdelníkem z drobných skleněných korálků a bronzovým řetízkem (H 1) (Kalousek 1971). Hroby s dřevěnými schránkami lze tedy spojovat s pohřby společensky významných jedinců v relativně starších i mladších fázích trvání pohřebiště.

Na závěr kapitoly o úpravách hrobových jam na pohřebišti kolem rotundy lze říci, že dřevěné a kamenné druhy úprav hrobových jam se kombinují jen ojedinele. Celkově bylo evidováno sedm hrobů. Do této množiny byly zahrnuty i hroby s negativem po dřevěné schránce. Pokud bychom tyto hroby vyloučili,⁴⁷ pak nám zůstanou pouze tři hroby, kde byly zaznamenány kombinace: kamenné obložení obvodu hrobové jámy / dřevěná podložka (dvakrát) a kamenný překryv hrobu / dřevěná podložka (jedenkrát). Jedná se o hroby H 126, H 176 a H 191. Dětský hrob H 176 byl umístěn v interiéru rotundy. Ostatní dva hroby se nacházely na okrajích funerálního okrsku původně vymezeného ohrazením. H 126 však tento žlab po ohrazení superponoval a H 191 patří ke skupině hrobů (skupina I), která převrstvuje dvě jiné řady relativně starších hrobů.

Na pohřebišti kolem druhého kostela lze tedy pozorovat v úpravě hrobových jam trend s chronologickým a možná i kulturně-spoolečenským potenciálem. Dřevěné podložky se většinou vykytují v hrobech navázaných na nejbližší prostor rotundy, i když ne bezvýhradně (H 192, H 195). Hroby s kamenným obložением jsou po pohřebišti rozloženy homogenněji, častěji však pokrývají i prostor v relativně mladších skupinách hrobů. Kamenné překryvy se téměř výhradně seskupují severně od rotundy, jejich kombinace s jiným typem konstrukce je ojedinelá, a pokud se vyskytne, pak je to opět jiný typ kamenné konstrukce (šestkrát kamenné obložení).

Velmi podobná tendence byla zaznamenána i na pohřebišti v Lumbeho zahradě na Pražském hradě, Na Libici, v Brandýsku (Frolík a kol. 2014, 31; Kytlicová 1968, 230–231; Mařík 2009, 118, 121).

6.3 Poloha zemřelých

Na pohřebišti u druhého kostela na severovýchodním předhradí dominuje standardní uložení mrtvých do hrobu, a to poloha nznak s horními končetinami podél těla a s nataženými dolními končetinami (včetně odchylek; 129 jedinců). Mezi odchylky, které jsou tolerovány v rámci definice standardní polohy, patří pokrčení končetiny v lokti, různé varianty uložení rukou v prostoru pánve či břicha anebo mírné pokrčení v kolenou a různé nasměrování nohou u dolních končetin (Dostál 1966, 27; Hanuliak 2004, 101–104, obr. 104; Hrubý 1955a, 78–80; Macháček 2010, 339–340; Pleterski – Belak 2002, 291; Ungerman 2007b, 57–59).

Ve dvou případech bylo tělo nebožtíka do hrobu uloženo v nestandardní poloze. Žena z H 84, umístěného severně od kostela, ležela na pravém boku s mírně pokrčenými dolními končetinami. Asi 16,4 m jihozápadně od středu rotundy byl pod destrukcí povrchové obytné stavby nalezen pohřeb ženy ve skrčené poloze (H 97). Silně skrčený skelet ležel na pravém boku, hlavou orientován na JV, obličejem k severu. Je

velmi pravděpodobné, že tento pohřeb neměl přímou souvislost s kostelním pohřebištěm, takže v areálu pohřebiště máme v atypické poloze v podstatě doložený pouze jeden případ.

U 17 jedinců nebylo možné původní polohu stanovit. Jednalo se vždy o děti, které byly většinou velmi mělce zahloubeny (fetus 1x, NB 1x, infans Ia 9x, infans Ib 5x, infans II 1x). Důvodem problematické až nemožné identifikace primárního uložení je jejich narušení dalšími zásahy v průběhu věků (narušení mladším hrobem, rabování kamene z destrukce kostela, recentní stavební činnosti apod.), a také tendence k totální dekompozici kosterního materiálu u dětských skeletů.

U šesti hrobů bylo identifikováno sekundární uložení skeletu v době, kdy měkké tkáně již byly dekomponovány a došlo k rozvolnění kloubních spojení,⁴⁸ tyto hroby byly označeny jako sklady kostí (H 74, H 85, H 121, H 131, H 149, H 191).

6.3.1 Standardní poloha nznak s nataženými končetinami

Ve standardní poloze bylo evidováno celkem 129 skeletů, což činí cca 84 % z celkového počtu číslovaných jedinců. V této skupině hrobů převládala orientace JZ-SV, která je pro Pohansko signifikantní a v tomto směru byly orientovány i obě sakrální stavby (viz kapitola 5. Rozsah pohřebiště – jeho ohraničení a původní povrch). Hlavou k jihozápadu bylo uloženo 91 pohřbů a 42 % z nich bylo opatřeno hrobovou výbavou. Děti a juvenilní jedinci tvořili většinu (40/12). Dospělých osob bylo takto uloženo 39 (23 mužů a 16 žen). Druhou skupinu představují hroby s orientací Z-V s drobnými odchylkami směrem k jihu či severu. Celkem bylo takto pohřbeno 32 osob, z toho 23 dětí, 6 mužů a 3 ženy. Hrobový inventář byl evidován v osmi hrobech (25 %). Poslední orientací zaznamenanou u standardně uložených nebožtíků je opozitní orientace SZ-JV. Pohřbeno tak bylo šest jedinců⁴⁹ – dvě děti, jeden muž a tři ženy, výbavu obsahoval pouze jeden ženský hrob (železný nůž v zbytcích dřevěné pochvy). Dva hroby se nacházely na jihozápadním okraji pohřebiště, jeden jižně od rotundy, z vnitřní strany ohrazení funerálního areálu, jeden hrob byl vyhlouben blízko zdi kostela na jeho jižní straně, jeden hrob byl situován za apsidou a poslední jáma se nacházela severozápadně od kostela, již mimo původní ohrazení pohřebiště.

Pozice horních končetin

Ze 129 jedinců pohřbených v poloze nznak je zhruba 40 % uloženo s horními končetinami nataženými podél trupu, u 39 % není možné jednoznačné určení

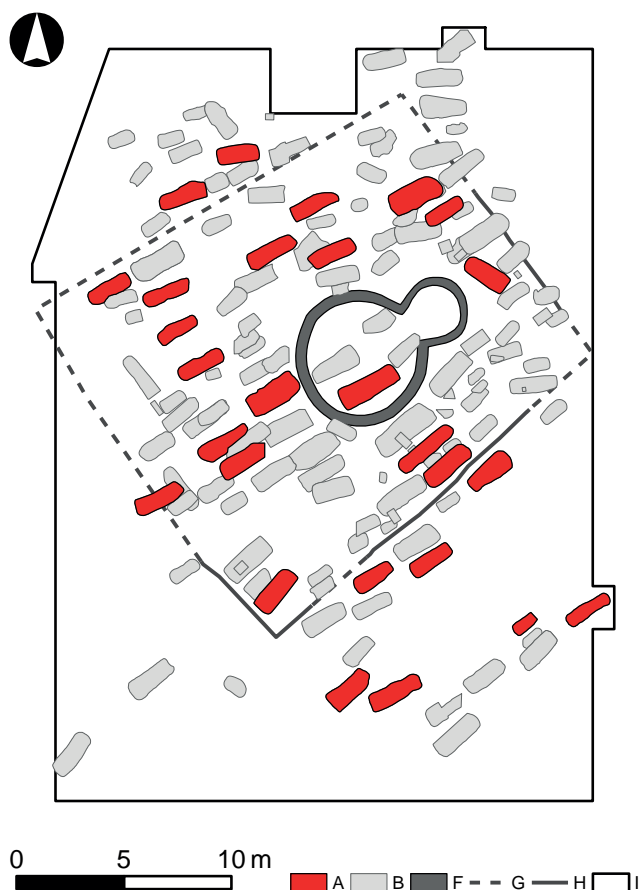
polohy jedné nebo obou končetin a zbytek tvoří pohřby s rukami uloženými v oblasti pánve.

Natažení horních končetin přes pánev nebo jejich pokrčení směrem k tělu a s uložení rukou do prostoru pánve bylo evidováno u pravé končetiny 21krát a u levé 12krát⁵⁰ (text. tab. 5; obr. 20):

Horní končetina	pravá	levá
Natažená, přes pánev	9	7
Ohnutá mírně/do pravého úhlu k tělu	12	5

Textová tabulka 5: Přehled výskytu ohnuté nebo pokrčené pravé a levé horní končetiny.

Celkově se tedy ruce na/v pánvi objevily u 27 pohřbů, což je zhruba 21 % ze všech hrobů, kde byla identifikována poloha nznak. Končetiny byly buď natažené s rukama na pánvi, nebo mírně pokrčené v lokti s rukama v pánvi, pouze jedinec z hrobu H 66 měl levou horní končetinu pokrčenou v pravém úhlu a jedinec z H 189 zase téměř v pravém úhlu pokrčenou pravou končetinu, kdy v obou případech distální konec

Obr. 20. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Plán s lokalizací kostér s pokrčenou horní končetinou do prostoru pánve. Legenda: A – hrob s kostrou s pokrčenou horní končetinou, ostatní viz obr. 14.

Fig. 20. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Plan with locations of skeletons with the upper limb bent to rest in the pelvis.

rádia a ulny ležely přes lumbální obratle. Jenom v šesti případech se podařilo identifikovat kosti obou rukou na pánvi nebo v prostoru klína: H 125, H 145, H 162, H 166, H 168, H 173 (čtyři muži, jedna žena a jeden juvenilní jedinec).

Ve skupině se obecně nacházelo víc mužů než žen a dětí dohromady (celkem 17 mužů, šest žen, tři juvenilní jedinci a jedno dítě infans Ib). Dominovala orientace JZ–SV, pouze jeden ženský a dva mužské hroby byly orientovány hlavou na západ (jihozápadozápad) a jeden pohřeb muže měl opačnou orientaci tedy SZ–JV. Milodary byly evidovány v devíti hrobech (šest mužských, dva ženské a jeden dětský hrob). U mužů se jednalo o hroby s jezdeckou výstrojí (H 92, H 168⁵¹ a H 169), hrob v interiéru s raritní rukojetí z bronzu (H 166) a dva hroby s noži situované na prestižním místě – jihovýchodně, v blízkosti stavby (H 87, H 88). Ženské hroby s milodary byly na rozdíl mužských vyhloubeny severně od kostela. H 134 obsahoval olovený křížek a H 108 bronzovou náušnici podunajského typu a zbytky po náhrdelníku (dva skleněné korálky a fragment fosilizované ulity). Dětský hrob H 55, nacházející se na jihovýchodním okraji nekropole, byl vybaven kvalitně zpracovanou nádobou s kolmo prožlabeným okrajem a hřebenovou výzdobou v podobě pásu mezi dvěma vlnicemi, které ho řadí do tzv. mikulčického okruhu.

Hroby s odchylkami v poloze horních končetin se vyskytly téměř u každé vytyčené skupiny hrobů (viz kapitola 10. Prostorová struktura pohřebiště. Vztah hrobů a kostela).⁵² Evidovány jsou jak v interiéru kostela (H 166), tak v blízkosti stavby na místech vyhrazených pro nejdůležitější členy komunity (např. H 87, H 88, H 162, H 61). Hroby s rukama v pánvi se vyskytovaly i u jedinců pohřbených mimo původní ohrazení hřbitova (H 54, H 55, H 66, H 112, H 134) nebo u pohřbu odlišné orientace, než byla ta většinová (H 110 – orientován hlavou k SZ). Na základě spektra předmětů z hrobové výbavy i prostorového rozmístění hrobových jam lze tedy předpokládat, že uložení nebožtíka s jednou nebo oběma rukama v prostoru pánve bylo fenoménem vyskytujícím se po celou dobu fungování nekropole.

Na pohřebišti u prvního kostela ve Velmožském dvorci se umístění rukou do prostoru pánve objevilo u zhruba 16 % hrobů, výrazně zde dominují muži, což zrcadlí i celkovou situaci na pohřebišti, kde bylo antropologicky určeno 145 mužů a 78 žen (Drozdová 2005b, 27). U mužských pohřbů evidujeme ruce v na/v pánvi u 44 jedinců, u žen u 17 jedinců a pouze u 5 dětí. Toto uložení převažuje u levé horní končetiny, na rozdíl od pohřbů u druhého kostela. Hrobový inventář se vyskytl u cca 58 % hrobů (27x u mužů, 8x u žen a 3x u dětí).

Uložení levé ruky do prostoru pánve bylo preferováno i u pohřbů z jižního předhradí hradiska Pohansko. Evidováno je u 12,4 % pohřbů. Vyskytovalo se častěji u žen, což je opět v souladu s výsledky antropolo-

gických analýz, pohlaví bylo určeno u 53 žen a u 30 mužů (Přichystalová 2011b, 55, 82–83). Uvnitř hradiska, na poloze Lesní školka, zjišťujeme podobnou situaci jako na jižním předhradí, tj. preferenci pokrčení levé horní končetiny před pravou a vyšší podíl výskytu uložení rukou v klíně u ženských jedinců (Macháček 2010, 339–341; Přichystalová 2011b, 83).

Velmi analogická zjištění byla učiněna i při výzkumu dalších nekropolí raného středověku, situovaných v blízkosti sakrálních staveb i na tzv. venkovských pohřebištích z 9. a 10. století.⁵³ Procento nebožtíků uložených v poloze naznak s rukama složenýma na pánvi se pohybuje v intervalu od 5 do 25 %, nejčastěji však mezi 8 až 15 %. To znamená, že se nejedná o zvyk okrajový, ale nelze ho zařadit ani mezi způsoby běžně užívané. Na jednotlivých lokalitách se střídá upřednostnění levé či pravé horní končetiny s pozicí rukou v prostoru pánve. Častější umístění levé ruky v klíně je evidováno např. v Mikulčicích u 6. kostela nebo v Dolních Věstonicích. Pravá ruka na/v pánvi se častěji vyskytovala např. na pohřebišti kolem kostela ve Starém Městě – Na Valách, v Lumbeho zahradě, ve Velkém Grobu, v Čakajovicích nebo v Gars – Thunau Obere Holzwiase. Někde převažují muži, někde ženy, pravidelně se však opakuje, že nejmenší skupinu takto uložených mrtvých vždy tvoří děti (Chropovský 1957, 193; Dostál 1966, 26; Frolík a kol. 2014, 36, 112–114; Hanuliak 2004, 101–103; Hrubý 1955a, 78; Nowotny 2011, 39–40; Přichystalová 2011b, 82–83; Profantová v tisku, 43, 143; Profantová – Kavánová 2003, 47; Rejholcová 1995, 14; Ungerman 2007b, 58–59).

Interpretace sledovaného jevu není jednoznačná. Posunutí předloktí směrem od těla či k tělu může být způsobeno tlením měkkých tkání a rozvolňováním kloubních spojení, tafonomickými procesy při zaplňování dutých prostor, bioturbacemi, sekundárními zásahy do pohřbu atd.

Záměrné ukládání rukou do oblasti pánve lze bez pochybností doložit u dobře dochovaných skeletů. Tento fenomén je doložitelný již na pozdně římských provinciálních pohřebištích, kde křesťanství bylo přijato za oficiální náboženství, jako bylo např. Noricum s městy Lentium – dnešní Linz, nebo Lauriacum – dnešní Lorch (Kloiber 1957, 1962; Ruprechtsberger 1999). Ze Slovinska je známé pohřebiště z 6. a 7. století, kde převažuje uložení rukou do klína nad prostým natažením podél těla (Bavec 2003, 326). Je tedy pravděpodobné, že jednou z cest, kudy tento pohřební zvyk mohl přijít na naše území (stejně jako používání kamene k úpravě hrobových jam), je šíření křesťanství z území římských provincií na jihozápadě, jihu a jihovýchodě Evropy (Macháček 2010, 339–340). Šíření zvyku ukládání nebožtíků do hrobu s rukama v/na pánvi (zejména v extrémních polohách v pravém či ostrém úhlu pokrčených horních končetin) je také dáváno do souvislosti s příchodem nomádských komunit vedených starými

Maďary. Častější výskyt takto uložených horních končetin se objevuje na území Slovenska na nekropolích s předpokládaným společným pohřbíváním slovan-ského i nomádského etnika, např. Bešeňov, Trnovec nad Váhom – Horný Jatov (*Hanuliak 1992; Nevizánsky 1979*), nebo na pohřebištích připisovaných neslovan-skému obyvatelstvu, např. Dolný Peter II, Malé Kosihy, Hurbanovo – Bohatá (*Dušek 1964; Hanuliak 1994, 2004, 101–103; Rejholcová 1976*).

Fenomén uložení rukou v klíně je pravděpodobně odrazem různých činitelů, které utvářely pohřební habitus raného středověku, a jsou v něm reflektovány náboženské, společensko-kulturní a možná i sociální elementy (*Boddington 1996, 35; Hanuliak 2004, 101–103; Macháček 2010, 340–343; Nowotny 2011, 39–40*).

Pozice dolních končetin

Uložení dolních končetin je v rámci raně středověkého pohřebního ritu mnohem stabilnější a intencionální odchylky se objevují pouze ojediněle. V poloze naznak byly dolní končetiny v natažené poloze evidovány u 96 jedinců (cca 74 %). Neurčitelná pozice jedné nebo obou dolních končetin se objevila u 18 pohřbů a v 15 případech byla zaznamenána jiná než rovnoběžná natažená pozice (12 %):

Dolní končetina	pravá	levá
natažená, nohy stočeny vpravo	1	1
natažená, mírně rozkročená	1	1
natažená, sbíhající se ke kotníkům	2	2
ohnutá do tupého úhlu vlevo	2	3
ohnutá do tupého úhlu vpravo	5	3

Textová tabulka 6: Přehled výskytu jiné než paralelně natažené pozice levé a pravé dolní končetiny.

Odchylka od standardní pozice dolních končetin byla identifikována pětkrát u pravé, čtyřikrát u levé a šestkrát u obou končetin (text. tab. 6).⁵⁴ Mírné rozkročení, pokrčení kolen, stočení nohou na pravou či levou stranu může být důsledkem rozkladných a tafonomických procesů či bioturbací, proto je někdy složité stanovit míru intencionality odkryté polohy dolních končetin pohřbeného jedince. U malých dětí je mírné pokrčení dolních končetin dané přirozenou fyziologií dětského těla.

Na pohřebišti kolem rotundy lze záměrné pokrčení v kolenou předpokládat pouze u tří jedinců, a to u dětského pohřbu H 152 a u dvou mužských pohřbů H 173 a H 184.

Hrob dítěte H 152 ve věkové kategorii infans II se nacházel cca 2 m severozápadně od zdi kostela. Hrobová jáma byla opatřena úplným kamenným obložením o rozměrech 138 × 60 × 20 cm (tab. 109:4). Obložení jámy bylo vůči délce těla kratší, takže bylo nutné upra-

vit polohu zemřelého dítěte tak, aby se do připraveného hrobu vešlo, což mělo za následek mírné pokrčení dolních končetin v kolenou a jejich vytočení k pravé stěně hrobové jámy.

U mužských hrobů H 173 a H 184 (tab. 118:5, 123:2) došlo k odchylce v uložení dolních končetin vlivem zdravotního stavu. Muž z H 173 měl patrně nehybný pravý kolenní kloub, a tak byla pravá dolní končetina mírně ohnutá směrem vpravo, v místě kotníků se nohy křížily, pravé chodidlo leželo nad levým. Je zajímavé, že obě horní končetiny jedince H 173 ležely natažené přes kyčelní kloub a kosti rukou spočívaly na stehenních kostech nebo mezi nimi.

Mužský hrob H 184 ležel těsně u kostela, na jeho jihozápadní straně. Mladému muži chyběla spodní část levého bérce a noha. Konce kostí nesly stopy po traumatu a také levý kolenní kloub byl zřejmě již za života jedince poškozen, což způsobilo mírné ohnutí levé dolní končetiny směrem k levé stěně hrobu.

Všechny tři případy záměrného pokrčení dolních končetin není možné spojovat se zvláštními pohřebními praktikami. Naopak, jejich důvody byly zřejmě zcela prozaické – malá hrobová jáma a nedobrý zdravotní stav pohřbených.

6.3.2 Nestandardní polohy

Na pohřebišti u druhého kostela byly objeveny pouze dva hroby, které můžeme označit jako pohřby v nestandardní poloze. Jedná se o hroby H 84 a H 97 (tab. 84:1, 88:5). V obou byly pochovány ženy ve věkové kategorii middle adult, obě byly pohřbeny do mělké hrobové jámy, bez hrobového inventáře.

Žena z H 84 byla pohřbena částečně na pravém boku s flectovanými dolními končetinami v kolenním kloubu (obr. 21A). Poloze na pravém boku odpovídala také poloha lebky, krčního úseku páteře, uložení horních končetin, poloha pánve a poloha dolních končetin. Naopak poloha páteře odpovídala spíš pohřbení na zádech. Horní končetiny byly částečně pokrčené a ruce směřují do pánevní oblasti – pravá ruka byla pod pravou pánevní kostí a levá spočívala na ní. Nestandardní polohu ženy mohly způsobit zdravotní potíže. Antropologická analýza skeletu prokázala zranění na zadní straně diafýzy levého femuru, které mohlo způsobit strnutí v poloze, ve které byla žena pohřbena. Výsledky výzkumu budou brzo publikovány.

Nad hrobem ženy z H 84 byl umístěn kamenný překryv, který dosahoval pochůzného horizontu v době raného středověku (viz kapitola 6.2. Úpravy hrobových jam). Tyto kamenné překryvy jsou časté ve skupině hrobů R, do které hrob H 84 patřil (viz kapitola 10. Prostorová struktura pohřebiště. Vztah hrobů a kostela). Skupina se nacházela severně od rotundy. Hroby byly orientovány hlavou k západu a podle prostoro-

vé analýzy a rozboru úprav hrobových jam a skladby hrobového inventáře je možné zařadit celou skupinu do nejmladší fáze fungování pohřebiště. Samotný hrob H 84 nebyl umístěn mimo funerální areál, naopak byl zařazen do jeho struktury.

Analogický hrob pochází z pohřebiště od prvního kostela. Jedná se o ženský hrob H 189, nacházející se cca 6 m jihovýchodně od lodi kostela (Kalousek 1971, 119–120, obr. 189). Hrobová jáma byla poměrně prostorná a hluboká (205 × 108 × 116 cm). Skelet byl orientován ve směru JZ–SV. Mrtvá byla uložena na levý bok s mírně pokrčenými dolními končetinami. Kostí horních končetin byly dislokovány, ale lze předpokládat, že ruce mohly být složeny v pánevní oblasti. H 189 převrstvoval starší a ještě hlubší hrob muže H 193, který byl vybaven luxusní garniturou podkolenního vázání (Kalousek 1971, 121, obr. 193).

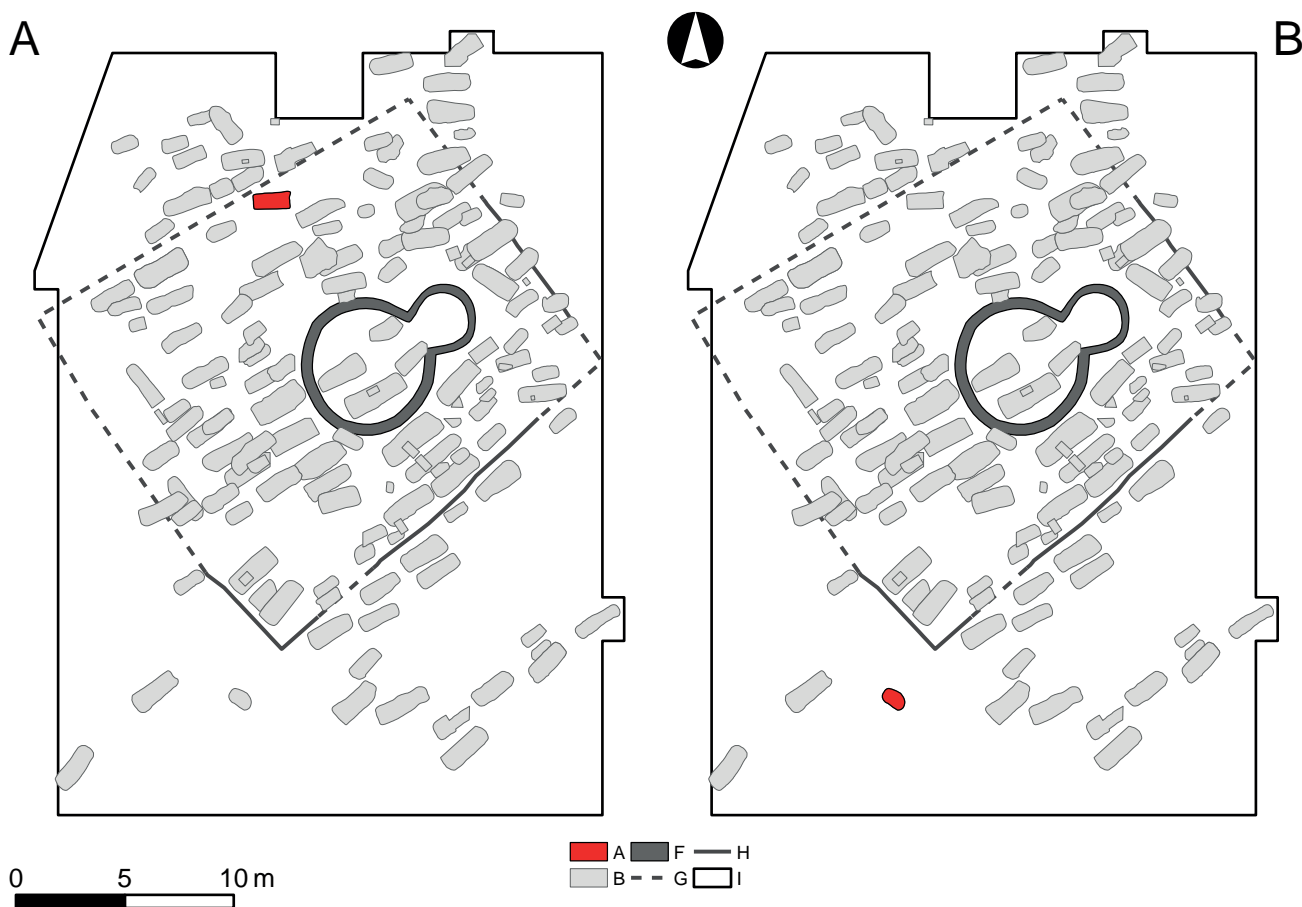
Další dva jedinci uloženi na levém boku s pokrčenými dolními končetinami byli objeveni cca 38 m severovýchodně od apsidy prvního kostela. Hroby se nacházely v malé skupince šesti hrobů,⁵⁵ které s velkou pravděpodobností již nelze řadit do struktury kostelního hřbitova (Kalousek 1971, 215–216, obr. 404, 405).

V hrobech byly uloženy starší ženy. H 404 byl orientován JZ–SV a H 405 na JV–SZ. Hrob 404 obsahoval nádobu točenou na kruhu, zdobenou na horní výduti šroubovicí. Ve skupince byly dále evidovány tři dětské hroby se čtyřmi jedinci (H 129, H 400, H 401a, b)⁵⁶ a další hrob ženy (H 406) s horními končetinami složenými na hrudi (pravá) a v krajině pánevní (levá).

Kostry uložené na pravém či levém boku daleko od centra pohřebiště, které V. Hrubý (1955a, 79) považoval za nejmladší vyhloubené hroby, se objevily i na kostelním hřbitově ve Starém Městě – Na Valách.

Druhým případem nestandardního uložení z areálu pohřebiště u rotundy je pohřeb H 97, u kterého jsou však pochybnosti, zda ho zařadit do struktury pohřebiště (obr. 21B). Nacházel se na jihozápadním okraji funerálního areálu. V okruhu 2,5 až 3,5 m na Z, S a V nebyly vyhloubeny žádné hroby a směrem na J od H 97 hroby úplně chybí.

Do mělkého hrobu, nad kterým se nacházela destrukce povrchového sídlištního objektu, byla pohřbena žena v extrémně skrčené poloze na pravém boku. Kostí byly značně dislokované, proto není možné spo-

Obr. 21. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Plán s lokalizací koster s neregulérním uložením těla. A) Pokrčená poloha na pravém boku; B) Skrčená poloha na pravém boku. Legenda: A – hroby s neregulérním uložením těla, ostatní viz obr. 14.

Fig. 21. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Plan with locations of skeletons with non-standard interment of the corpse. A) Flexed position on the right side; B) Crouched position on the right side.

lehlivě odhadnout původní polohu končetin, pouze u levé horní končetiny můžeme říct, že byla patrně ohnutá v ostrém úhlu, s předloktím před obličejem.

Na severovýchodním předhradí byl v roce 2013 objeven další pohřeb ve skrčené poloze, bez inventáře.⁵⁷ Nacházel se cca 23 m jihovýchodně od H 97 a byl situován do rohu základového žlabu po ohrazení prozatím nespecifikovaného prostoru. Z průběhu ohrazení byl prozkoumán S roh a části severozápadní a severovýchodní stěny. Podle radiokarbonového datování byl jedinec pod nárožím ohrazení pohřben někdy na konci 9. anebo v průběhu 10. století. Pravděpodobně se jedná o základovou oběť. Je tedy nasnadě interpretovat H 97 stejným způsobem, i když s jistou dávkou obezřetnosti.

Na pohřebišti u prvního kostela nebyl hrob skrčence lokalizován. V areálu hradiska a také na obou předhradích však byly hroby jedinců ve skrčené poloze evidovány, celkem jich bylo prozatím prozkoumáno 20,⁵⁸ nacházely se na malých disperzních pohřebištích, situovaných v rámci sídlištních areálů i osamoceně. Skrčenci byli pohřbeni v regulérních hrobových jámách i do zásypů objektů. Na Pohansku evidujeme cca 4 % nestandardních pohřbů z celkového počtu dosud odkrytých kostrových hrobů (*Dostál 1970a*, obr. 4, *1982b*, obr. 2, 5, 8, 13; *Přichystalová 2011b*, 83–88).

Velmi podobné procentuální zastoupení pohřbů v nestandardních polohách se objevuje i na jiných soudobých lokalitách. Pro území jihozápadního Slovenska uvádí M. Hanuliak (2004, 104) 6,5 % neregulérních pohřbů z celého zpracovávaného souboru 243 lokalit. Na pohřebišti kolem 6. kostela v Mikulčicích se pohybuje počet jedinců v nestandardní poloze kolem 3,5 %, stejně tak v Dolních Věstonicích (*Profantová – Kavánová 2003*, 48; *Ungerma 2007b*, 60). Na pohřebišti u Budče v poloze Na Týnici je procento výrazně odlišných uložení od standardní polohy nznak s nataženými končetinami poměrně vysoké, pohybuje se až kolem 13 % (*Štefan – Krutina 2009*, 170).

Mnohem více se tyto hroby nacházejí na nekostelních pohřebištích. Je to zřejmě způsobeno vyšší organizací a kontrolou pohřebních pravidel ze strany křesťanského kléru, i když dodržování přísných regulí pro křesťanský pohřební ritus ještě v této době nebylo zdaleka uplatňováno. Podle současného převládajícího názoru v odborné literatuře tyto hroby patřily buď jedincům stigmatizovaným (negativně nebo pozitivně) nebo ostrakizovaným, jedincům zemřelým neobvyklým způsobem či cizincům. Vyšší výskyt nestandardních pohřbů na lokalitě pravděpodobně zrcadlí etnickou, náboženskou a možná i sociální nehomogenitu dané komunity (*Hanuliak 2004*, 110–111; *Macháček 2010*, 342; *Přichystalová 2011b*, 88; *Unger 2006*, 143–177).

6.3.3 Sekundární pohřby – tzv. sklady kostí

V průběhu výzkumu nekropole byly objeveny pietně uložené lidské kosti, uložené bez anatomického pořádku, které původně pocházely z hrobů narušených mladším pohřbem. Jedná se o sekundární pohřby lidských ostatků. Na pohřebišti bylo identifikováno celkem sedm takových situací (obr. 15, 22), ale pouze u pěti z nich můžeme mluvit o záměrném sekundárním pohřbu (H 74, H 85, H 121, H 132, H 149). U dalších dvou případů je jednalo o shrnutí kostí staršího pohřbu na stranu hrobové jámy, která byla využita pro nový pohřeb (H 191), a o využití kostí z porušeného staršího hrobu pro úpravu/obložení hrobové jámy nového pohřbu (H 164, porušený hrob byl H 174).

Sklad kostí H 74 (tab. 39, 79:3, 4)

Hrob H 74 se nacházel vtěsnaný mezi hroby H 87 a H 88 jihozápadně od zdi kostela (skupina hrobů B). Dlouhé kosti přemístěného jedince přesahovaly přes horní hranu delší severozápadní stěny hrobu H 87 a přes delší jihovýchodní stěnu hrobu H 88. Výkop pro sklad kostí se rýsoval velmi nejasně. Hrob se nacházel hned pod destrukcí kostela a rozeznat zásyp mělce zahloubené jámy šlo jen velmi těžce. Sekundární pohřeb obsahoval kosti poměrně vysokého mladého muže (168 cm). Kostra nebyla kompletní, zcela chyběly kosti horních končetin a hrudníku. Je možné, že část kostí nebyla přenesena do místa druhotného pochování, např. z důvodu značné dekompozice horní poloviny skeletu. Podle umístění skladu kostí je možné se domnívat, že původní hrob jedince z H 74 ležel v místech hrobové jámy H 87, H 88 nebo možná H 72.

Sklady kostí H 85 a H 149 (tab. 22, 40, 84:2, 107:5)

Asi 50 cm severozápadně od skladu kostí H 74 se nacházel další sekundární pohřeb – H 85. Hrob se zahluboval do výplně hrobové jámy H 88. Jáma pro uložení kostí nebyla identifikována. Několik cm nad lebkou a levou stranou hrudníku jedince z H 88 ležely bez jasných anatomických souvislostí kosti dolních končetin a jedno žebro dítěte ve věkové kategorii infans II.

Zhruba o dalších 50 cm severozápadně od skladu kostí H 85 byl objeven další pohřeb v sekundární poloze – H 149. Na jižní straně byl porušen základovým žlabem recentní stavby. H 149 se nacházel nad hrobem 154, porušoval jeho delší jihovýchodní stěnu a zčásti ležel nad pravou stranou hrudního koše ženy pohřbené v H 154. Sklad kostí obsahoval zlomky lebky, kosti hrudního koše, obratle a dlouhé kosti horních končetin. Ostatky patřily dítěti (infans II).

To znamená, že obsah skladů kostí H 85 a 149 pozůstával z kostí dítěte stejné věkové kategorie, které se vzájemně doplňovaly, a lze z nich sestojit téměř úplný skelet. Vzdálenost mezi oběma hroby je pouze 50 cm. Což vede k domněnce, že jde o jednoho jedince roz-

děleného do dvou sekundárních pohřbů. Tato situace mohla vzniknout postupným narušením primárního uložení, kdy byla nejprve narušena horní část kostry a pak spodní (pořadí nelze stanovit). K narušení zřejmě došlo při hloubení hrobových jam pro hroby H 154 a H 88.

Sklad kostí H 121 (tab. 16, 97:6)

Další druhotné uložení ostatků z porušeného hrobu je situováno na jihovýchodním okraji pohřebiště (skupina hrobů U). Výzkum v této části plochy probíhal od roku 2008 a místo zůstalo otevřené až do ukončení výzkumu druhého kostela a pohřebiště, tedy do roku 2012. V roce 2010 se mezi hroby H 52 a H 55 (prozkoumanými v roce 2008) objevil obrys zásypu dalšího hrobu, který byl označen H 121. Jihovýchodní delší stěna výkopu H 121 se těsně přimykala k delší severozápadní stěně H 52. Mělká hrobová jáma obsahovala téměř celý skelet dítěte ve věkové kategorii infans II: lebku, spodní čelist, žebra, obratle, dlouhé kosti horních a části dolních končetin. Na pravé straně lebky se nacházel zlomek oblouku jednoduché bronzové náušnice a pod žebrem umístěným za lebku byl objeven slepenec minimálně šesti jednoduchých bronzových náušnic podnaušního typu (tab. 58:8, 10).

Primární pohřeb jedince z H 121 byl patrně narušen výkopem hrobové jámy pro ženu H 52. Tento hrob svou severovýchodní částí zcela porušil hrob H 57, kde bylo pochováno dítě (infans II), a v místě primárního uložení zůstaly pouze část pánve a dlouhá kost jedné z dolních končetin. Opět se zde doplňuje obsah dvou funerálních objektů: H 57 a H 121. Je tedy pravděpodobné, že kosti z poničeného hrobu H 57 byly pietně uloženy do druhotné polohy hned vedle nově vyhloubeného hrobu H 52.

Sklad kostí H 131 (tab. 45, 101:2)

Poslední regulérní sekundární pohřeb objevený na pohřebišti byl nalezen v prostoru hned za apsidou rotundy. Sklad kostí byl zahlouben do zásypu hrobu H 132 a obsahoval části postkranialního skeletu mladé ženy, která byla původně pohřbena právě v hrobě H 132. *In situ* v primární poloze zůstala pouze lebka s dolní čelistí, první žebra, klíční kosti a krční obratle (tab. 101:3, 4). Ženský hrob H 132 byl téměř celý zničen výkopem hrobové jámy pro muže z H 133 (tab. 101:5). Kostí z porušeného skeletu pak byly uloženy do zásypu neporušené části původního hrobu.

Sklad kostí H 191 (tab. 53, 127, 128)

V případě H 191 se nejedná o samostatný sekundární pohřeb, ale o tzv. dodatečný pohřeb, kdy je do jedné hrobové jámy po uplynutí jistého času umístěn ve stejné úrovni další pohřeb (Lüdemann 1994).

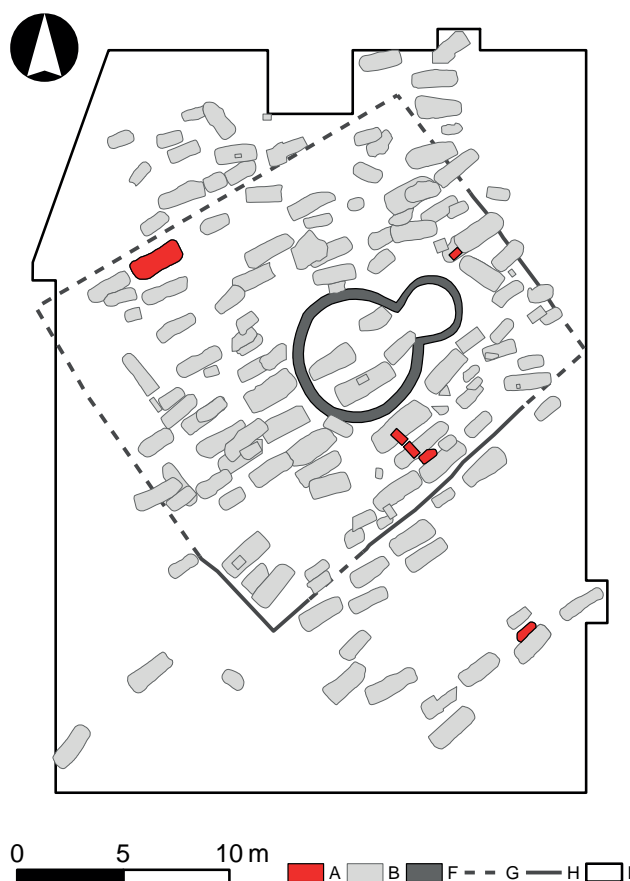
H 191 se nacházel v severozápadní části pohřebiště a jeho delší severozápadní stěna pravděpodobně kopírovala průběh ohrazení pohřebiště. Hrob se tedy nacházel v rámci původně vytyčeného prostoru fune-

rálního areálu kolem kostela. V hrobě byly pohřbeni dva jedinci. Starší pohřeb patřil poměrně vysokému staršímu muži (172 cm). Kostra 191,1 byla dislokována a uložena podél pravé strany juvenilního jedince H 191,2. Část kostí se nacházela také v zásypu hrobové jámy v úrovni nad kostrou mladšího pohřbu (např. lebka, krční obratle, klíční kost; žebra atd.).

Podobný dodatečný pohřeb známe i z další polohy na Pohansku. Jedná se o polohu Velmožský dvorec, kde bylo v jihovýchodní části, již mimo prostor ohrazený palisádou, prozkoumáno malé pohřebiště, označené jako Pohřebiště II (Dostál 1975, obr. 34, 335–336). V hrobové jámě H 8/PII byla původně pohřbena žena. Při ukládání mladšího pohřbu byly kosti ženského jedince shrnuty k levé noze muže.

Sklad kostí v hrobě H 164 (tab. 114:1, 2, 119:5)

Případ sekundárního uložení kostí v hrobě H 164 je naprosto unikátní. Ve skutečnosti se jedná o upotřebení kosterního materiálu z porušeného staršího hrobu H 174 k úpravě hrobové jámy dítěte H 164. Mladší hrob H 164 byl vyhlouben v šířce staršího hrobu H 174 a úplně poničil celou severovýchodní polovinu starší

Obr. 22. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. Plán s vyznačením sekundárních pohřbů. Legenda: A – sekundární pohřeb, ostatní viz obr. 14.

Fig. 22. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. Plan with marked secondary burials.

hrobové jámy. *In situ* zůstala horní polovina těla včetně pánve, kosti rukou a dolní končetiny byly mladším záhahem přemístěny. Malé dítě (infans Ib) bylo v daném místě pohřbeno patrně záměrně. Z dislokovaných částí kostry muže bylo postaveno symbolické obložení hrobové jámy, které bylo doplněno i kamenem. U kratší jihozápadní stěny ležely na sobě dva velké ploché kameny, podél pravé dolní končetiny dítěte byl u stěny hrobové jámy naskládaný pravý femur a tibie jedince z H 174 a podél levé dolní končetiny dítěte byly uloženy ke stěně hrobu levý femur, tibie a obě fibuly.

I když kosti byly použity jako stavební materiál pro úpravu hrobové jámy, patrně se jednalo o specifický pietní druh manipulace s porušenými lidskými ostatky. Je možné, že šlo o vyjádření užšího příbuzenského vztahu.

Fenomén sekundárních pohřbů ve formě skladu kostí je zaznamenán i na jiných raně středověkých pohřebištích. Častěji se vyskytují na kostelních hřbitovech, kde byl prostor k pohřbívání omezenější, a tedy mohlo častěji docházet k narušování starších hrobů, ale jsou evidovány i na tzv. venkovských pohřebištích.

Objevily se například na pohřebišti ve Starém Městě – Na Valách. V. Hrubý (1955a, 73–74) evidoval celkem 47 skladů kostí a dával je do souvislosti s mladší fází pohřbívání na této lokalitě a také s vlivem křesťanské víry, která předepisuje pietní zacházení s lidskými ostatky. Sklady kostí byly dále identifikovány na nekropoli kolem 6. kostela v Mikulčicích nebo u rotundy sv. Petra na Budči (Profantová – Kavánová 2003, 49; Váňa 1995). Z poloviny 10. století jsou známy sekundární hroby z anglo-saského kostelního pohřebiště ve Furnells, kde tvoří 2 % z celkového počtu pohřbených jedinců (evidovaných je 363 pohřbů) (Boddington 1996, 13, 27).

Druhotně pohřbené kosti z porušených hrobů pochází z dolnorakouské lokality Gars – Thunau, poloha Obere Holzewiese. Jedná se o významnou nekropoli používanou obyvateli hradiska. Pohřebiště sice není situováno kolem kostela, křesťanský svatostánek se však nacházel v blízkosti hřbitova, na jiné poloze. Zde se však autorka práce o pohřebišti domnívá, že se v případě sekundárních uložení z Obere Holzewiese mohlo jednat o přemístění (translaci) významného člena společenství z původního místa pohřbu na prominentní místo v rámci používaného komunitního pohřebiště (Nowotny 2011, 36–37). V případě sekundárních pohřbů na severovýchodním předhradí není pochyb o tom, že se jedná o pietní uložení kostí z porušených hrobů.

V průběhu 10. století se sklady kostí můžeme setkat i na občinových venkovských pohřebištích, např. Čakajovce (H 53 a H 82). Tam se dokonce jednalo o vícenásobné sekundární pohřby, v H 53 byli antropologicky rozeznáni tři jedinci a v H 82 čtyři (Rejholcová 1995, 10–11). Uložení více jedinců v jednom sekundárním hrobě se nacházelo také ve Furnells (Boddington 1996, fig. 29).

Výskyt tzv. skladů kostí na pohřebištích konce 9. a v 10. století můžeme spojovat s vlivem křesťanské nauky na pohřební ritus. Pietní chování k ostatkům lidí pocházejících z dané komunity se stalo územ. Každý zemřelý křesťan měl mít svůj hrob, kde se jeho zpráchnivělé tělo mělo dočkat posledního soudu.⁵⁹ Znamená to, že pohřbívání kolem kostelů (nebo na výjimečných občinových pohřebištích) bylo organizováno (patrně křesťanským klérem) a umísťování nových hrobů nebylo náhodné. Konkrétní podobu organizace funérálních areálů si lze těžko představit, vycházela však zřejmě z pravidel, které na Velkou Moravu přinesla křesťanská církev.

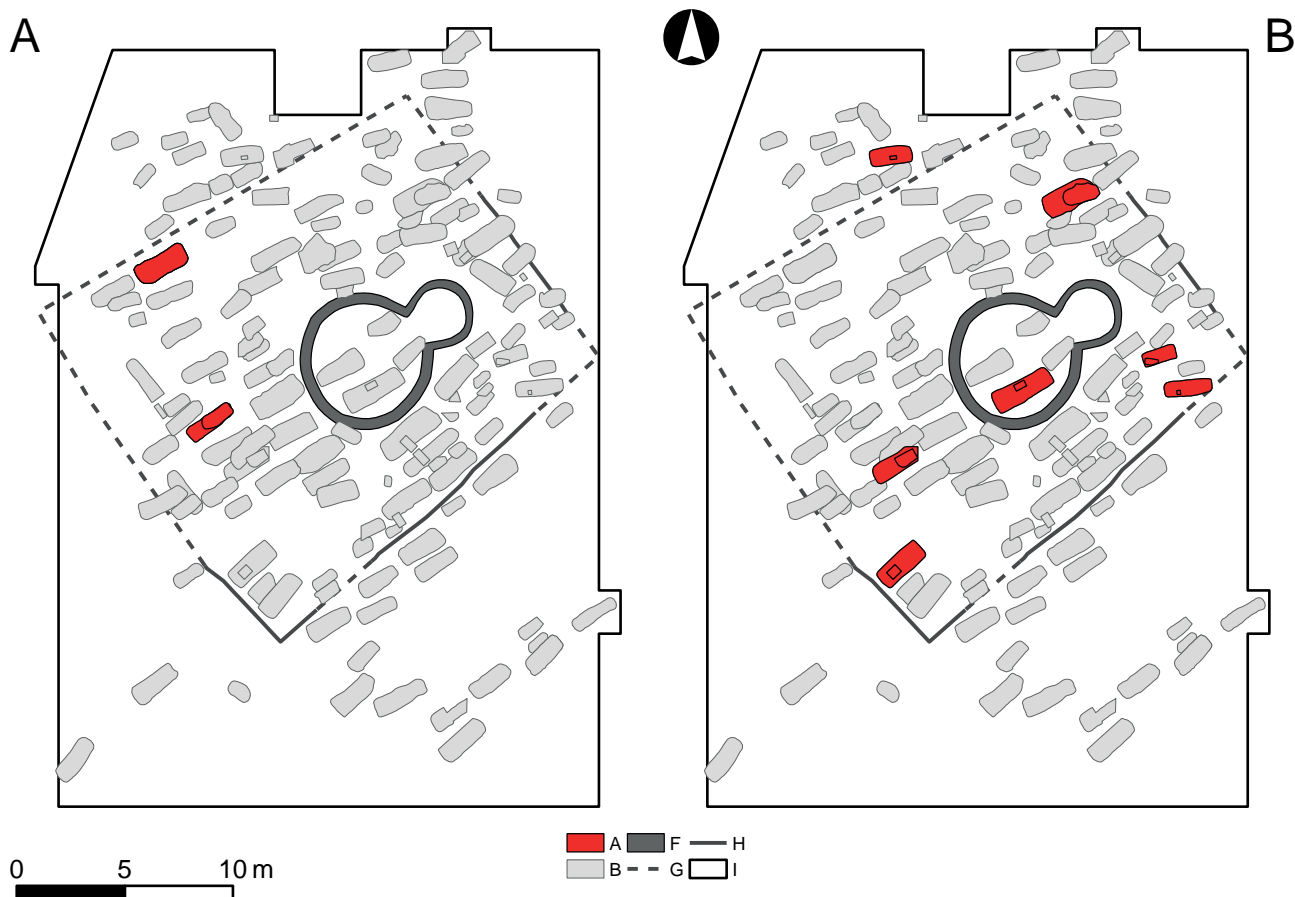
6.4 Vícenásobné pohřby

Na pohřebišti u rotundy nebyly evidovány jasně identifikovatelné dvojhroby (dvojphřby), tedy hroby, kdy do jedné hrobové jámy byli současně pochováni dva jedinci. Evidujeme zde ale devět hrobů, kde je možné počítat se záměrem uložit mladší hrob právě v souvislosti se starším hrobem.⁶⁰ Ve dvou případech lze hovořit o tzv. dodatečných pohřbech, kdy je do staršího hrobu (po uplynutí jisté doby) pochován na stejné úrovni dna hrobové jámy další jedinec (obr. 23A; H 164/H 174 a H 191,1/H 191,2; tab. 114:1, 2, 119:5, 127; viz kapitola 6.3.3. Sekundární pohřby – tzv. sklady kostí).

V sedmi případech se jedná o superpozice, kdy do zásypů starších hrobů byly uloženy ostatky jedinců bez porušení staršího pohřbu (obr. 23B).⁶¹ Zde není možné stanovit, zda šlo skutečně o dva časově odlišné pohřby anebo zda šlo o současné, etážovitě uložené pohřby, zvlášť když nebylo možné jasně odlišit zásypy obou pohřbů. U posledního případu nejsme schopni stanovit jasné chronologické pořadí. V zásypu hrobu mladého muže H 110 se nacházely dětské kosti označené jako H 115 (zejména podél severovýchodní delší stěny H 110). Nelze s jistotou říci, zda H 110 porušil dětský hrob H 115 (infans Ib) a kosti se následně propadly do zásypu staršího hrobu, nebo byly dětské ostatky z H 115 uloženy do zásypu H 110 dodatečně (tab. 93:3, 95:2).

Sedm případů superpozice uložení pohřbů nad sebou se nachází poměrně v malé vzdálenosti od kostela. Jeden případ byl situován přímo v interiéru sakrální stavby. Superpozice mimo kostel byly vzdáleny od cca od 2 do 8 m od zdi rotundy (obr. 23). Hroby se nacházely zejména v prostoru kolem apsidy. Hrob ležící nejdále od rotundy se nalézal severozápadně od kostela a další hrob byl umístěn jihozápadně od stavby, v jedné linii s H 166 z interiéru kostela.

Do starších hrobů byly zapuštěny pouze pohřby dětí ve věkové kategorii infans Ia a Ib. Dětské hroby byly hloubeny většinou do mužských hrobů (celkem třikrát).⁶² Ve dvou případech byl pro uložení dítěte využit

Obr. 23. Břeclav – Pohansko, Severovýchodní předhradí. A) Plán s vyznačením polohy dodatečných pohřbů; B) Plán s vyznačením uložení dětského pohřbu do zásypu staršího hrobu. Legenda: A – sekundární pohřby, ostatní viz obr. 14.

Fig. 23. Břeclav – Pohansko, North-eastern suburb. A) Plan with marked position of additional burials; B) Plan with marked child burial interred in an older grave fill.

hrob ženy (middle adult). Jedenkrát bylo dítě pohřbeno do zásypu hrobu juvenilního jedince (patrně chlapce, protože hrob byl vybaven ostruhami a sekerou) a jedenkrát do hrobu dítěte ve věku infans Ib (text. tab. 7).

Důvody pro zahlubování mladších pohřbů do zásypů starších hrobů mohou být různé: náhoda, šetření místem v prostorově omezeném funerálním areálu, zdůraznění příbuzenských vztahů a sounáležitosti s pohřbenou populací. Třetí zmiňovaný důvod lze předpokládat u superpozice mužského hrobu H 166 a dětského hrobu H 167 z interiéru kostela. Snad je možné tak soudit i u superpozic H 63,2 / H 63,1 a H 104 / H 113, které se nacházely ve východním rohu ohrazení hřbitova. Skupinu doplňoval ještě hrob dítěte H 65. Hroby byly orientovány více či méně hlavou k západu, čímž se odlišovaly od ostatních hrobů z této části pohřebiště. V severním rohu původního ohrazení pohřebiště se nacházel další hrob mladého dospělého jedince – patrně muže (H 105), který byl porušen mladším zásahem. Do jeho jihozápadní poloviny, nad hrudním košem, byl zahlouben dětský hrob H 98. Poměrně izolovanou skupinu v rohu doplňoval ještě hrob staré ženy H 111 a dětský hrob s bronzovými nezdobenými gombíky.

Uzavřená skupina evokuje představu pokrevně či společensky spřízněných jedinců.

Příbuzenský vztah lze teoreticky předpokládat také u superpozice hrobu ženy s olověným křížkem H 134 a malého dítěte H 139, které se nacházelo těsně nad pravým femurem a nad pravou částí pánve kostry dospělého jedince. U zbylých dvou superpozic jsou možné všechny tři uvedené důvody.

Na pohřebišti u prvního kostela nejsou podle katalogu F. Kalouska (1971) evidovány superpozice s etážovým uspořádáním. Hroby, kde byl evidován víc než jeden jedinec, se vesměs nacházely v mladších horizontech fungování pohřebiště, např. hroby H 76 nebo H 285 porušovaly mladší palisádový žlab a hroby H 359, H 373 nebo H 401 se nacházely mimo ohrazený areál dvorce v poměrně velké vzdálenosti a s kostelním pohřebištem již nemusí souviset.

Etážová superpozice mimo kostelní hřbitovy Pohanska je zachycena na severovýchodním předhradí. V hrobě H 10 byly nad sebou antipodicky pohřbeny dvě děti v orientaci S–J a J–S (Dostál 1970a, 121–123). Hrob byl součástí malého pohřebiště s 11 hroby, které se nacházelo pod dnešní archeologickou stanicí. Mezi

Hrob zahlouben do hrobu	Orientace	Poloha	Pohlaví	Věk	Konstrukce	Materiál konstrukce	Rakev	Inventář
63,2	?	?	dítě	infans la	1	kámen	0	1
63,1	Z-V	na zádech	muž	middle adult	1		0	1
167	?	?	dítě	infans lb	0		0	1
166	JZ-SV	na zádech	muž	young adult	1	dřevo	1	1
186	JZ-SV	na zádech	dítě	infans lb	0		0	0
185	JZZ-SVV	na zádech	muž	middle adult	0		1	0
77	Z-V	na zádech	dítě	infans lb	1	kámen	0	0
108	JZ-SV	na zádech	žena	middle adult	0		1	1
139	?	?	dítě	infans la	0		0	0
134	Z-V	na zádech	žena	middle adult	1	kámen	0	1
98	JZ-SV?	na zádech?	dítě	infans la	0		0	0
105	JZ-SV	na zádech	muž?	juvenis	0		1	1
104	SZZ-JVV	na zádech	dítě	infans la	0		0	0
113	JZZ-SVV	na zádech	dítě	infans lb	0		0	0

Textová tabulka 7: Přehled superpozic hrobů, kdy byl do zásypu staršího hrobu uložen pohřeb dítěte, a to bez porušení staršího pohřbu.

hrobovým inventářem jedince 10a se nacházely také dva lité olovené gombíky s dlouhým krčkem, analogické s exemplářem, který byl nalezen na kostelním hřbitově v hrobě H 103 (tab. 10, 58:17).

Uložení pohřbu do zásypu staršího hrobu se vyskytuje i na dalších lokalitách jak kostelních, tak na pohřebištích bez přítomnosti sakrální stavby. Vertikální vícenásobné pohřby jsou publikovány ze Starého Města – Na Valách, z Dolních Věstonic, Prušánek, z Lumbeho zahrady, z Klecan, z pohřebiště v Praze – Motole anebo z funerálních areálů jihozápadního Slovenska, např. Bešeňov, Bratislava – Karlova Ves, Čakajovce (Frolík a kol. 2014, 12–14; Frolíková-Kaliszová 2000, 217–218, 220; Hanuliak 2004, 117; Hrubý 1955a, 70–72; Klanica 2006a, 229–230; Profantová v tisku, 52–53; Rejholcová 1995, 9; Ungerman 2007b, 54–55). Všichni autoři shodně uvádí jako důvod vícečetného použití jedné hrobové jámy příbuzenský nebo společensky spřízněný vztah anebo prostorové omezení pohřebiště (další literatura viz Unger 2006, 167–170).

6.5 Pohřební praktiky a rituály

Archeologickými metodami nejsme schopni postihnout tu součást pohřebních obřadů, které souvisí s momentem smrti samotné, s dobou od úmrtí po pohřeb (omývání mrtvol, oblékání, rozloučení s domovem, pouť z místa úmrtí k hřbitovu). Archeologie má možnost zachytit pouze ty projevy pohřebních praktik, které zanechají otisk ve funerálním kontextu, tedy při úpravě hrobové jámy nebo při uložení nebožtíka do hrobu.

Na území Velké Moravy můžeme pro období 9. a počátku 10. století počítat s pohřebními obřady, které jsou směsicí tradičních slovanských pohřebních zvyků, více či méně ovlivněných křesťanskými pravidly pohřbívání nebo zvyky, které k nám přišly z oblasti kulturního působení nomádkých etnik, ať už to byli Avaři, nebo staří Maďaři.

Na kostelních hřbitovech, nacházejících se na centrálních velkomoravských sídlech, lze objevit pohřby, které sice byly uloženy na křesťanském „*locus sacer et consecratus*“ (Slivka 1997, 73), ale svým obsahem odpovídají spíše tzv. pohanským zvyklostem (hroby s keramikou, dřevěnými kovanými vědry, masitými potravinovými milodary apod.). Postupem času a zvětšujícího se vlivu církve tyto projevy mizí a začíná převládat uzance křesťanského ritu (Z–V orientace, výskyt artefaktů s křesťanskou symbolikou, hroby prosté hrobového inventáře, tendence ukládání rukou do prostoru pánve nebo hrudi, snad i použití kamene k úpravě hrobové jámy apod.).

Některé z těchto trendů byly zaznamenány i na pohřebišti kolem druhého kostela na severovýchodním předhradí hradiska Pohansko.⁶³

6.5.1 Podložení lebky plochým kamenem

Jako pozůstatek obřadů souvisejících s uložením těla do hrobu chápeme i výskyt naplocho uložených kamenů v prostoru pod lebkou. Tyto kameny pravděpodobně sloužily k fixaci hlavy, kdy tělo bylo uloženo do hro-